ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Nº 169 Δρχ 10

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀδίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσποίησιν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, δέον ἐπίσης νὰ ἀποστέλλεται ἀποκλειστικῶς καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρός» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας. — Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δραχμὰς δέκα (10) διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Σόνιαν 14. — Χαρακτὴρ ἀναποφάσιστος καὶ ἄτολμος. Παρασύρεσθε ἀπὸ τὴν ζωή, χωρὶς νὰ ἀντιδρᾶτε καὶ χωρὶς νὰ ἐκδηλώνετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. Θὰ δοκιμασθῆτε εἰς τὰ αἰσθήματά σας, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη. Θὰ συναντήσετε μερικὰ προσκόμματα εἰς τὴν πραγματοποίησίν του. Τελικῶς θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Φρόνια Γ. — Ὁ αἰσθηματικός σας κόσμος δὲν εἶνε βαθύς. Ἀντιλαμβάνεσθε τὰ πάντα μὲ τὸ πρίσμα τῆς προσωπικῆς σας ἱκανοποιήσεως καὶ μάλιστα ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ φθάσετε σ' αὐτήν. Ἡ διάθεσις σας εἶνε εὔθυμος, ἀλλὰ δὲν δείχνετε μεγάλο θάρρος στὴ ζωή. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἕνας ψυχρὸς ὑπολογισμὸς σ' ὅλα σας τὰς πράξεις, ὁ ὁποῖος σὲ πολλὰς περιστάσεις θὰ εἶνε σωτήριος. Γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ὡς τὴν καρδιά σας, πρέπει νὰ σπάσῃ τὸν πάγο ποὺ τὴν περιβάλλει. Φιλόδοξοι τάσεις. Πόθος διακρίσεως καὶ ἐπιβολῆς. Στὸ αἴσθημα ποὺ μοῦ γράφετε δὲν βλέπω τίποτε τὸ σοβαρόν. Ἡ καρδιά σας ἔχει παραμείνει οὐσιαστικὰ ἀσυγκίνητη σ' αὐτό. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς λόγος νὰ συνεχίσετε ἕνα πείραμα, γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶσθε προκαταβολικῶς ἀδιάφορη. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ ἀρκετά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε μίαν μικρὰν ὑπομονήν. Θὰ ἀγαπηθῆτε περισσότερον παρ' ὅσον θὰ ἀγαπήσετε καὶ θὰ συνάψετε ἕνα πολὺ καλὸν γάμον. Κοινωνικὴ ὑπόληψις. Κοσμικαὶ ἐπιτυχίαι. Οἰκονομικῶς θὰ εὐρεθῆτε εἰς ἀξιόλογον κατάστασιν, βραδύτερον ὅμως θὰ ἀπολαύσετε μίαν πλήρη ἀνεξαρτησίαν.

Πληγωμένα νειᾶτα. — Αἱ περιπέτειαι τῆς ζωῆς σας ἔχουν ὀξύνει τὸν χαρακτῆρα σας καὶ ἔχουν κάμει τὴν διάθεσίν σας πικρόχολον καὶ μεμψίμοιρον. Δὲν παραγνωρίζω τὰς δυσκολίας ποὺ ἀντιμετωπίζετε, οὔτε τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντᾶτε στὴ ζωή σας. Στὴν ἀποκατάστασί σας δὲν βλέπω σύντομον τέλος. Θὰ βραδύνῃ ἐπὶ ἕνα διάστημα ἀκόμη, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ θὰ ματαιωθῇ. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς ποτίσῃ μὲ μερικὰς πικρίας ἀκόμη, ἀλλὰ τελικῶς ὅλα θὰ ἀποβοῦν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ θὰ λυθοῦν κατ' εὐχήν.

Ἀγριολούλουδο Μ. Μ. — Ἡ περίοδος τῶν δοκιμασιῶν δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη. Θὰ χρειασθῇ νὰ κάμετε λίγην ὑπομονὴν καὶ πρωτίστως νὰ πεισθῆτε διὰ τὸ ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει τίποτε προηγούμενα μαζί σας, ἀλλ' ἀναμένει τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ σᾶς ἐπιδείξῃ τὴν εὔνοιάν της. Εἰς τὴν σημερινὴν οἰκογενειακὴν καὶ οἰκονομικήν σας κατάστασιν δὲν βλέπω καμμίαν ἀξιοσημείωτον μεταβολήν. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν εὐτυχοῦς αἰσθήματος. Ὄχι πολὺ σύντομος. Θὰ βελτιώσῃ τὴν κοινωνικήν σας θέσιν καὶ οἰκονομικῶς θὰ σᾶς παράσχῃ μεγαλυτέραν ἄνεσιν. Εἶσθε ἀδύνατος ὀργανισμός, ἀλλὰ δὲν βλέπω σοβαροὺς κινδύνους διὰ τὴν ὑγείαν σας.

Ἐλένα 34. — Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου προηγουμένην ἐπιστολήν σας. Δὲν περιῆλθε πιθανὸν εἰς χεῖράς μου. Ἡ ζωή σας ἔδωσε πολλὰς πικρίας, αἱ ὁποῖαι σᾶς ἐμάραναν προώρως καὶ σᾶς ἔκαμαν νὰ χάσετε τὰς ἐλπίδας σας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὅμως δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συντελεῖτε εἰς τὴν κακοτυχίαν σας. Εἶνε καιρὸς νὰ ἀνορθωθῆτε καὶ νὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Μὴν ἐκτίθεσθε εἰς ἐρωτικὰς περιπετείας. Δὲν σᾶς εὐνοοῦν. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν συνοικεσίου, θὰ εἶνε ὅμως ἀρκετὰ εὐτυχὴς καὶ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ βρῆτε τέλος τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῇ. Περίπτωσιν ταξιδίου δὲν βλέπω. Νὰ ἐπιμεληθῆτε περισσότερον τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας σας. Θὰ σᾶς παράσχῃ μερικὰς ἀφορμὰς ἀνησυχιῶν εἰς τὸ μέλλον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν βρίσκω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον εἰς τὴν ὅλην κατάστασίν σας.

Ντόραν 1941. — Τρυφερὸς καὶ στοργικὸς χαρακτήρ. Ἔχετε μίαν ὁρμὴν καὶ κάποιαν ἀποφασιστικότητα, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ καλλιεργήσετε περισσότερον καὶ νὰ τὰς ἐνισχύσετε. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετά. Μπορεῖτε καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος. Γάμος κατόπιν εὐτυχοῦς αἰσθήματος. Θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ζωὴν πολὺ καλυτέραν τῆς σημερινῆς. Ὁ φίλος σας εἶνε τύπος συγκρατημένος, ἀλλ' ἔχει καλὸν χαρακτῆρα καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνην. Εἶνε ὀλίγον ἐγωϊστής. Θὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν ζωήν του.

Ντόρη μου. — Περισσότερο θάρρος καὶ μεγαλύτερη αἰσιοδοξία. Εἶσθε λίγο μικρόψυχη. Τὰ αἰσθήματά σας τρυφερὰ καὶ εὐγενικά. Ἔχετε τὴν δύναμιν τῆς ἀφοσιώσεως. Ὁ φίλος σας εἶνε ἀρκετὰ εἰλικρινὴς καὶ ἡ ἀγάπη του εἶνε βαθειὰ καὶ πραγματική. Τὸ αἴσθημά σας εἶνε ἀμοιβαῖον, ἀλλὰ βρίσκεται ἀκόμη στὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐξελίξεώς του. Δὲν μπορεῖτε νὰ σκέπτεσθε περὶ γάμου πρὸς τὸ παρόν. Βραδύτερον αἱ περιστάσεις θὰ σᾶς εὐνοήσουν διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸν σκοπόν σας. Τὸ «βραδύτερον» δὲν σημαίνει πολὺ σύντομα. Θάρρος λοιπόν! Χαρῆτε τὴν ζωὴν ὅπως σᾶς προσφέρεται — τὸ εἰδύλλιον σας ἐξελίσσεται μέσα εἰς μίαν πολὺ καλὴν ἀτμόσφαιραν — καὶ μὴν βάζετε ἀνησυχίας γιὰ τὸ μέλλον. Ὅλα θὰ γίνουν μὲ τὸν καιρόν των.

Πόπη γ. — Ἀνοιχτόκαρδος καὶ καλὸς χαρακτήρ. Ὀλίγον ἐπιπολαία. Παίρνει τὴν ζωὴν μὲ τὴν εὐχάριστη ὄψι της. Θὰ δοκιμάσῃ ἰσχυρὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ θὰ συναντήσῃ μερικὰς δυσκολίας εἰς τὴν ἀποκατάστασίν της, ποὺ βραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Εἰλικρινὴς εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις της.

Κρινάκι. — Εἶσθε ἀκόμη τελείως ἄπειρη ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ μιὰ περιπέτεια, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ πολὺ μακρυά. Σᾶς τὸ ἔγραψα αὐτὸ καὶ ἄλλοτε καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί θέλετε νὰ ἐπιμένετε. Ἀρκεσθῆτε στὶς ἄλλες χαρὲς ποὺ σᾶς παρέχει ἡ ζωὴ καὶ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ σημαντικές. Ἡ καλλιτεχνική σας προδιάθεσις εἶνε ἀναμφισβήτητος. Εἶνε ὅμως πολὺ ἀόριστος καὶ γι' αὐτὸ δὲν περιμένει ἀκόμη μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτήν. Αἱ φιλίαι σας δὲν εἶνε διαρκεῖς. Τὸ σφάλμα αὐτὸ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν δικό σας.

Κλειστὸ παράθυρο. — Ἡ ὀνειροπόλησίς σας ἔχει παρασύρει ἀρκετά, φίλε μου καὶ εἶνε καιρὸς νὰ συνέλθετε. Θὰ χρειασθῇ γι' αὐτὸ νὰ ἀποβάλετε πολλὲς ἀπὸ τὶς φαντασιοπληξίες σας καὶ νὰ προσγειωθῆτε εἰς τὴν πραγματικότητα. Δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ γιὰ ποιὲς ἐπιδιώξεις μοῦ μιλᾶτε, ἀφοῦ δὲν ἔχετε καμμιὰ ἐπιδίωξι. Φτιάνετε ἁπλῶς ὄνειρα καὶ περιμένετε πῶς κάποτε τὸ μαγικὸ ραβδὶ κάποιας μάγισσας θὰ ἔλθῃ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν γίνεται τίποτε, ἂν δὲν ἀποφασίσετε νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ κινηθῆτε.

Ναυτόπαιδα. — Σᾶς ἀπήντησα ἤδη. Διὰ τὴν φίλην σας δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ πληροφορίαν, ἂν δὲν μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς της. Εἰς ὅσα σᾶς ἔγραψα δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε.

Ἐναμπουκέτο Ε. Ν. — Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνδιαφέρει. Διαφορετικὰ δὲν θὰ μοῦ εἶνε εὔκολον νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Γαρδένια, Πάτρας. — Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου σὲ σᾶς. Θὰ ἔχετε μίαν σοβαρὰν καθυστέρησιν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ὑπερπηδηθῇ ἐν τέλει. Πάντως, διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον, σᾶς παρακαλῶ νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ στείλετε ἕνα σημείωμα ἢ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Περιμένοντας τὴν εὐτυχία. Π. 120. — Περίπτωσις γάμου δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ αἴσθημα γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε — μολονότι σὲ σᾶς εἶνε ἡ ἀνάμνησις μόνον ποὺ τὸ κάνει προσφιλὲς καὶ ἡ ἀντίληψις ἐξ ἄλλου διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχισμένην — δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς δώσω καμμίαν σοβαρὰν ἐλπίδα. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ συντόμως, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ ζωή σας θὰ ἔχῃ προσανατολισθῇ πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις. Ἡ εὐκαιρία ἐπέρασε καὶ εἶνε περιττὸν τώρα νὰ θρηνῆτε γιὰ τὴν ἀπώλειάν της. Ἀφῆστε αὐτὴν τὴν σκέψιν, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ συντελέσῃ εἰς τίποτε ἀπολύτως. Καμμίαν σύντομον μεταβολὴν εἰς τὴν ζωήν σας δὲν βλέπω. Ὁ γάμος σας βραδύνει. Παρὰ τὰ ἐπανειλημμένα ἀτυχήματα, ἡ ζωὴ θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ ἐν τέλει δι' ὅλας τὰς πικρίας ποὺ ἐδοκιμάσατε. Πρέπει νὰ εἶσθε βεβαία γι' αὐτό. Ἐν τῷ μεταξύ, πρέπει νὰ ἐλευθερωθῆτε ἀπὸ ὡρισμένους δεσμούς, ποὺ ἔχετε ἐπιβάλλει εἰς τὴν σκέψιν σας.

Ἀνόητη Μικρή. — Δὲν εἶσθε ἀνόητη, ἀγαπητή μου φίλη, ἀλλὰ ὁ αἰσθηματισμός σας κινδυνεύει νὰ σᾶς παρασύρῃ. Εἶσθε ἀκόμη πολὺ μικρὴ καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῆτε σὲ μιὰ παρομοία περιπέτεια. Ὁ φίλος σας σᾶς ἀγαπᾷ μὲ εἰλικρίνειαν, ἀλλ' ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ σκέψις περὶ γάμου. Πρέπει λοιπὸν νὰ σφίξετε τὴν μικρή σας καρδιὰ καὶ νὰ ἀφήσετε τὸν χρόνον ν' ἀποφασίσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφίαν σας. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.

Ρόδον 12. — Σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ μεγάλη ἀδεξιότης. Ἄτολμος καὶ διστακτικὸς χαρακτήρ. Πρέπει νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὰ αἰσθήματά σας διότι δὲν εὐνοεῖσθε ἀπολύτως, ἐξ ἄλλου δὲ ἡ ἀπειρία σας μπορεῖ νὰ σᾶς ἀποβῇ ἐπικίνδυνος. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθήματος καὶ θὰ σᾶς δώσῃ μεγαλυτέραν οἰκονομικὴν ἄνεσιν τῆς σημερινῆς. Πρέπει νὰ προσέξετε περισσότερον τὴν ὑγείαν σας ποὺ δὲν τὴν βλέπω πολὺ σταθεράν.

ΛΟΡΕΛΑΫ Σ. Ο. Κόρινθον. — Ὁ φίλος σας ἔχει χαρακτῆρα ἐγωϊστικὸν καὶ ἐπιφυλακτικόν. Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐκδηλώνονται εὔκολα. Τὰ αἰσθήματά του εἶνε ἀπολύτως ὑποκειμενικὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατορθώνει νὰ γίνεται εὐχάριστος εἰς τοὺς ἄλλους. Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς δώσω πολλὰς ἐλπίδας διὰ μίαν εὐνοϊκὴν ἐξέλιξιν τοῦ αἰσθήματός σας. Σεῖς ἔχετε τρυφερὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἡ διάθεσίς σας εἶνε ἀβεβαία καὶ ἀσταθής. Νὰ μὴν ἀναλάβετε καμμιὰ πρωτοβουλία στὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἀλλὰ νὰ ἀφήσετε τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα των. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει.

Νιότη χωρὶς ἔρωτα. — Ἀδύνατος χαρακτὴρ καὶ χωρὶς ἰσχυρὰν θέλησιν. Αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶνε ἐσωτερικαί. Ἀπὸ προσωπικῆς ἀπόψεως ὅμως ὑστερεῖτε κατὰ πολύ. Δὲν σᾶς χαρακτηρίζει ἡ ἀπαιτουμένη ἐπιμονὴ εἰς τὰς προσπαθείας σας. Περιμένετε περισσότερα ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν περιστάσεων καὶ τὴν ὑποστήριξιν φιλικῶν σας προσώπων. Σᾶς διακρίνει ἕνας βαθὺς αἰσθηματισμὸς καὶ μία ρωμαντικὴ διάθεσις. Θὰ σταδιοδρομήσετε καλῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας, ἀλλ' ἡ ἐξέλιξίς σας θὰ εἶνε βραδεῖα. Γάμος ὄχι πολὺ σύντομος. Κατόπιν αἰσθήματος. Μερικαὶ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι. Θὰ δυσκολευθῆτε ὀλίγον [illegible] φθάσετε εἰς μίαν ὁμαλωτέραν ζωήν.

Ὀπτασία Κ. Β. — Χαρακτὴρ τρυφερὸς καὶ ὀνειροπόλος. Ἀντιμετωπίζετε μὲ ἀρκετὴν αἰσιοδοξίαν τὴν ζωήν, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν κατορθώνετε νὰ ἀντιληφθῆτε πάντοτε τὴν πραγματικότητα. Μὲ ὅλα τὰ λόγια πρέπει νὰ κατεβῆτε λίγο ἀπὸ τὰ σύννεφα ὅπου [illegible] βρίσκεσθε. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετὰ καὶ γρήγορα [illegible] ὁδηγήσῃ εἰς ἕνα ἐπίπεδον καλύτερον τοῦ σημερινοῦ. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Οἰκονομικῶς ἡ θέσις σας θὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς. Ὁ φίλος σας ἔχει χαρακτῆρα ἐπίμονον καὶ ἐγωϊστικόν. Εἶνε [illegible], δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιμένετε μεγάλην θερμότητα εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του. Εἰς τὰς πράξεις του εἶνε ὀλίγον ἀπότομος καὶ δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἀπαιτουμένην σταθερότητα καὶ [illegible].

Λορελάϊ, Χαλάνδρι. — Οἱ σκέψεις σας ἔχουν πάρει κυρίως μιὰν ἀπαισιόδοξον τροπή. Ἔχετε ἀπογοητευθῆ γιὰ ὅλα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀρχίσετε καὶ πάλι νὰ ἐνθουσιάζεσθε μὲ ὅλα. Στὰ δέκα ἐννέα της χρόνια, ποτὲ μιὰ νέα δὲν ἐξοφλεῖ μὲ τὰ αἰσθήματα, μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ζωή, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ τὸ νομίζει γιὰ μιὰ στιγμή. Παρὰ τὸν βαθὺ αἰσθηματισμό σας, ἔχετε μιὰ γερὴ λογική καὶ γι' αὐτὸ σᾶς τὰ λέω ὅλα αὐτά. Ἡ ψυχή σας εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὶς ἀναλαμπὲς ἑνὸς ἄλλου κόσμου, πραγματικὰ [illegible] καὶ ὡραίου καὶ αὐτὸ σᾶς κάνει νὰ θλίβεσθε καὶ νὰ ὑποφέρετε γιὰ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς. Διαβλέπω ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴ λεπτότητα τῆς ψυχῆς σας. Μὴν τὴν φέρνετε σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν πραγματικότητα, γιατὶ αὐτὴ θὰ εἶνε [illegible] σας. Προσπαθῆστε τοὐναντίον νὰ ἀντιληφθῆτε αὐτὴ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ τὴν βάλετε σὰν ἕνα καινούργιο καὶ πολύτιμο ἀπόκτημα μέσα στὸν πλοῦτο τοῦ ψυχικοῦ σας κόσμου. Ἡ ὑγεία σας δὲν βρίσκεται σὲ ἐπικίνδυνο σημεῖον. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ θελήσετε νὰ ζήσετε γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Γι' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὶς μελαγχολικὲς ὀνειροπολήσεις σας ποὺ ἐξασκοῦν μιὰ φθοροποιὸ ἐπίδρασι ἐπάνω σας. Ἡ καλλιτεχνία θὰ ἦταν γιὰ σᾶς μιὰ σωτηρία «φυγή» ἀπὸ τὶς θλιβερότητες τῆς ζωῆς. Μπορεῖτε καὶ τώρα νὰ ἀσχοληθῆτε κάπως, παρὰ τὰ πενιχρὰ ἐφόδια καὶ τὰς δυνατότητας ποὺ σᾶς παρουσιάζονται. Ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν σᾶς μιλήσω. Μὴν τὸν καταδικάζετε πάντως γιατὶ θὰ ξαναρθῇ σὰν σίφουνας καὶ σὰν φωτιά. Πρέπει ὅμως τότε νὰ ἔχετε τὴν δύναμι νὰ ἀνθέξετε στὴν ὁρμή του. Γι' αὐτὸ ὅλη σας ἡ προσοχή, ὅλη σας ἡ σκέψις πρέπει νὰ στραφοῦν στὴν ἀπόλυτη ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας σας. Ὅλα τὰ ἄλλα πρέπει ν' ἀποτελέσουν μέσα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολὺ ἂν μοῦ ξαναγράφατε.

Ἀτυχῆ ἐπαρχιώτην. — Ἡ ἀτυχία σας εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀδυναμίας τῆς θελήσεώς σας. Εἶσθε ἕρμαιον τῶν περιστάσεων. Δὲν ἐκδηλώνετε καμμίαν ἀπολύτως ἀντίδρασιν καὶ ἀφήνετε τὴν ζωὴν νὰ σᾶς παρασύρῃ σὰν ἕνα μικρὸ σανιδάκι. Προσπάθειαι χωρὶς συνέχειαν. Ψυχικὴ δύναμις πολὺ μικρά. Αἱ ἐπιτυχίαι σας ἀπὸ ἀπόψεως ἐργασίας δὲν θὰ εἶνε σημαντικαί. Δυστυχῶς θὰ εὑρίσκεσθε εἰς μίαν μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι τῶν ὑποχρεώσεών σας. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τοὺς ἔρωτάς σας, ἔχω νὰ σᾶς πῶ τοῦτο: Πρόκειται περὶ μιᾶς ψυχοπαθολογικῆς καταστάσεως τὴν ὁποίαν ὀφείλετε νὰ θεραπεύσετε τὸ συντομώτερον. Μὴν ἀφήνεσθε εἰς τὸν ρόλον τοῦ θύματος τῆς ζωῆς. Εἶσθε θῦμα διότι τὸ θέλετε καὶ διότι δὲν κάνετε τίποτε διὰ νὰ μὴν εἶσθε. Χρειάζεται μεγαλύτερος ἀνδρισμὸς καὶ ἀποφασιστικωτέρα ἀντιμετώπισις τῆς ζωῆς.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 169
ΑΘΗΝΑΙ, 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1941

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ Νο 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΟΙ... ΔΙΠΛΩΜΑΤΑΙ

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν διαφορῶν ποὺ παρουσιάζει στὴ σύνθεσί του τὸ ἀνθρώπινο αἷμα, διακρινόμενο σὲ χωριστὲς «ὁμάδες», ἐπεκράτησε, ὡς γνωστόν, ἡ θεωρια ὅτι κάθε ἄτομο ἀνήκει ἀπαραιτήτως σὲ μιὰ τέτοιαν χωριστὴν ὁμάδα αἵματος. Ὡρισμένοι Ἰάπωνες ἰατροὶ ἐσκέφθηκαν ἐπὶ πλέον, νὰ μελετήσουν ποιὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐπαγγέλματος κάθε ἀτόμου ἐπὶ τοῦ αἵματός του καὶ ἔκαμαν ἕνα ἐνδιαφέρον σχετικὸ πείραμα: Ἐξήτασαν τὸ αἷμα τῶν μεγαλυτέρων διπλωματῶν τῆς χώρας των, ποὺ διεκρίθησαν πάντοτε γιὰ τὴν ψέχραιμία τους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν ἑαυτό τους καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἀνῆκαν στὴν ὁμάδα τοῦ τύπου «μηδέν», πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔπρεπε, ὅπως ὑποδεικνύουν μερικοί, νὰ ληφθῇ ὡς νέα βάσις γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ἐπιδόξων διπλωματῶν. Θὰ ἔπρεπε, λένε, νὰ θεσπισθῇ ὅτι μόνο τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων τὸ αἷμα παρουσιάζει τὸν τύπο «μηδέν» θὰ ἔπρεπε νὰ γίνωνται δεκτὰ στὸ διπλωματικὸ στάδιο, γιὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία τους.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΩΝ

Στὸ ἰατρικὸ συνέδριο τῆς Κλήβελαντ, ἐξετέθη, τελευταίως, μιὰ νέα μέθοδος θεραπείας τῶν σοβαρῶν ἐγκαυμάτων. Ἡ μέθοδος αὐτή, ποὺ ὀφείλεται στὸν δόκτορα Ἄλτριχ, συνίσταται στὴν ἀποφυγὴ τῆς ἐπαλείψεως τῶν ἐγκαυμάτων μὲ λιπαρὲς οὐσίες καὶ στὴν παροχὴ στὸν τραυματία ἀφθόνων κατευναστικῶν ποτῶν καὶ ἀφεψημάτων. Ταυτοχρόνως, οἱ βεβλαμμένοι ἱστοὶ ἐπαλείφονται ἐπανειλημμένως μὲ μιὰ διάλυσι, ποὺ συνίσταται ἀπὸ μίγμα τριῶν βαμμάτων ἀνιλίνης: ἑνὸς ἰώδους, ἑνὸς πρασίνου καὶ ἑνὸς φαιοῦ. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει, ὡς βεβαιοῦται, τὴν ἰδιότητα νὰ προστατεύῃ τὴν γυμνωθεῖσαν σάρκα καὶ νὰ σκοτώνῃ ὅλα τὰ μικρόβια.

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ — ΠΥΞΙΣ

Ὑπάρχει στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ ἕνα περίεργο δένδρο, ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἕνα δένδρο μὲ μιὰ περίεργη ἰδιότητα, χάρις στὴν ὁποίαν οἱ ταξιδιῶται μποροῦν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ὡς πυξίδα. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἄλλως τε τὸ ὀνομάζουν «τὸ δένδρο - πυξις». Ἄγνωστον γιὰ ποιὰν αἰτία, τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φυλλώματά του διαχωρίζονται πρὸς δυὸ ἀντίθετες κατευθύνσεις, ἤτοι τὰ μὲν πρὸς τὸν βορρᾶ, τὰ δὲ πρὸς νότον. Τὸ περιεργότερο εἶνε ὅτι τὰ πρῶτα, δηλαδὴ τὰ πρὸς βορρᾶ ἐστραμμένα φυλλώματα, ἔχουν κατεύθυνσιν ἀκριβῶς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ Βορείου Πόλου, τὰ δὲ ἀντίθετα πάλι στρέφονται ἀκριβῶς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ Νοτίου Πόλου.

Σὲ ὅσους ταξιδεύουν γιὰ πρώτη φορὰ στὶς ἀπέραντες καὶ ἀραιοκατωκημένες πεδιάδες τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οἱ ἐντόπιοι τοὺς δείχνουν τὸ «Δένδρο - Πυξίδα» καὶ τοὺς ἀποκαλύπτουν τὴν περίεργη ἰδιότητά του. Τοῦτο δὲ γιὰ νὰ μποροῦν, ὁσάκις τυχὸν χάνουν τὸν δρόμο τους, νὰ προσανατολίζωνται κυττάζοντας τὴν κατεύθυνσι τῶν φυλλωμάτων του. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀποκλείεται τὸ ἐνδεχόμενο ν' ἀπατηθῇ κανεὶς καὶ νὰ κάμῃ σύγχυσιν βορρᾶ καὶ νότου, καθόσον πρὸς τὸν Βόρειο Πόλο εἶνε ἐστραμμένη ἡ μεγάλη ἀναλογία τῶν φυλλωμάτων, ἡ δὲ μικρότερη πρὸς νότον. ■

Ξένη ποίησις

ΧΑΙΝΕ: Τραγουδάκι

Κάτι μέσα μου μιλεῖ,
σὰν τραγοῦδι φαίνεται
πάρ' το, ἀγέρι δροσερό,
πάρ' το καὶ πηγαίνετε!

Στὸ μικρὸ σπιτάκι ἐκεῖ,
πίσω ἀπ' τ' ἀγιοκλήματα,
εἶν' ἕνα τριαντάφυλλο,
πές του χαιρετίσματα!

(Μετάφρασις: Ἀγγ. Βλάχου)

ΜΑΘΟΥΡΕΝ ΡΕΝΙΕ: Ἕνας ποὺ πέθανε...

Περνοῦσε ἡ ζωή μου γλέντι ἀληθινό,
δίχως μετάνοια, μήτε χαλινό,
κι' ἐπήγαινα παιχνίδι κάθε ἀνέμου...

Τώρα, παραξενεύομαι γιατὶ
ὁ θάνατος νὰ μὲ συλλογιστῇ,
ποὺ δὲν τὸν συλλογίστηκα ποτέ μου!

(Μετάφρασις: Κ. Καρυωτάκη)

ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ: Ἡ μέθη

Ἔμμα, σὲ ἀφίνω στὸ τραπέζι
καὶ πάω — γιατ' εἶν' τὰ πόδια μου κομμένα —
σπίτι, νὰ πέσω... Πιὲς ὅσο σ' ἀρέσει,
μὴ σὲ νοιάζει, τὰ ἔχω ὅλα πλερωμένα.

Ἐχλώμιασα... κιτρίνισα... μὴ χολοσκάνεις
σώπα, δὲν εἶνε τίποτα... στοχάσου
χαλάσαν τὸ στομάχι μου οἱ κεφτέδες
τοῦ παληοκάπελλα καὶ τὰ φιλιά σου!

(Μετάφρασις: Ν. Σαντοριναίου)

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

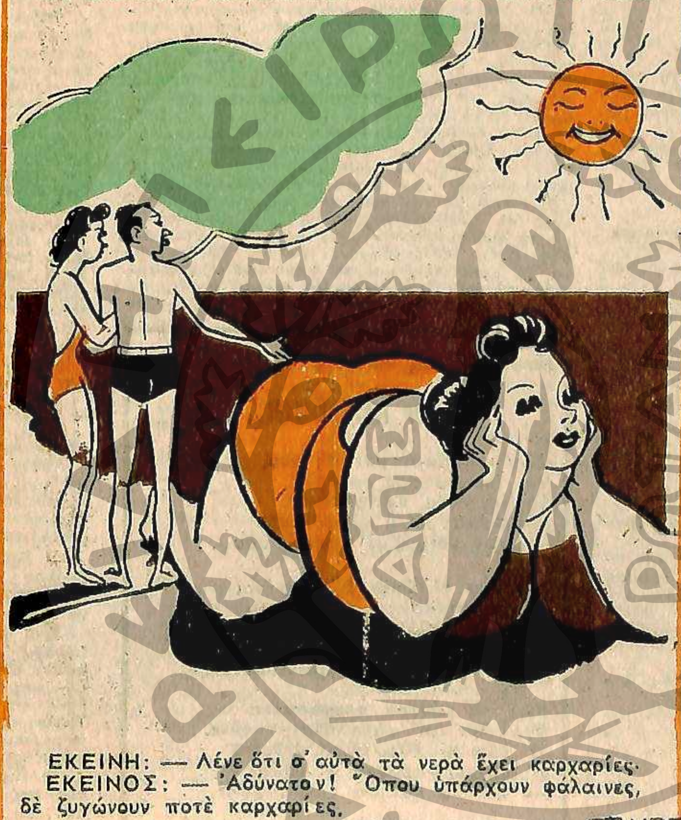

ΕΚΕΙΝΗ: — Λένε ὅτι σ' αὐτὰ τὰ νερὰ ἔχει καρχαρίες.
ΕΚΕΙΝΟΣ: — Ἀδύνατον! Ὅπου ὑπάρχουν φαλαινες, δὲ ζυγώνουν ποτὲ καρχαρίες.

(Σκίτσο: Κ. Παπαδοπο

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

20 ΧΡΟΝΩΝ, 3 ΦΟΡΕΣ ΧΗΡΑ

Μιὰ νεαρὴ Σουηδή, 20 μόλις ἐτῶν, ἔμεινε κατ' αὐτάς, ὅπως ἀναγράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Στοκχόλμης, χήρα γιὰ τρίτη φορά, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας της. Ὁ πρῶτος σύζυγός της, ἕνας νεαρὸς ἠλεκτροτεχνίτης τὸν ὁποῖον εἶχε πανδρευθῆ πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, πέθανε ἀπὸ ἠλεκτροπληξία. Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἡ χήρα πανδρεύθηκε καὶ πάλι μ' ἕναν ἐργολάβο οἰκοδομῶν, ποὺ ὅμως ἔπεσε ἀπὸ ἕνα «γιαπί» καὶ σκοτώθηκε. Ἡ ὡραία χήρα ἐζητήθη σὲ τρίτο γάμο ἀπὸ ἕναν ἱπποτρόφο, ἀλλὰ καὶ ὁ τρίτος αὐτὸς σύζυγος ἐξέπνευσε πρὸ ἡμερῶν στὸ νοσοκομεῖο, συνεπείᾳ ἑνὸς τρομεροῦ λακτίσματος, ποὺ εἶχε δεχθῆ ἀπὸ ἕνα ἄλογο στὸ στῆθος. Ἡ κυρία λοιπὸν Γκούντρουν Χέλλμπεργκ, ὅπως ὀνομάζεται ἡ νεαρὴ χήρα, φοβᾶται τώρα ὅτι θὰ μείνῃ μόνη σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή της, ἐπειδὴ ἔχει ἀποκτήσει πιὰ τὴν τρομερὴ φήμη ὅτι φέρνει τὴ δυστυχία στοὺς συζύγους της.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

Ὁ κατηγορούμενος ποὺ παρουσιάζεται στὰ ἰαπωνικὰ δικαστήρια γιὰ νὰ δικασθῇ γιὰ ἕνα βαρὺ ἔγκλημα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του μὲ ἕνα ψάθινο καπέλλο ἕως τὸ τέλος τῆς δίκης, γιὰ νὰ.. προστατεύῃ τὴν ὑπόληψί του, ἐφόσον δὲν ἔχει καταδικασθῆ ἀκόμη καὶ μπορεῖ ν' ἀθωωθῇ.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἕνα μεγάλο κατάστημα τῆς ἰαπωνικῆς πόλεως Ὀζάκα ἔχει ἕνα τμῆμα, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι συζύγων γιὰ τοὺς πελάτες, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκούς. Οἱ νεαροὶ ἢ οἱ δεσποινίδες, ποὺ θέλουν νὰ πανδρευθοῦν, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ γράψουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των σ' ἕναν εἰδικὸ κατάλογο, ἀναφέροντες ἐπίσης τοὺς ὅρους καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τους. Ὅταν πανδρευθοῦν, δὲν ὀφείλουν νὰ πληρώσουν τίποτε ὡς μεσιτεία στὸ κατάστημα ποὺ ἔκαμε τὰ προξενειά. Εἶνε ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ ἀγοράσουν ἀπ' αὐτό, μὲ δόσεις, ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ τὸ καινούργιο τους σπίτι.

Οἱ δουλειὲς ποὺ κάνει ἀπὸ αὐτὰ τὰ συνοικέσια τὸ ἰαπωνικὸ κατάστημα εἶνε πολὺ μεγάλες. Γιατὶ δὲν εἶνε μονάχα οἱ νεόπαντροι ποὺ γίνονται πελάτες μὰ καὶ ἄλλοι συγγενεῖς καὶ φίλοι των.

ΚΡΑΣΙ ΜΕ ΤΗΝ... ΩΡΑ

Ρέκτης καὶ καινοτόμος, ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου καπηλειοῦ τῆς Σόφιας, καθιέρωσε τὴν πρωτοτυπία νὰ πουλᾷ στοὺς πελάτες του τὸ κρασὶ ὄχι μὲ τὴν ὀκᾶ ἢ τὸ κιλό, ἀλλὰ μὲ τὴν ὥρα. Κάθε πελάτης, ὅταν καθήσῃ στὸ τραπέζι του, πληρώνει προκαταβολικῶς ἕνα ποσὸν ἴσο μὲ 30 δραχμὲς καὶ ἀμέσως ὁ σερβιτόρος γράφει στὸ καρνὲ τὴν ἀκριβῆ ὥρα, ἔπειτα δὲ τοῦ φέρνει κρασί. Ἀντὶ τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ, ὁ πελάτης δικαιοῦται ἐπὶ μίαν ὥρα νὰ πιῇ ὁσοδήποτε κρασὶ θέλει. Ὅταν περάσῃ ἡ ὥρα, ὁ πελάτης πρέπει νὰ πληρώσῃ νέο ποσόν, ἴσο μὲ τὸ πρῶτο καὶ δικαιοῦται νὰ πιῇ πάλι ὅσο θέλει [illegible] ὥρα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.

Γκέοργκ Ἔβερς

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατὰ διασκευὴν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

13ον

Σιγανός, σπαρακτικός, ἀκούσθηκε κάμποση ὥρα ὁ θρῆνος του. Ἔπειτα ἐσήκωσε ὁ Νεβέγχαρις πάλι τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— Μήπως θέλεις νὰ μὲ κάνῃς ἔξω φρενῶν ἐναντίον τῆς πατρίδος μου, Ἀθηναῖε; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκλεψαν ὅλα μου τὰ χειρόγραφα, τοὺς κόπους μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς.

— Ἐδιάλεξαν ὅ,τι τοὺς ἐχρησίμευε καὶ τ' ἄλλα τἄκαψαν, εἶπε ὁ Φάνης ἀνένδοτος. Τὸ ξέρεις ὅτι ὁ γιατρὸς Πολύμων ἐγιάτρεψε τὰ μάτια τοῦ Ἄμασι. Βρῆκε, λένε, στὰ χαρτιά σου κάποιαν πολύτιμη συνταγή...

— Ὤ, οἱ κακοῦργοι! Οἱ κλέφτες!. Οἱ δολοφόνοι!

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν καυτὰ στὰ μάγουλα τοῦ γιατροῦ καὶ ὁ γέρο Χὶβ ἐγύριζε τὸ κεφάλι του, γιατὶ ντρεπόταν νὰ τὸν ἰδῇ ὁ κύριός του πῶς ἔκλαιγε καὶ αὐτός.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως, εἶπε ὁ Φάνης.

Ὁ Χὶβ ἀπομακρύνθηκε, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐξακολούθησε:

— Μισεῖς τὴν Αἴγυπτο;

— Τὴν πατρίδα μου; ἔκανε ὁ Νεβέγχαρις ἀνατριχιάζοντας. Ὄχι.

— Μισεῖς ὅμως τὸν βασιλικὸ οἶκο.

— Μέχρι θανάτου!

— Θὰ ἤθελες νὰ τοὺς ἐκδικηθῇς;

— Αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου, ἂν δὲν ἤξερα ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Ἄμασι ἢ τὸν Ψαμμίτιχο, θὰ κάνω κακὸ στὸν τόπο μου..

— Πρέπει νὰ μοῦ μιλήσῃς ἐλεύθερα, εἶπε ὁ Φάνης. Ἔχε ὑπ' ὄψι σου, ὅτι ἔχω στὰ χέρια μου κάποιο σπουδαῖο ἔγγραφό σου.

Τὸν ἐκύτταξε δύσπιστα ὁ γιατρός.

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ἔσωσα ἐγὼ ἀπὸ τὶς φλόγες ἕνα μικρὸ κουτάκι κίτρινο.

Ἐχλώμιασε ὁ Νεβέγχαρις καὶ ὁ Φάνης ἐξακολούθησε:

— Περιττὸ λοιπὸν νὰ μοῦ λὲς ὅτι ἂν ἐκδικηθῇς τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐκδικεῖσαι καὶ τὴν Αἴγυπτο.

— Δὲν ἔχω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια, εἶπε ὁ Νεβέγχαρις. Οἱ θεοὶ τοὺς ἐχτύπησαν ἀρκετά. Καὶ ἂν ἔγιναν καλὰ τὰ μάτια τοῦ Ἄμασι, χάνει τὶς δυό του κόρες...

Ὁ Φάνης τὸν ἔκοψε:

— Ἡ Νιτῆτις ζῇ ἀκόμα, εἶπε.

Καὶ ἔπειτα, βλέποντας τὸν γιατρὸ νὰ τὸν κυττάζῃ σὰ νὰ περίμενε κάτι, συνέχισε:

— Καὶ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν θὰ τὸν λυπήσῃ καὶ πολὺ ἂν πεθάνῃ ἡ Ταχώ.

— Ἄ, ἔτσι; ἔκαμε σιγὰ ὁ Αἰγύπτιος. Τότε νὰ ξέρεις ὅλα.

— Τὰ ξέρω ὅλα. Ξέρω πῶς ἡ Ταχὼ εἶνε κόρη τοῦ βασιληᾶ Ἀπρία, ξέρω ὅτι ὁ Ἄμασις ἀπάτησε τὸν Καμβύση παρουσιάζοντάς την γιὰ δική του κόρη, καὶ ξέρω πῶς αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ ξέρομε οἱ δυό μας εἶνε τὸ τρομερώτερο ὅπλο γιὰ τὴν ἐκδίκησί μας. Θέλω νὰ γίνωμε σύμμαχοι.

— Γιατὶ μισεῖς τόσο τοὺς Αἰγυπτίους βασιλεῖς. Σ' ἐξώρισαν;

— Ἄκουσε, εἶπε ὁ Φάνης καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιώθηκε. Μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικά του, συνήθως τόσο ἤρεμα. Ἄκουσε καὶ θ ἀκαταλάβῃς πῶς δὲν πρέπει πιὰ νὰ δυσπιστῇς. Ὑπηρέτησα χρόνια, πιστὰ στὸν στρατὸ τοῦ Ἄμασι. Ἐκινδύνευσα γι' αὐτὸν τὴ ζωή μου πολλὲς φορές, ἐδόξασα μὲ νίκες τὰ ὅπλα του. Ποιὰ ἦταν τὸ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα αὐτά; Μ' ἐκυνήγησαν σὰν τὸ ἀγρίμι, μὲ ἀφάνταστο κόπο κατώρθωσα νὰ σώσω τὴ ζωή μου. Μ' ἐδίωξαν σὰν τὸν τελευταῖο κακοῦργο χωρὶς λόγο. Κι' ὄχι μόνον αὐτό... Θὰ τοὺς τὰ συγχωροῦσα ὅλα αὐτά. Ἀλλά... Ραγίζεται ἡ καρδιά μου. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαναν.

— Δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἔβλαψαν περισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ Νεβέγχαρις κρύα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀθηναίου ἄστραψαν.

— Ἄκουσε, Αἰγύπτιε, εἶπε. Ἐσένα σοῦ κάψαν τὰ χειρόγραφά σου. Ἐμένα μοῦ κάψαν μὲ πυρωμένο σίδερο τὴν καρδιά. Μοῦ ἐσκότωσαν τὰ δυό μου παιδιά. Εἶχαν ξεκινήσει νὰ ἔλθουν στὴν Αἴγυπτο νὰ μὲ βροῦν, τὰ ἀθῶα μου, μικρὰ παιδάκια, ὅταν ἄρχισε νὰ μὲ κυνηγάῃ ὁ Ψαμμίτιχος. Τοὺς ἔστειλα μήνυμα νὰ μὴν ἔλθουν στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ ἦταν ἀργά, εἶχαν φύγει. Καὶ ἔτσι ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο, ὅταν ἐγὼ ἤμουν μακρυά. Τὰ ἐφιλοξένησε ἡ Ροδόπη καὶ ἡ ἐγγονή της Σαπφὼ τὰ περιποιήθηκε στοργικά. Ἀλλὰ μιὰ μέρα στρατιῶτες τοῦ Ψαμμίτιχου πῆγαν καὶ τ' ἅρπαξαν ἀπὸ τὴν ἤρεμη αὐτὴ φωληά. Καὶ τοὺς ἐβάσταξε ἡ καρδιὰ νὰ τὰ σκοτώσουν. Τὸ κοριτσάκι ἦταν ἐννέα χρόνων, τὸ ἀγόρι πέντε... Ἤξεραν πῶς μ' αὐτό τους τὸ ἔγκλημα μὲ ἐσκότωναν ἐμένα δυὸ φορές. Δὲν λογάριασαν ὅμως πῶς μ' ἔκαναν θηρίο. Καταλαβαίνεις τώρα, Νεβέγχαρι, πῶς δὲν πρέπει νὰ δυσπιστῇς; Πῶς ἂν θέλῃς νὰ ἐκδικηθῇς πρέπει νὰ γίνωμε σύμμαχοι;

Ἔμεινε σιωπηλὸς κάμποση ὥρα ὁ Αἰγύπτιος. Στὸ τέλος εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή.

— Εἴμαστε σύμμαχοι, Φάνη Ἀθηναῖε!... Ἡ Ταχὼ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ πεθάνῃ. Μόλις ξεψυχήσῃ, θὰ δείξω στὸν Καμβύση τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ πατέρα μου, τοῦ μαιευτῆρος, ὅπου γράφεται καθαρὰ ἡ ἀπάτη.

— Καὶ ἂν δὲν πεθάνῃ; ρώτησε ὁ Φάνης. Θ' ἀφήσῃς νὰ τὴν πανδρευθῇ πρῶτα;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Πρὶν γίνῃ δική του ἡ Ταχώ, θὰ τοῦ ἀποκαλύψωμε τὸ φοβερὸ μυστικό.

— Δύστυχη κοπέλλα, ψιθύρισε ὁ Φάνης. Αὐτὴν λυπᾶμαι. Θὰ τὴν διώξῃ κακὴν κακῶς!

— Ἀλήθεια, δύστυχη κοπέλλα, εἶπε ὁ Νεβέγχαρις. Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ εὐτυχία μιᾶς γυναίκας μπροστὰ στὴν τρομερὴ ἐκδίκησί μας;

— Τὴν ἀγαπάει ὁ Καμβύσης; ρώτησε ὁ Ἕλλην.

— Ἔτσι φαίνεται. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τὴν διώξῃ. Εἶνε θηρίο στὸν θυμό του.

— Τότε, λοιπόν, θὰ περιμένωμε νὰ ἰδοῦμε. Ἂν θὰ ζήσῃ ἡ Ταχώ;

— Ναί.. Ἀλλὰ φοβᾶμαι πῶς δὲν θὰ περιμένωμε πολύ, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς καὶ ἐτράβηξε πάλι πρὸς τὸ παλάτι, κοντὰ στὴν ἄρρωστη.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

Ἡ Ταχὼ κοιτόταν πάντα ἀναίσθητη. Ὅλοι περπατοῦσαν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, στὸ παλάτι καὶ πένθιμες ἑτοιμασίες ἐγίνονταν γρήγορα. Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο εἶχαν μαζέψει μερικὰ σκυλιά. Μόλις θὰ ξεψυχοῦσε ἡ κοπέλλα, θὰ τὰ ἔφερναν κοντά της, στὸ νεκρικὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ μπῇ στὸ σῶμα τους τὸ κακὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου. Ἄνθρωποι ἐστέκονταν κοντὰ στὶς φωτιές, ἕτοιμοι νὰ τὶς σβύσουν μόλις θὰ μάθαιναν πῶς ἐπέθανε ἡ βασιλοπούλα. Δὲν ἔπρεπε νὰ μολυνθῇ ἡ ἁγνὴ φωτιὰ μὲ τὴν πνοὴ τοῦ μολυσμένου θανάτου. Ἡ Κασσανδάνη καὶ ἡ Ἄτοσσα, ποὺ ἔμεναν τώρα ὅλη τὴν ὥρα κοντὰ στὴν ἄρρωστη, μόλις θὰ ξεψυχοῦσε, θὰ τὴν ἄφιναν γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν καὶ θὰ πήγαιναν στὰ διαμερίσματά τους, νὰ λουστοῦν πολλὲς φορές.

Ὁ Καμβύσης φερνόταν σὰν τρελλός. Ἔμενε ὧρες κοντά της καὶ ἄξαφνα ἔδινε τὴν διαταγὴ νὰ ἑτοιμαστοῦν οἱ αὐλικοὶ γιὰ κυνῆγι. Ἀπὸ τὴ λύπη του, δὲν εἶχε ζητήσει νὰ ἰδῇ οὔτε τὸν ἀδελφό του, οὔτε τοὺς ἄλλους ποὺ παρὰ τρίχα θὰ εἶχε σκοτώσει κατὰ λάθος.

Ἄξαφνα, ἐνῷ ὅλοι γύρω της ἐσιγόκλαιγαν, ἄνοιξε ἡ Ταχὼ τὰ μάτια. Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της. Καὶ τὰ μάτια της ἐγύρισαν σὰν μαγνητισμένα πρὸς τὸ παράθυρο. Ἐκύτταξαν ὅλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ οἱ πένθιμες φυσιογνωμίες πῆραν κάποια λάμψι χαρωπή. Ἡ φωνὴ τῆς ἄρρωστης ἀκούστηκε γλυκειά, πρώτη φορὰ μετὰ τόσες ὧρες.

— Κυττάξτε! Τὸ Ρά!... Τὸ πουλὶ τῆς Τύχης!

Ἕνα πουλάκι μὲ ζωηρὰ χρώματα στὶς φτεροῦγες του πηδοῦσε χαρούμενο ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Πέρσες τὸ θεωροῦσαν ὡς πουλὶ τῆς εὐτυχίας.

— Θὰ ζήσῃς! Θὰ ζήσῃς! ἐφώναξε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ Ἄτοσσα. Καλή μου Ταχώ! Ἦρθε τὸ πουλὶ τῆς τύχης, νὰ μᾶς φέρῃ ἐλπίδες.

— Ναί, θὰ ζήσω, ἀποκρίθηκε ἡ βασιλοπούλα καὶ ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ἁπλώθηκε στὴ φυσιογνωμία της καθὼς ἔνοιωσε τὰ χείλη τοῦ Καμβύση καυτὰ στὸ ἀδύνατο χέρι της. Ἔπειτα ξανακοιμήθηκε. Ὅταν ἐξύπνησε, ὁ Νεβέγχαρις ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία, εἶπε ἐπίσημα:

— Ἐσώθηκε... Οἱ Θεοὶ ἔτσι θέλησαν.

Μέσα στὴ γενικὴ χαρὰ ποὺ ἀκολούθησε τὰ λόγια του αὐτά, μόνον ἡ ἴδια ἡ Ταχὼ παρετήρησε μὲ πολλὴ ἔκπληξι πῶς ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ γιατροῦ, τοῦ συμπατριώτου της, δὲν ἦταν χαρούμενος. Μὰ ἡ Ἄτοσσα τὴν φιλοῦσε παράφορα, ἡ Κασσανδάνη τὴν ἐχάϊδευε τρυφερὰ καὶ ὁ Καμβύσης ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἔτσι ἡ στιγμιαία της ἐντύπωσις γιὰ τὸ ὕφος τοῦ γιατροῦ ξεχάστηκε.

Ὁλόκληρη ἡ Βαβυλὼν στολίσθηκε γιορτερὰ στὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν μαζευτῇ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν χαιρέκακα τὴν τιμωρία τῆς Αἰγυπτίας ἐχαίρονταν τώρα μὲ τὴ σωτηρία της. Τοὺς εἶχε γίνει ἀγαπητὴ ἡ κόρη αὐτὴ ποὺ προτίμησε νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι παρὰ νὰ ὑποστῇ τέτοιον ἐξευτελισμό.. Καὶ ὁ Καμβύσης, ἀφοῦ συμβουλεύθηκε τὸν Νεβέγχαρι πότε θὰ εἶνε καλὰ ἡ ἄρρωστη, ὥρισε πῶς οἱ γάμοι θὰ ἐγίνονταν σὲ ὀκτὼ ἡμέρες.

ΟΛΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ Καμβύσης καθόταν κοντὰ σ' ἕνα ψηλὸ παράθυρο καὶ ἐκύτταζε χαρούμενος τὸ γλυκὸ δειλινό. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔνοιωθε τέτοιαν εὐτυχία, ὅπως αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχε σωθῇ ἡ Ταχώ. Χαμογελοῦσε ἤθελα καὶ ἔπλαθε ὄνειρα. Θὰ ζοῦσε πιὸ ἤρεμα τώρα, μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα κοντά του. Τὸ σοβαρό της χαμόγελο θὰ τὸν συγκρατοῦσε ἀπὸ βιαιότητες. Ἔτσι καὶ ἡ μητέρα του ἦταν πάντα τὸ καλὸ πνεῦμα ποὺ ἐπροστάτευε τὸν Κῦρο.

Ἄξαφνα, ἄγριες φωνὲς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸ γλυκό του ὄνειρο πόλημα. Ἔσκυψε καὶ εἶδε πλῆθος νὰ συνωστίζεται μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ νὰ φωνάζῃ. Οἱ φωνὲς ὅμως ἦσαν χαρούμενες. Καὶ ἔξαφνα ἔνοιωσε ἄθελα ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιὰ ὁ Καμβύσης μόλις ἀντελήφθη τὴν αἰτία ποὺ ἔκανε τοὺς Βαβυλωνίους ν' ἀλαλάζουν σὰν τρελλοί. Εἶδε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὸν Σμέρδη. Κοντά του ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι κατάδικοι, ποὺ πρώτη φροὰ μετὰ τὴν ἀθώωσί τους παρουσιάζονταν στὸ δρόμο. Ὁ κόσμος ἔκανε σὰν τρελλός.

— Νίκη στὸν Σμέρδη! ἐφώναζαν ἔξαλλοι ὅλοι. Νὰ ζήσῃς, ἔνδοξε Σμέρδη!

Ὁ νέος χαμογελοῦσε παιδιάτικα, καὶ τὸ πλῆθος ὅλο καὶ δυνάμωνε τὶς ἐπευφημίες. Πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἐφώναζαν οἱ γυναῖκες καὶ οἱ κοπέλλες τοὔρριχναν ἄνθη. Οἱ φίλοι του χαμογελοῦσαν καὶ αὐτοί.

Τὸ μάτι τοῦ Καμβύση σκοτείνιασε. Ἡ καλή του διάθεσις ἐκόπηκε μὲ μιᾶς.

Ἕνας ἀκατανίκητος θυμὸς τὸν ἐκυρίευσε πάλι ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Γιατὶ τὸν ἐπευφημοῦν; Γιατὶ τοῦ φωνάζουν «Νίκη στὸν Σμέρδη»;

Αὐτὸς εἶνε ὁ βασιληᾶς καὶ ὅμως τὸν ἀδελφό του ἀγαποῦν. Ἔσφιξε τὶς γροθιές του ὁ Καμβύσης καὶ οἱ λογισμοί του ἐστράφηκαν σὲ θλιβερὲς σκέψεις πάλι. Στὸ τέλος ψιθύρισε μόνος του.

— Πρέπει μ' ὅλα αὐτὰ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὴν Αἴγυπτο! Μόνον ὅταν εἶνε μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου, μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος.

Στὸ μεταξὺ ὁ Σμέρδης καὶ οἱ φίλοι του ἔφθασαν στ' ἀνάκτορα καὶ ἐζήτησαν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἀπ' τὸ Καμβύση. Ἡ στιγμιαία κακὴ διάθεσίς του διασκεδάσθηκε γρήγορα. Πάλι θυμήθηκε τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν ἐπερίμενε μὲ τὴν Ταχὼ καὶ ἔτσι ὑποδέχθηκε γελαστὸς τοὺς συγγενεῖς του. Τοὺς ἐφίλησε καὶ εἶπε προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ κάποιαν στενοχώρια του.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἀποδείχθηκε ἡ ἀθωότης σας καὶ πρὸ πάντων ἡ δική σου, Σμέρδη!

— Ἂν ἐπέθαινα ἄδικα, εἶπε ὁ νέος γελαστός, θὰ ἤμουν πιὸ δυστυχισμένος γιὰ σένα παρὰ γιὰ μένα, ἀδελφέ μου. Τώρα ὅμως αὐτὰ ξεχάστηκαν. Ἤρθαμε ὁ Δαρεῖος κι' ἐγὼ νὰ σὲ παρακαλέσωμε νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ γίνωμε εὐτυχισμένοι.

— Ἐγώ; ἔκαμε ὁ Καμβύσης μὲ κάποια πικρία. Δὲν ἔχετε τὴν ἀνάγκη μου γιὰ νὰ γίνετε εὐτυχισμένοι. Ἡ φύσις σᾶς ἐπροίκισε μὲ ὅλα τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ κατακτᾶτε τὶς καρδιές, ἂν αὐτὸ τὸ λέτε εὐτυχία.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ φύγω ἀμέσως μετὰ τοὺς γάμους σου γιὰ τὴν Αἴγυπτο; ρώτησε ὁ Σμέρδης.

Ὁ Καμβύσης ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα εἶπε, χαμογελῶντας:

— Σὲ διατάζω νὰ φύγῃς αὔριο κιόλας! Ὄχι, ὄχι, μὴ διαμαρτύρεσαι. Δὲν πειράζει ἂν δὲν παρευρίσκεσαι στοὺς γάμους μου. Ὁ ἔρως τὰ συγχωρεῖ ὅλα. Γιατὶ νὰ χάσῃς ἑπτὰ ἡμέρες ἀπὸ τὴν εὐτυχία σου; Γιατὶ νὰ σὲ περιμένῃ ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες ἄδικα ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη Σαπφώ; Πήγαινε στὴν Αἴγυπτο, πάρε τὸ χρυσὸ πουλὶ καὶ φέρε το ἐδῶ μιὰν ὥρα ἀρχήτερα.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἐφώναξε ὁ Σμέρδης μὲ ἐνθουσιασμό. Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου!... Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ ἰδῶ τοὺς γάμους σου, ἀλλά...

— Ἀλλὰ προτιμᾷς νὰ φύγῃς; ἔκαμε ὁ Καμβύσης μὲ καλόβολη εἰρωνεία.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μὲ διατάξῃς.

— Τότε φύγε αὔριο.

— Ὑπακούω, εἶπε ὁ Σμέρδης μόλις συγκρατῶντας τὴ χαρά του.

Καὶ ὁ Καμβύσης ἐπρόσθεσε μετὰ μικρὸν δισταγμό.

— Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὴν Ταχὼ καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃς μήπως ἔχει καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὴν πατρίδα της.

— Δὲν θὰ παραλείψω αὐτὸ τὸ καθῆκον, εἶπε σοβαρὸς ὁ Σμέρδης. Τώρα, ὅμως, ἀδελφέ μου, ὁ ἐξάδελφός μας Δαρεῖος ἔχει κάτι νὰ σοῦ πῇ.

— Ἀκούω.

— Δὲν εἶνε τόσο εὔκολο νὰ μιλήσω, εἶπε ὁ γυιὸς τοῦ Ὑστάσπους δειλά.

— Αὐτὴ ἡ δειλία σου εἶνε τὸ πιὸ παράξενο πρᾶγμα τοῦ κόσμου! ἐφώναξε γελῶντας ὁ Καμβύσης. Μὰ τὸν Μίθρα, φαντάζομαι πῶς θὰ ἔχῃς κάποιαν σπουδαία χάρι νὰ μοῦ ζητήσῃς γιὰ νὰ δειλιάζῃς τόσο.

— Ἡ χάρι αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ποὺ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς.

— Πάντως λέγε, δὲν ὑπόσχομαι τίποτε, θὰ σ' ἀκούσω ὅμως μὲ εὐμένεια.

— Ἡ γλῶσσα μου δένεται, εἶπε κοκκινίζοντας ὁ Δαρεῖος. Ἀναθέτω στὸν Σμέρδη νὰ μιλήσῃ.

— Θὰ πῶ μὲ λίγα λόγια τὴν παράκλησί σου, ἐφώναξε ὁ Σμέρδης. Δὲν εἶνε τίποτε οὔτε τόσο φοβερό, οὔτε τόσο ἐκπληκτικό, Καμβύση. Ὁ Δαρεῖος δειλιάζει ἐπειδὴ ἀγαπάει καὶ ξέρεις πῶς ὁ ἔρως κάνει δειλὸ τὸν ἄνθρωπο. Λοιπόν. Ὁ ἐξάδελφός μας, ὁ γενναῖος Δαρεῖος, ποὺ ἐδόξασε τόσες φορὲς τὰ περσικὰ ὅπλα, ἀγαπάει τὴν ἀδελφή μας Ἄτοσσα, καὶ σοῦ ζητεῖ τὴν ἄδεια νὰ τὴν πανδρευθῇ.

Ὁ Καμβύσης ἐχλώμιασε.. Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐκύτταζε τὸν ἐξάδελφό του μὲ ματιὲς ποὺ ὅσο ἐπήγαιναν ἐγίνονταν καὶ πιὸ σκοτεινές. Στὸ τέλος ἀποκρίθηκε βραχνά:

— Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν ἐπερίμενα νὰ τ' ἀκούσω. Μὲ βρίσκεις ἀπροετοίμαστο, Δαρεῖε. Τί λέει ἡ μητέρα μας, ἡ Κασσανδάνη;

— Ἄκουσε μὲ ἐνθουσιασμὸ αὐτὴ τὴν πρότασι.

— Χμ! ἔκαμε ὁ βασιληᾶς καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις.

— Γιατὶ διστάζεις; ἐφώναξε ὁ Σμέρδης. Γιατὶ δὲν ἀγκαλιάζεις ἀμέσως τὸν Δαρεῖο, νὰ τὸν φωνάξῃς ἀδελφό μας;

— Ὅλα τὰ πράγματα χρειάζονται σκέψι, εἶπε βαρειὰ ὁ Καμβύσης. Καὶ αὐτὸ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα... Θυμᾶμαι κάποια προφητεία...

— Ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς Ἀτόσσας θὰ βασιλεύσουν μιὰ μέρα; ἔκαμε ζωηρὰ ὁ Δαρεῖος.

— Ἀκριβῶς αὐτό! ἀποκρίθηκε ὁ Καμβύσης κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἀποκρίθηκε ὁ Σμέρδης. Ἐσὺ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν καὶ ἔχῃς τόσες γυναῖκες, δὲν ἔχεις κανένα παιδί.. Ἐγὼ πιθανὸν νὰ μὴν ἀποκτήσω. Δὲν θὰ εἶνε ἄσχημο νὰ βασιλεύσουν τὰ παιδιὰ τῆς Ἀτόσσας καὶ τοῦ Δαρείου μιὰ μέρα. Ἡ ἀδελφούλα μας δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀνύπανδρη. Παρὰ νὰ πάρῃ ἄλλον ξένο...

— Πρέπει νὰ σκεφθῶ! τὸν ἔκοψε ἀνυπόμονα ὁ βασιληᾶς. Θέλω καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῶ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐσὺ νὰ φύγῃς αὔριο, Σμέρδη!

— Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω πῶς εἶνε ἐξασφαλισμένη ἡ εὐτυχία τοῦ Δαρείου πρὶν φύγω.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὅταν γυρίσῃς ἐσύ, θὰ τοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι...

Κυττάχθηκαν ὁ Δαρεῖος καὶ ὁ Σμέρδης, κάτι πῆγαν νὰ ποῦνε ἀκόμα... Ἀλλὰ τὸ ὕφος τοῦ Καμβύση ἔδειχνε καθαρὰ πῶς δὲν θὰ ἀνεχόταν ἄλλη συζήτησι.

— Θὰ περιμένω ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησί σου, εἶπε τότε ἁπλᾶ ὁ Σμέρδης. Πότε θέλεις ν' ἀποχαιρετήσω τὴν Ταχώ;

Ἐδίστασε πάλι ὁ Καμβύσης. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ ἀποκρίθηκε ζωηρά:

— Καὶ τώρα ἀμέσως. Ἔλα, πᾶμε μαζὶ στὰ διαμερίσματά της.

Μὲ χαρούμενη καρδιὰ ἀκολούθησε ὁ Σμέρδης τὸν ἀδελφό του.

Βρῆκαν τὴν Ταχὼ καλύτερα, ξαπλωμένην βέβαια καὶ χλωμή, ἀλλὰ μὲ κάποια λάμψι εὐτυχίας στὰ μάτια. Μόλις εἶδε τὸν Καμβύση, χαμογέλασε χαρούμενα. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσε τὸν Σμέρδη, ἐκοκκίνισε ἄθελα ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν. Τὸ γρήγορα μάτι τοῦ Καμβύση ἐγύρισε καὶ τὸν Σμέρδη. Καὶ αὐτὸς εἶχε κοκκινίσει βαθειά. Ἂν δὲν ἐζήλευε παθολογικὰ ὁ Καμβύσης ,θὰ ἔβρισκε δικαιολογημένο αὐτὸ τὸ κοκκίνισμα. Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν κατηγορηθῇ ὅτι ἀγαπιῶνταν ἔνοχα. Πρώτη φορὰ ἐβλέπονταν μετὰ τόσες δοκιμασίες, ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ αἰσθάνωνται σὰν κάποια στενοχώρια καὶ σὰν ντροπή. Ὁ Καμβύσης ὅμως ἔνοιωσε μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιὰ καὶ ἐνῷ ἡ λογικὴ τοῦ τοὔλεγε πῶς ἔπρεπε πιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν συνέβαινε τίποτα τὸ ὕποπτο μεταξὺ τοῦ Σμέρδη καὶ τῆς Ταχῶς, ἕνας ἀκατανίκητος φόβος τοῦ ἐδηλητηρίασε καὶ αὐτοῦ τὴν εὐτυχία. Εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπότομη, μ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ φυσική.

— Ὁ Σμέρδης φεύγει γιὰ τὴν Αἴγυπτο, Ταχώ. Τί ἔχεις νὰ παραγγείλῃς στοὺς δικούς σου;

— Ὤ, παρηγόρησέ μου τὴ Νιτῆτι; ἐφώναξε ἡ βασιλοπούλα. Θὰ εἶνε θανάσιμο τραῦμα γι' αὐτήν. Ὅταν μάθῃ ὅτι πᾷς νὰ πάρῃς τὴ Σαπφώ, καὶ περιφρονεῖς τὴ δική της τὴν ἀγάπη.

Ἐκοκκίνισε ὁ Σμέρδης πιὸ πολύ. Ἡ νεανική του φυσιογνωμία ἔδειξε στενοχώρια καὶ ντροπή. Μὲ κόπο ἐτραύλισε:

— Ἡ λύπη μου καὶ μένα εἶνε μεγάλη.

Οἱ ματιὲς τῶν δυὸ νέων συναντήθηκαν γεμάτες κατανόησι.

Ὁ Καμβύσης ὅμως τοὺς ἔκοψε ἀπότομα:

— Περιττὰ εἶνε αὐτὰ τὰ λόγια. Ὅλοι ξέρομε πῶς ὅταν ὑπάρχῃ ἔρως, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλη συζήτησις. Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ παραγγείλῃς, Ταχώ;

— Ἤθελα νὰ γράψω ἕνα γράμμα. Ὁ Νεβέγχαρις ὅμως μοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

— Τότε, στεῖλε τὰ χαιρετίσματά σου. Νὰ πηγαίνωμε, Σμέρδη. Βλέπεις ὅτι ἡ Ταχὼ εἶνε πολὺ ἀδύνατη ἀκόμα. Δὲν πρέπει νὰ μιλᾷ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Νεοελληνικὴ ποίησις

Σὰν κοιμᾶσαι...

Σὰν κοιμᾶσαι μοναχή σου,
τὸν ἱδρῶτα σου ρουφᾶνε
τὰ σεντόνια, καὶ μεθᾶνε,
καὶ μεθάει κι' ἡ κάμαρή σου'
— σὰν κοιμᾶσαι μοναχή σου...

Κι' εἶνε οἱ ὦμοι ἐρωτευμένοι
μὲ τὰ κάτασπρα λαιμά σου
καὶ μεθᾷ ἡ ἀνασαμιά μου
κι' ἀργοβγαίνει λιγωμένη·
— κι' εἶνε οἱ ὦμοι ἐρωτευμένοι..

Καὶ τὰ κάντρα κρεμασμένα
βγαίνουν ἀπ' τὰ πλαίσια ποῦνε,
κι' ὅλα κι' ὅλα αὐτὰ μεθοῦνε
τ' ἄψυχα μπροστὰ σ' ἐσένα·
— καὶ τὰ κάντρα κρεμασμένα...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ὁ κ. Θύμιος Ἀνάλαφρος εἶχε σπουδάσει στὸ ἐξωτερικό. Ἂν τώρα στὴν ἐπιστροφή του ἀπογοήτευσε τὸν πατέρα του μὲ τὶς μέτριες γνώσεις, τὸν κατέπληξε ὅμως μὲ τοὺς λεπτοὺς τρόπους του, τὴν ἄψογη συμπεριφορά του καὶ τὴν τυπικότητα, ποὺ ἐπρόδιδαν ἕναν πραγματικὰ πολιτισμένον ἄνθρωπο, ἕναν ἀληθινὸ τζέντλεμαν.

Καὶ πραγματικά, ὁ κ. Θύμιος δὲν ἔκανε ποτὲ ἀβαρία στοὺς τύπους ποὺ ἐνόμιζε ὑποχρέωσί του νὰ τηρῇ μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβεια, ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρισκόταν.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, ὁ κ. Ἀνάλαφρος, καθὼς ἔπινε τὸ ὀρεκτικό του σ' ἕνα κέντρο ἀπέναντι σ' ἕναν κύριο ποὺ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα καπνίζοντας, ἐφώναξε ξαφνικὰ τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ ἐρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, πῶς λέγεται ἐκεῖνος ὁ κύριος ποὺ καπνίζει καὶ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του;

— Δὲν τὸν ξέρω, δυστυχῶς, ἀποκρίθηκε τὸ γκαρσόνι.

Ὁ κ. Ἀνάλαφρος σηκώθηκε τότε καὶ ἐτράβηξε στὴν ταμία.

— Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, τὴν ἐρώτησε, νὰ μοῦ πῆτε πῶς λέγεται ἐκεῖνος ὁ κύριος ποὺ διαβάζει ἐφημερίδα καπνίζοντας;

— Δὲν εἶνε τακτικός μας πελάτης, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ δεσποινὶς τοῦ ταμείου. Λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σας.

— Πολὺ καλά! ἔκαμε ὁ κ. Ἀνάλαφρος. Μπορεῖτε τοὐλάχιστον νὰ μοῦ πῆτε ποῦ θὰ βρῶ τὸν διευθυντὴ τοῦ κέντρου;

— Παρών, κύριε, στὶς διαταγές σας, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἀπὸ πίσω του.

— Ἄ, θαυμάσια! ἐξακολούθησε ὁ κ. Ἀνάλαφρος. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πῶς λέγεται ἐκεῖνος ὁ κύριος μὲ τὴν ἐφημερίδα ποὺ πετᾷ τώρα τὸ τσιγάρο του;

— Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω, κύριε...

Τότε ὁ κ. Ἀνάλαφρος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, ἐπλησίασε τὸν ἄγνωστο κύριο καὶ ἐχαιρέτησε εὐγενέστατα καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας;

— Τώνης Δαφνίδης, καθηγητὴς φυσικομαθηματικῶν, ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος.

— Χαίρω πολύ. Ξέρω ὅτι ἡ καλὴ συμπεριφορὰ δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀπευθύνεται κανεὶς σ' ἕναν ἄγνωστό του, τόση ὥρα ὅμως ζητοῦσα νὰ μάθω ποιὸς εἶσθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἄκρη τοῦ σακακκιοῦ σας πῆρε φωτιὰ ἀπὸ τὸ σπίρτο ποὺ ἀνάψατε τὸ τσιγάρο σας καὶ καίγεται!...

ΣΟΝΑΘ

2.—ΟΤΑΝ Η ΦΙΛΙΤΣΑ ΘΕΛΕΙ

Μὲ τὴ σειρά μας ἀποβιβασθήκαμε στὴν προκυμαία τοῦ ὄχι καὶ τόσο εὐρύχωρου λιμανιοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ τρεῖς λούστρους, ποὺ ἔσπευσαν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὶς ἀποσκευές μας, κανεὶς ἄλλος δὲν ἦλθε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ.

Ἐνευρίασε ἡ Φιλίτσα, ἐπείσμωσε, ἐχτύπησε τὸ τακουνάκι της νευρικά, ἐσυγκέντρωσε τὴν προσοχὴ τῶν περιέργων, μὰ οὔτε ὁ ἀγαπημένος της πατέρας οὔτε ὁ λατρευτός της ἀρραβωνιαστικὸς ἐφαίνονταν πουθενά. Μὴ ἔχοντας κανένα προχειρότερο τὰ ἔβαζε μαζί μου τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἀγριοκάτσικο, κατηγορῶντας με πότε ὅτι δὲν τοὺς εἶχα τηλεγραφήσει ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἄφιξί μας καὶ πότε ὅτι δὲν τοὺς ἔδωσα νὰ καταλάβουν μὲ ποιὸ ὑπερωκεάνειο θὰ ταξιδεύαμε. Πάντως δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καὶ μάλιστα ὁ λατρευτός της Μέμος, δὲν θἄρχονταν νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν στὸ λιμάνι.

Ἄκουγα καρτερικὰ τὸν ἐξάψαλμο τῆς θελκτικῆς κόρης τοῦ προϊσταμένου μου, μὴ μπορῶντας φυσικὰ κι' ἐγὼ νὰ δικαιολογήσω μὲ κανέναν τρόπο τὴν ἀπουσία ἐκείνων ποὺ ἔπρεπε πράγματι νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ ὁπότε, ἐνῷ ἡ προκυμαία εἶχε ἐρημωθῇ πιὰ καὶ δὲν βρίσκονταν γύρω μας παρὰ λίγοι τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι καὶ μερικοὶ ἀχθοφόροι, μᾶς πλησιάζει ἕνας μέσης ἡλικίας κομψοντυμένος κύριος μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

Μιλῶντας μὲ διακριτικὸ σεβασμό, ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ τὴν τιμὴ νὰ ἀπευθύνεται στὴ δεσποινίδα Φιλίτσα Ἀρτέμη καὶ στὸν συνοδό της καὶ ὅταν βεβαιώνεται γι' αὐτό, ἐγχειρίζει στὴν ἔκπληκτη νέα ἕναν φάκελλο μὲ δυὸ γράμματα. Ἡ Φιλίτσα μοῦ δίνει ἕνα σύντομο γραμμένο μονόφυλλο ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐκείνη διαβάζει τὸ μακροσκελέστατο γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της..

Τὸ πρόσωπο τῆς Φιλίτσας ποὺ εἶχε ἡρεμήσει κάπως στὴν ἀρχή, ἔπαιρνε τώρα διάφορες ἀλλόκοτες ἐκφράσεις καθὼς προχωροῦσε στὸ διάβασμα καὶ ὅταν ἔφθασε στὴν ὑπογραφή, ἀφοῦ ἐτσαλάκωσε μὲ μανία στὰ δάχτυλά της τὸ γράμμα μοῦ εἶπε ἀπότομα, σὰννὰ ἤμουν ὑπεύθυνος ἐγὼ γιὰ ὅ,τι συνέβαινε:

— Ἔκαμαν πολὺ ἄσχημα καὶ οἱ δυό τους νὰ διαλέξον τὴ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τακτοποιήσουν τὶς ἐπείγουσες, ὅπως γράφουν, ἀνάγκες τῆς ἐπιχειρήσεώς τους. Ἔπρεπε..

— Μά, δεσποινὶς Φιλίτσα, ἐτόλμησα νὰ διακόψω, ὑπάρχουν μερικὲς περιπτώσεις, ποὺ...

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε! ἐφώναξε ἐπιβάλλοντάς μου σιωπή. Οὔτε καὶ μπορῶ νὰ μένω δυὸ μέρες μόνη μου στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφή τους ἀπ' αὐτὸ τὸ νησὶ ποὺ πῆγαν. Θὰ πᾶμε νὰ τοὺς βροῦμε ἐκεῖ.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, ἐπενέβη ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ πατέρα της, νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ ταξίδι πρὸς τὰ νησιὰ Καμόρε, ὅπου βρίσκονται ὁ κύριος πατέρας σας καὶ ὁ κ. Στράφτης, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστο, πολλὲς φορὲς εἶνε καὶ ἐπικίνδυνο...

— Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καὶ τόσο, ἀπήντησε ἡ Φιλίτσα. Μπορεῖτε ὅμως νὰ μᾶς ὁδηγήσετε στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο φεύγει τὸ πλοῖο πρὸς τὰ νησιὰ αὐτὰ καὶ συγχρόνως νὰ μᾶς πῆτε ποιὰ ὥρα φεύγει;

— Ἐγώ, δεσποινὶς Φιλίτσα, ἐπρόλαβα τότε, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω μὲ τὸ ἴδιο ὑπερωκεάνειο στὴν Ἑλλάδα, ποὺ φεύγει μετὰ τρεῖς ὧρες.

— Ἐσεῖς, κύριε, ἀπήντησε ἡ νέα σὲ ὕφος ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρησι, θὰ μ' ἀκολουθήσετε καὶ κάνετε ὅ,τι λέω

Καὶ ἔτσι ἔγινε, γιατὶ πάντοτε γινόταν αὐτὸ ποὺ ἤθελε ἡ Φιλίτσα

⁂

Τὸ πλοῖο μας «Φοῦλτων» ποὺ ἔκανε τὴ συγκοινωνία μεταξὺ τοῦ Μαλὲ καὶ τῶν νήσων Καμόρε, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παληὰ ἐκεῖνα ἀτμόπλοια, ποὺ περιμένουν νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ πουληθοῦν γιὰ παληοσίδερα.

Καθισμένοι μὲ τὴν Φιλίτσα ἐπάνω σὲ δυὸ κιβώτια, περιεργαζόμασταν τὸ δυσκίνητο καράβι μας.

— Φθάνει νὰ μὴ μᾶς πιάσῃ καμμιὰ φουρτούνα τώρα ποὺ νυχτώνει, ψιθύρισα.

— Ὁπότε δὲν θὰ κάνωμε καὶ τόσο μονότονο ταξίδι, ἐσυμπλήρωσε ἡ Φιλίτσα, βγάζοντας δυὸ σάντουϊτς ἀπὸ τὴν ταξιδιωτική της τσάντα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ὁ νέος ΠΕΛΑΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Τί περίεργο εἰδύλλιο, ἀλήθεια!

Ὁ κύριος Σαὶν Κασσὲτ καὶ ἡ κυρία Ζικοὺρ βρίσκονται στὶς παραμονὲς τοῦ τέλους τῶν σχέσεών τους. Συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸν «Σύλλογο τῶν ἐχθρῶν τοῦ χοροῦ», ἐσυμπάθησαν γρήγορα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μίλησαν σὰν καλοὶ φίλοι, ἐχόρεψαν πολλὲς φορὲς μαζὶ καὶ ἡ κυρία Ζικοὺρ παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κυρίου Σαὶν Κασσέτ.

Ὁ κ. Σαὶν Κασσὲτ εἶνε δικηγόρος καὶ μέλος τοῦ «Συλλόγου τῶν ἐχθρῶν τοῦ χοροῦ». Ἡ κ. Ζικοὺρ εἶνε ἰατρός. Εἶνε ἡ ἐπίσημος μάλιστα ἰατρὸς τοῦ ἰδίου Συλλόγου. Εὐτυχῶς ἡ κ. Ζικοὺρ δὲν εἶνε ἀγρίμι. Καὶ ὅταν μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν πολὺ οἱ σχέσεις τους, ὁ δικηγόρος τῆς εἶπε:

— Πότε θἄρθῆτε στὸ σπίτι μου;

— Μά, φίλε μου, εἶνε πολὺ δύσκολο, ἀπήντησε ἡ κ. ἰατρός. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι παντρεμένη. Τὸ ἐπάγγελμά μου, ὡς ἰατροῦ, μοῦ ἀφήνει, βέβαια, κάποια σχετικὴν ἐλευθερία. Ὁ ἄνδρα μου ὅμως, εἶνε ζηλιάρης καὶ ὅλο κυττάζει στὸ καρνὲ τῶν ἐπισκέψεων. Ἂν ἐμάθαινε πὼς ἔρχομαι σὲ μιὰ συνοικία ποὺ δὲν ἔχω ἀσθενεῖς, θὰ τὰ ἐννοοῦσε ὅλα καὶ τότε...

— Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ βροῦμε μιὰ πρόφασι.

— Ἀλήθεια; Καλὰ λέτε. Ἔχω μιὰ ἰδέα. Καὶ εἶνε ἁπλουστάτη μάλιστα. Αὔριο θὰ ἔλθετε στὸ σπίτι μου καὶ θὰ πῆτε στὴν ὑπηρέτρια: «Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ πῆτε τῆς κυρίας ἰατροῦ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Σαὶν Κασσέτ, 121, ὁδὸς Λοριστόν...

— ...Καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα μάλιστα. Πρόκειται γιὰ ἕναν πολὺ βαρειὰ ἄρρωστο! Τί θαυμάσια ποὺ εἶνε ἡ ἰδέα σας!

Ἦταν, ἀλήθεια, θαυμασία. Κι' ἔχουν δίκηο οἱ δυὸ συνένοχοι νὰ γελοῦν κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ δύστυχου συζύγου, ποὺ θὰ δῇ γραμμένη τὴ διεύθυνσί του στὴν πλάκα καὶ θὰ πῇ τρίβοντας τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι: «Μπράβο, γυναικούλα μου! Νὰ ἕνας νέος πελάτης σήμερα!»

— Καὶ ἔχω τὴν ἐντύπωσι, λέει ὁ Σαὶντ Κασσέτ, ὅτι ὁ νέος πελάτης θὰ ἔχῃ ἀνάγκη κάθε μέρα ἀπὸ τὸ γιατρό του!

— Ἀλήθεια; εἶπε κοκέττικα ἀλλὰ καὶ γεμάτη συγκίνησι ἡ κ. Ζικούρ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γωνιὰ στὴν ὁποία βρίσκονταν ἦταν ἔρημη, ὁ ἀσθενὴς ἄρχισε νὰ ζητῇ γιατρικὰ — δηλαδὴ φιλιά. Τέτοια γιατρικά, ὅμως εἶνε κρῖμα νὰ παίρνωνται μὲ τὸ σταγονόμετρο!

⁂

Εὐτυχῶς, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἑπομένη, ὁ κ. Σαὶν Κασσὲτ ἄρχισε νὰ παίρνῃ κουταλιὲς ὁλόκληρες τὰ γιατρικά του. Τὰ ὑπόλοιπα τῆς θεραπείας εἶνε πράγματα ποὺ ἐνδιαφέρουν αὐτοὺς τοὺς δυὸ μόνο. Ἂς τ' ἀφήσωμε, μάλιστα, κατὰ μέρος, σᾶς παρακαλῶ. Εἶνε ἄσχημο νὰ ταράσσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχία μερικῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἦσαν, πράγματι, εὐτυχεῖς καθημερινῶς σὲ ὡρισμένες ὧρες τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ καὶ τῆς νύχτας, κάποτε, γιατὶ μερικὲς νύχτες ἡ ἰατρὸς ἐκαλεῖτο ἐσπευσμένως στὸ σπίτι τοῦ ἀρρώστου ποὺ ἐκινδύνευε.

Ὁ κ. Ζικούρ, ἐπὶ τέλους, ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν ἀσθενῆ.

— Ἔ, λοιπόν; ρώτησε τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα τὴ γυναῖκα του ὅταν ἐπέστρεψε. Πῶς πῆγε ὁ ἄρρωστός σου; Τὸν ἔσωσες;

— Ἐλπίζω ὅτι ναί, ἀπήντησε αὐτὴ χαμογελῶντας.

⁂

Ἄ, τί περίεργοι ἄνθρωποι ποὺ εἶνε οἱ σύζυγοι! Τί τοῦ κατέβηκε τοῦ κ. Ζικοὺρ νὰ συγχαρῇ τὴν γυναῖκα του, γιατὶ ὁ ἀσθενής της τὴν καλεῖ τώρα λιγώτερο συχνά; Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μόνο, ἔπειτα μιὰ φορὰ καὶ ἀργότερα ἐντελῶς ἄτακτα. Ἡ κ. Ζικοὺρ ὅμως εἶνε μετριόφρων. Δὲν ὑπερηφανεύεται διόλου γιὰ τὴν θεραπεία ποὺ ἔκαμε. Ἀπεναντίας μάλιστα, ζαρώνει λίγο τὰ φρύδια της.

— Μὰ εἶνε πολὺ ὡραῖο, τῆς λέει ὁ ἄνδρας της, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀρρωστήσει τόσο βαρειά, νὰ γίνῃ καλὰ σὲ δυὸ μῆνες μόνο.

⁂

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρία Ζικοὺρ ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἐραστοῦ της τοῦ εἶπε:

— Ἄ, φίλε μου, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη. Σήμερα τὸ πρωῒ ὁ ἄνδρας μου ἐπῆρε τὰ καρνὲ τῶν ἐπισκέψεών μου καὶ ἐσημείωνε τὰ ὀνόματα τῶν πελατῶν μου. Θὰ ἔλθῃ, λοιπὸν καὶ στὸ σπίτι σου. Ἂν δὲν δεχθῇς τὸ λογαριασμό, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ὑποπτευθῇ τὴν ἀλήθεια. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα;

— Τίποτα, χρυσῆ μου, ἀπήντησε ἱπποτικώτατα ὁ Σαὶν Κασσέτ. Μὴ φροντίζῃς ἐσὺ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἄφησέ τον νὰ ἔλθῃ. Θὰ τὰ καταφέρω ἐγὼ μιὰ χαρά!

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι, ἀγαπημένε μου! ἐφώναξε ἡ κυρία Ζικούρ.

Καὶ ἐπήδησε στὸ λαιμό του.

⁂

Ὅταν τὸν ἀφῆκε ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς καὶ βρέθηκε λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ ἔκαμε πρόχειρο λογαριασμό: «45 ἐπισκέψεις πρὸς 50 φράγκα, τρεῖς νυχτερινὲς ἐπισκέψεις πρὸς 100 φράγκα, 2 ἐγχειρήσεις πρὸς 1.000 φράγκα ἐν ὅλῳ 4.525 φράγκα». Θαυμάσια!

Σὲ λίγο, μπῆκε σ' ἕνα μαγαζί, στὸ ὁποῖο κάνει κανεὶς εὐχάριστες δαπάνες. Ἡ κυρία Ζικοὺρ — ξεχάσαμε, ἀλήθεια, νὰ τὸ ποῦμε αὐτὸ — εἶνε γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ συνδυάζῃ θαυμάσια τὶς ἀπολαύσεις τῆς ἀγάπης μὲ τὶς εὐτυχίες ποὺ χαρίζει τὸ χρῆμα.

Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της μὲ 4.500 φράγκων ψώνια, ὁ ἄνδρας της τῆς εἶπε ἀφελέστατα:

— Ἔκαμα ἕναν γῦρο, γιὰ νὰ μαζέψω τὰ χρέη τῶν πελατῶν σου. Ἕνας ἄρρωστος ὅμως δὲν θέλησε νὰ πληρώσῃ.

— Ποιός;

— Ὁ κ. Σαὶν Κασσέτ, ὁδὸς Λοριστόν. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶνε μέλος τοῦ «Συλλόγου τῶν ἐχθρῶν τοῦ χοροῦ», τοῦ ὁποίου ἐσὺ εἶσαι τακτικὸς γιατρὸς καὶ ὅπως ὅλα τὰ μέλη, ἔχει κι' ἐκεῖνος δικαίωμα σὲ δωρεὰν ἐπισκέψεις...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

★ Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ ☆

ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ: «ἡ μικρὴ Ζαζὰ»

Ἡ Ρένα Ντὸρ εἶνε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀστέρια τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου, εἶνε χωρὶς ὑπερβολὴν ἡ πρώτη νουμερίστα μας. Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἀκόμη καὶ τόσο διαφημισμένη, πάντως αὐτὸ δὲν μειώνει τὴν πραγματική της ἀξία. Κάποτε, στὰ πρῶτα της βήματα, τὴν εἶχαν ὀνομάσει «Μικρὴ Ζαζὰ» καὶ σήμερα ἐὰν θελήσωμε νὰ ἀναζητήσωμε στὴν ἑλληνικὴ ἐπιθεώρησι μιὰν διάδοχο τῆς Ζαζᾶς, αὐτὴ εἶνε ἀσφαλῶς ἡ Ρένα Ντόρ.

Τὴν Ρένα Ντὸρ τὴν συνήντησα στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ» ἕνα πρωῒ τῆς περασμένης ἑβδομάδος, κατὰ τὶς δοκιμὲς τῆς ἐπιθεωρήσεως ποὺ ἀνεβιβάσθη τὸ περασμένο Σάββατο. Εὔθυμη, ὅπως πάντοτε καὶ μὲ ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο στὰ χείλη, ἐδέχθηκε πρόθυμα νὰ ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις μου. Ἂν μποροῦσε, ἂς ἔκανε καὶ διαφορετικά!

Η ΖΩΗ ΤΗΣ

Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ρένα γιὰ τὶς πρῶτες της ἐπιτυχίες στὸ θέατρο.

«Τὰ παιδικά μου χρόνια δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ὅπως καὶ ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ ζωή μου. Ὁ μόνος μου καϋμὸς ἦταν οἱ δικοί μου δὲν ἐννοοῦσαν νὰ μὲ ἀκούσουν νὰ τοὺς μιλῶ γιὰ τὸ θέατρο. Προσπαθοῦσαν νὰ πνίξουν τὸ καλλιτεχνικὸ δαιμόνιο ποὺ ὠργίαζε μέσα μου. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶπα: «Θὰ γίνω θεατρίνα!», ἔφαγα μιά... κουτάλα κατακέφαλα ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου. Ἤμαστε βλέπετε στὸ τραπέζι καὶ ἡ κουτάλα ἦταν τὸ προχειρότερο ὅπλο ποὺ βρῆκε. Ἕνα πρᾶγμα μόνο μὲ παρηγοροῦσε τότε: οἱ βιογραφίες τῶν διασήμων ἀστέρων, τὶς ὁποῖες ἐδιάβαζα σὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ τὸ ἠθικό μου ἐμψυχωνόταν μὲ τὴ σκέψι ὅτι πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶχαν περάσει βασανιστήρια Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους μέχρις ὅτου ἐμφανισθοῦν στὸ θέατρο.

»Εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα παρακάνει. Μὲ τὶς κουνουπιέρες ἔφτιανα κοντὰ φορεματάκια, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φοροῦν οἱ μπαλλαρῖνες. Μιὰ μέρα δέ, τὸ μεγάλο ἀμπαζοὺρ τῆς τραπεζαρίας ἔγινε ἄφαντο. Ἡ ἀδελφή μου τὸ ἀνεκάλυψε... κρινολῖνο γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα μου! Εὐτυχῶς ἐγέλασε τόσο πολύ, ὥστε ξέχασε νὰ μοῦ τὶς βρέξῃ!

Τὰ μαλώματα ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν στὸ σπίτι μας. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἀπροσεξία μου, ἄκουγα τὴν ἱστορικὴ γιὰ μένα φρᾶσι: «Εἰρηνούλα, ποῦ ἔχεις τὰ μυαλά σου;» Ποῦ ἀλλοῦ, στὸ θέατρο, ἀπαντοῦσα μέσα μου.

»Τέλος, μιὰ μέρα, ἀποφάσισα νὰ πάρω τὰ μπογαλιάκια μου καὶ νὰ τὸ σκάσω. Ὁ διαρκὴς ἐκεῖνος πόλεμος μὲ ἔκανε νὰ σκεφθῶ ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ δημιουργήσω μιὰν ἀνεξάρτητη ζωή, ἔστω καὶ ἐὰν στὴν ἀρχὴ ἐπρόκειτο νὰ συναντήσω μεγάλες δυσκολίες. Ἕνας μικρὸς θίασος μὲ ἐδέχθηκε προθυμότατα καὶ ἔκανα τὸ ντεμποῦτο μου στὸν ρόλο τῆς ὑπηρέτριας στὴν «Τύχη τῆς Μαρούλας» σ' ἕνα θεατράκι κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ. Ἀργότερα ἐμφανιζόμουν στὸ «Μικρὸ Ζάππειο» καὶ τέλος τὸ 1932 ἀνέβαινα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν σκηνὴ ἑνὸς μεγάλου ἀθηναϊκοῦ θεάτρου. Μὲ εἶχε προσλάβει ὁ Μακέδος στὸ μπαλλέτο του. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1933, μέλος τοῦ θιάσου Μ. Κοφινιώτη ἔβγαινα γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ μπαλλέτο, γιὰ νὰ παίξω στὸ νούμερο «Τὰ μαγκάκια» τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν κ.κ. Α. Μαγγανάρη — Θάνου «Ἁλατιέρα» ποὺ παιζόταν στὴν «Ἀλάμπρα».

Μὴ νομίσετε τώρα ὅτι ἡ Ρένα Ντὸρ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ εἶνε μαλωμένη μὲ τοὺς δικούς της. Κάθε ἄλλο. Δὲν παραλείπουν νὰ τὴν χειροκροτοῦν σὲ κάθε καινούργια ἐπιτυχία της. Ἡ ἀδελφή της μάλιστα τῆς ἔλεγε κάποτε:

— Ἂν ξέραμε ὅτι θὰ εἶχες τέτοια ἐξέλιξι, ὄχι μόνο θὰ σ' ἀφήναμε, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ βοηθούσαμε νὰ βγῇς στὸ θέατρο!

Ἡ Ρένα πάντως ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν κουτάλα! Ἴσως ὅμως νὰ ἔχῃ ἄδικο σ' αὐτό, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται, ἐὰν δὲν συναντοῦσε κανένα ἐμπόδιο, καμμιὰν ἀντίστασι, νὰ ἔχανε τὴν μανία γιὰ τὸ θέατρο καὶ νὰ μὴν ἦταν σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες σουμπρέττες μας.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ὅταν προεβλήθη στὰς Ἀθήνας ἡ ταινία «Ἀρραβὼν μετ' ἐμποδίων», ἕνας κριτικὸς ἔγραφε γιὰ τὴν Ρένα Ντόρ:

«Εἶνε ἡ μόνη ποὺ δὲν συνεχίζει τὴν παρεξήγησι τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν ὅτι ἄλλο εἶνε τὸ παίξιμο στὴν σκηνὴ καὶ ἄλλο στὴν ὀθόνη. Ἡ Ρένα ἔπαιξε μὲ κέφι, μὲ τέχνη κινηματογραφικὴ καὶ ἐὰν τὴν εἶχαν μακιγιάρει καλύτερα, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ στὰρ τῶν εὐρωπαϊκῶν στούντιο. Μὲ λίγα λόγια, ἡ Ρένα Ντὸρ ἀποτελεῖ εὐχάριστην ἔκπληξι γιὰ τὸ φτωχό μας κινηματογραφικὸ στερέωμα.»

Ἡ γνώμη τῆς Ρένας ὅμως εἶνε διαφορετική.

«Δὲν ξαναπαίζω πιὰ στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο, μοῦ λέει. Ὁ κινηματογράφος δὲν εἶνε γιὰ μένα καὶ τὰ δυό μου φίλμ μὲ ἀπογοήτευσαν. Βέβαια, μέγα μέρος τῆς ἀποτυχίας μου ὀφείλεται στὸν μακιγιέρ, ὁ ὁποῖος καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις μὲ ἄφησε σχεδὸν ἀμακιγιάριστη. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ κινηματογράφος δὲν μὲ κολακεύει. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω σὲξ - ἀππήλ. Λέγοντας δὲν «ξαναπαίζω στὸν κινηματογράφο» δὲν ἀποκλείω βέβαια καὶ τὸν ἀμερικανικό, τὰ μουσικὰ φίλμ τοῦ ὁποίου μὲ γοητεύουν. Πάντως δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ κανένας Μαμουλιὰν γιὰ νὰ μὲ πάρῃ καὶ νὰ μὲ λανσάρῃ, ἰδίως μάλιστα ἐὰν μὲ εἶδε στὶς δύο ταινίες μου!»

Ἡ Ρένα Ντὸρ ἔκαμε δυὸ ταξίδια στὴν Αἴγυπτο. Τὸ 1937 ἐπῆγε γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Καπετὰν Σκορπιός», μόλις δὲ ἐπέστρεψε στὰς Ἀθήνας, ἔφυγε καὶ πάλι μὲ νέο συμβόλαιο γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἀρραβὼν μετ' ἐμποδίων». Τὴν ἐρωτῶ λοιπὸν ἐὰν κατὰ τὰ δύο αὐτὰ ταξίδια της εἶχε καμμιὰν ἐνδιαφέρουσα περιπέτεια.

»Καὶ νὰ ἤθελα, μοῦ λέει, αὐτὸ θὰ ἦταν τελείως ἀδύνατον, γιατὶ μὲ πειράζει πολὺ ἡ θάλασσα. Ὅταν ἀνέβηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ πλοῖο, προτοῦ ἀκόμη ἀναχωρήσῃ κάποιος κύριος μὲ ἐπλησίασε καὶ μὲ ρώτησε ἐὰν μὲ πειράζῃ ἡ θάλασσα. «Κάθε ἄλλο!» τοῦ ἀπήντησα μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο. Ὅταν ὅμως βγήκαμε στ' ἀνοιχτὸ καὶ ἄρχισε τὸ πλοῖο νὰ κουνιέται σὰν καρυδόφλουδο, τότε ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω τί ἐστὶ «πείραγμα» τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τότε μόλις μπῶ σὲ πλοῖο, κλειδώνομαι στὴν καμπίνα μου καὶ δὲν βγαίνω ἀπ' ἐκεῖ παρὰ ὅταν φθάσω στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μου.»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

— Εἶσθε ἐρωτευμένη; τὴν ἐρωτῶ.

— Οὔτε εἶμαι καὶ νομίζω δυστυχῶς ὅτι οὔτε ὑπῆρξα ποτέ μου. Κάποτε ἀγαποῦσα ἕναν νέο, ἀλλὰ ὅταν μιὰ μέρα ἐπήραμε γιὰ κάποιον λόγο τὴν ἀπόφασι νὰ χωρίσωμε, ὁ χωρισμὸς αὐτὸς δὲν μὲ ἐστενοχώρησε καθόλου. Ἐπέρασε σὰν ἕνα ἀσήμαντο ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς μου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ μικρὴ ἐφανταζόμουν τὸν ἔρωτα μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ρόπαλα στὰ χέρια, δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω ἐὰν αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν νέο ἐκεῖνον ἦταν πρό

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 25)

Μαντὰμ ΣΟΥΣΟΥ

Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

— Εἶπα!

— Σαχλέ.

— Εἶπα, Σουσοῦ!

— Ἄφησε τὸ ὕφος.

— Σουσοῦ, εἶπα, σοῦ λέω! Καὶ ὅταν λέῃ ὁ Παναγιωτάκης δὲν δέχεται νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρησι οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ἕνας γρόνθος ἐσηκώθηκε καὶ κατέπεσε μὲ πάταγον ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐσείσθη ὁλόκληρο τὸ σπίτι καὶ τὰ διάφορα «μπιμπελὸ» ἀνετράπησαν στὴν «ἐταζερούλα» — τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ τῆς Σουσοῦς. Δυὸ μάτια ἐγούρλωσαν, δυὸ φρύδια ἐσούφρωσαν καὶ ὕστερα ἕνα χέρι ἐσηκώθηκε καὶ ἔστριψε μὲ ἀρρενωπὴν ὑπερηφάνειαν τὸν μύστακα. Ἀκολούθως τὸ χέρι ἐκατέβηκε, συνεπλέχθη μὲ τὸ ἄλλο χέρι πίσω στὴν μέση καὶ δυὸ πόδια ἄρχισαν νὰ πηγαινοέρχωνται κατὰ μῆκος τοῦ «σαλονιοῦ».

Ὕψιστε Κύριε!

Θὰ τὸ πιστέψετε; Αὐτὸς ἦταν ὁ Παναγιωτάκης! Καὶ ὁ γρόνθος ποὺ κατέπεσε καὶ τὰ μάτια ποὺ ἐγούρλωσαν καὶ τὰ φρύδια ποὺ ἐσούφρωσαν καὶ ὁ μύσταξ ποὺ ἐστρίφθη καὶ τὰ χέρια ποὺ συνεπλέχθησαν καὶ τὰ πόδια ποὺ πηγαινοήρχοντο — τάκ, τάκ, τὰκ — ἀνῆκαν στὸν ἄλλοτε ταπεινόν, πειθήνιον, ἀγαθόν, ἥμερον, ἤρεμον καὶ εἰρηνικὸν σύζυγον τῆς ἀσυλλήπτου πυργοδέσποινας τοῦ Μπύθουλα.

— Καὶ νὰ μὴ μὲ λὲς ἐμένα σαχλέ. Καὶ νὰ μὴ μὲ λὲς ἐμένα κρύο. Σαχλὴ καὶ κρύα εἶσαι ἐσὺ καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σὲ ὑποφέρω ζαργάνα. Ἔχω λεφτὰ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη κανένα. Ἂν θὲς νἄρχεσαι νὰ τρῶς στὸ ἐστιατόριό μου, ἔλα, ἀλλοιῶς κάνε ὅ,τι σοῦ ἀρέσει. Ὄχι γιὰ τίποτις ἄλλο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω για τὶ δὲν μὲ καταδέχεσαι. Τόσος καὶ τόσος κόσμος, δηλαδή, ποὺ ἔρχεται καὶ τρώει τί εἶνε δηλαδή; Γιατὶ ἐσύ; Τὸ ἐστιατόριό μου εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς Ἀθήνας καὶ λυποῦμαι γιὰ λογαριασμό σου ὅτι δὲν καταδέχεσαι τίποτε τοῦ ἀντρός σου. Καὶ ἅμα δὲν σοῦ ἀρέσῃ, ἄντε νὰ τρῶς στοῦ Διεθνές, στοῦ Ζωναρᾶ καὶ στοῦ Κωστῆ. Ὁρίστε μας!

Τῆς τὸ εἶχε θέσει ζήτημα τῆς Σουσοῦς. Τὸν εἶχε θίξει βαθύτατα στὸ φιλότιμο αὐτὴ ἡ ἀπροκάλυπτος περιφρόνησις ποὺ ἔδειχνε ἡ Σουσοῦ στὸ ἐστιατόριό του καὶ στὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει τελευταίως. Καὶ τῆς τὸ εἶπε καθαρά. Ἢ θὰ ἤρχετο νὰ τρώῃ στὸ ἐστιατόριό του ἢ δὲν θὰ ἔκανε κανένα ψώνιο γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ Σουσοῦ ἐδέχθηκε τὴν ἔκρηξιν τῶν νεύρων τοῦ Παναγιωτάκη μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν ποὺ ἥρμοζε στὴν θέσι της. Μισόκλεισε τὰ βλέφαρα, ἐπῆρε τὰ φασαμαὶν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ ἔφερε στὴν ἄκρη τῆς μύτης καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τὴν ἀπερίγραπτον ἐκείνην περιφρόνησιν ποὺ ἔδειχνε ὅσες φορὲς τὴν ἔθιγαν.

— Δὲν καταπλήσσομαι, Παναγιώτη.

— Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

— Καὶ ὅσον νὰ βροντᾶς τὴν ἀμόρφωτον καὶ χονδροειδῆ χεῖρα σου στὸ τραπέζι δὲν πτοοῦμαι. Μὲ ξέρεις δᾶς καὶ ἀπὸ ἄλλοτες. Καὶ ἐὰν ἀπέκτησες ὀλίγα ψωροχιλιόδραχμα, κωμικόν. Καὶ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ εἶδε περιουσίες νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ κρῖμα σου! Ἀλλὰ τὸ χρῆμα εἰς τοὺς ἀμόρφωτους προκαλεῖ βαρβαρισμὸν καὶ χρειάζεται πρὸ πάντων κοινωνικὴ μόρφωσις στὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ χρῆμα τελευταῖον. Εἰς τοὺς Μπυθουλιῶτες νὰ φέρνεσαι ἔτσι. Μιὰ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ ὅμως εἶνε ἀπτότητος.

Καὶ ἀφοῦ ἐξεστόμισε τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια μὲ ὅλην τὴν ἠρεμίαν ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικήν της ἰδιοσυγκρασίαν, ἐκατέβασε τὰ φασαμαίν, τοῦ ἐγύρισε μεγαλοπρεπῶς τὶς πλάτες καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ «διαμερίσματά της» — ρίχνοντας καὶ τὴν χαριστικὴν βολὴν:

— Πτωχὲ ἄνθρωπε!

Θηρίο ἔγινε ὁ Παναγιωτάκης. Τόσο περισσότερο μάλιστα, γιατὶ ἔβλεπε, τώρα τὴν ἄβυσσον ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ὑπερήφανον γυναῖκα του καὶ ποὺ δὲν ἐγεφυρώνετο φεῦ! μὲ ὅσα χρήματα καὶ ἂν ἔβγαζε. Αὐτὸ ἀντὶ νὰ τὸν μαλακώσῃ, τὸν ἐξηγρίωσε ἀκόμα περισσότερο.

— Σουσοῦ!

— Ἡ σιωπή μου, γελοῖε!

— Σιωπὴ ξεσιωπὴ δὲν ἔχει φαΐ. Νὰ σὲ δῶ τί θὰ κάνῃς ἅμα ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ καραΐσκάκη τὸ στομάχι σου. Κατάλαβες, φίλε μου; Δὲν μᾶς καταδέχεται ἡ μαντάμ!

Καὶ ἔφυγε καταπόρφυρος ὡς ἀστακὸς καὶ θηριώδης ὡς κριτικός, ὁ ἄλλοτε τόσον ἀγαθὸς Παναγιωτάκης! Ὅ,τι δὲ εἶπε τὸ ἐφήρμοσε. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν οὔτε φυλλαράκι δὲν ἔφερνε στὸ σπίτι του. Τὸ ἐκρατοῦσε πεῖσμα. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σουσοῦ εἶχε πεισματώσει. Πόσον πεῖσμα ὅμως ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ ὁ πλέον ὑπερήφανος χαρακτὴρ ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν στόμαχον. Ἔκανε ὑπομονὴν τὴν πρώτην ἡμέραν, ἔκανε ὑπομονὴν τὴν δεύτερη, ἔκανε λυσσῶσαν ὑπομονὴν τὴν τρίτη, ὁπότε ἡ κατάστασις ἔγινε ἀφόρητος. Ἀπὸ τὸ ἄδειο στομάχι ἄρχισε νὰ ἀναμέλπεται καραϊσκάκης μὲ ὑπόκρουσιν ταμπουρᾶ ποὺ ἔπαιρνε σιγὰ - σιγὰ διαστάσεις συμφωνίας.

Τί νὰ κάνῃ;

Ἀσφαλῶς, ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες θὰ ἠμποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν παρὰ νὰ ἐξευτελισθῇ. Ἀλλὰ σὲ μιὰν στιγμὴν ἐσκέφθηκε καὶ τὸ δίκηο τοῦ Παναγιωτάκη:

— Ἄκουσε, Παναγῆ.

— Μετανοιώσες;

— Ποσῶς!

— Τότε ἄφησε τὶς κουβέντες.

— Πτωχέ μου! Ἐμένα ἀπὸ τὴν ζωή μου καλύτερη εἶνε ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ προτιμῶ νὰ γίνω μακαρῖτις παρὰ ζῶσα καὶ ἐξηυτελισμένη. Ἀλλὰ ἐσκέφθηκα ὅτι ἔχεις ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς μου καὶ ὅταν ἔλθω ἐγὼ εἰς τὸ κατάστημά σου, ἠμπορεῖ καὶ νὰ ἔλθῃ κανένας πελάτης τῆς προκοπῆς καὶ νὰ πάρῃς ἐπάνω σου, πτωχέ. Ἐγὼ ἠμπορεῖ νὰ σοῦ φέρω καλὸν κόσμον καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν ἐσκέφθην νὰ σὲ βοηθήσω ἐγκαίρως.

Αὐτὸ δὲν ἦταν ὑποχώρησις. Τὸ ἐπίστεψε ἡ Σουσοῦ καὶ ἐλυπήθη, μάλιστα, εἰλικρινῶς διότι δὲν ἐκινήθη νὰ βοηθήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν δύσμοιρον Παναγιωτάκην νὰ ἀποκτήσῃ πελατεῖαν τοῦ καλοῦ κόσμου νὰ δῇ κι' αὐτὸς λίγη ἀριστοκρατίαν στὸ κατάστημά του, ὅπως οἱ κοσμικὲς ταβέρνες. Καὶ μόνον ἡ παρουσία της, ἀσφαλῶς, θὰ ἦταν ἡ μεγαλυτέρα διαφήμισις.

— Θὰ ἔλθω, Παναγῆ.

— Ἔλα.

— Πρὸς διαφήμισίν σου.

— Ἔλα!

Καὶ ἐξεκίνησε ἡ Σουσοῦ. Ἡ τριήμερος νηστεία τὴν εἶχε μεταβάλει σὲ πραγματικὸ σκιάχτρο. Τὰ μῆλα τοῦ προσώπου της εἶχαν πεταχθῆ, τὰ μάγουλά της μπῆκαν μέσα, τὰ χείλη της ἐσούφρωσαν, τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀπλανὲς καὶ τὰ πόδια της ἐταλαντεύοντο. Ἔβαλε ὅμως τὸ ταγεράκι της, τὰ παπούτσια μὲ τὰ φαγωμένα τακούνια, ἕνα φιλὲ στὰ μαλλιά της, τὰ φασαμαὶν στὰ χέρια — τὸ σκυλὶ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Θεέ μου! Ἡ αὐτοκράτειρα πασῶν τῶν Ρωσιῶν εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς αἴγλης της, δὲν θὰ ἔμπαινε μὲ τόσην μεγαλοπρέπειαν εἰς τὰ καταφώτιστα σαλόνια της εἰς ἑσπέραν ἀνακτορικοῦ χοροῦ, μὲ ὅσην μεγαλοπρέπειαν ἐμπῆκε ἡ Σουσοῦ στὸ μαγέρικο τοῦ Παναγιωτάκη. Ἐκάθησε εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς τοῦ μαναζιοῦ σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ἐψιθύρισε:

— Τί βρωμερότης!

Ὕστερα ἐφώναξε:

— Γκαρσόν!

Γκαρσὸν ἐννοεῖται δὲν ὑπῆρχε. Ἔσπευσε ὁ Παναγιωτάκης.

— Τί ἔχει, περικαλῶ;

— Ντομάτες γεμιστές, κολοκυθάκια γεμιστά, μπάμιες.

— Ἀηδίες!

— Σουσοῦ, πρόσεχε.

— Φέρε μου ψητό.

— Δὲν ἔχει.

— Φέρε μου κοτόπουλο.

— Δὲν ἔχει, Σουσοῦ.

— Φέρε μου ἀστακό.

— Δὲν ἔχει, Σουσοῦ. Τρελλάθηκες;

Τῆς ἔφερε μπάμιες. Ἔκανε μορφασμὸν ἀηδίας ἡ Σουσοῦ.

— Συχαίνεται κανένας νὰ τὶς βλέπῃ. Καὶ τὸ λάδι ἀπαίσιον καὶ βρωμάει. Τίποτις ἄλλο; Φέρε μου μελιτζάνες.

Τῆς ἔφερε μελιτζάνες. Μόλις ἀντίκρυσε τὶς μελιτζάνες ἡ Σουσοῦ ἔκανε πάλιν τέτοιον μορφασμὸν ἀηδίας ὥστε ἀνατρίχιασαν οἱ ἄλλοι πελάτες. Καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Παναγιωτάκη, πάρε τὶς μελιτζάνες. Λάδι εἶν' αὐτὸ ποὺ βάζεις ,καϋμένε; Φέρε ντομάτες.

Ἐτρελλάθηκε ὁ Παναγιωτάκης. Ποιὸν νὰ περιποιηθῇ; Τὴν πελατεῖαν ποὺ ἄρχισε νὰ ἐπαναστατῇ ἢ τὴν Σουσοῦ; Ἔφερε στὴν Σουσοῦ ντομάτες. Μόλις ἔφερε τὴν πρώτη μπουκιὰ στὸ στόμα της μόνο ποὺ δὲν ἐπέταξε τὸ πιάτο:

— Παναγιώτη, θὰ κάνω ἐμετό.

— Σουσοῦ!

— Αἶσχος. Καὶ πάρε τὸ πιάτο.

Ἀηδίασαν καὶ οἱ πελάται. Ἄλλοι τοὺς ἐρχόταν ἀναγούλα. Ἄλλοι πετοῦσαν τὰ πιάτα, ἄλλοι διεμαρτύροντο. Αἶσχος! Ἀηδία! Φαγητὰ εἶνε αὐτά; Σὰν δὲν ντρέπεσαι!

Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἄδειασε τὸ μαγαζί. Πολλοί, μάλιστα, εἶχαν μισοφάει καὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ πληρώσουν. Τότε ὁ Παναγιωτάκης, ἐστράφη στὴν Σουσοῦ:

— Σουσοῦ, μὴν ξαπατήσῃς ἀπὸ δῶ, θὰ μοῦ τὸ διαλύσῃς τὸ κατάστημα.

Καὶ ἡ Σουσοῦ, εὐτυχῶς, δὲν ξαναπάτησε.

Δ. ΨΑΘΑΣ

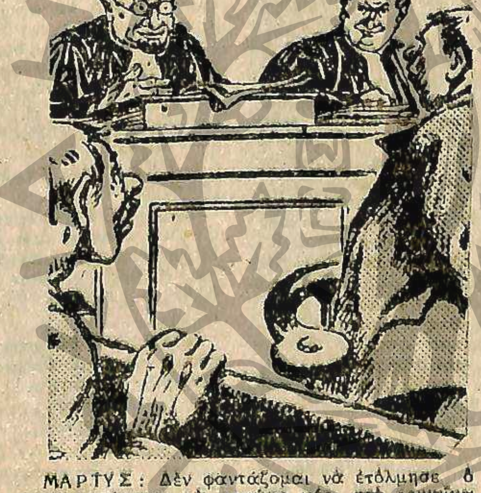

ΜΑΡΤΥΣ: Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐτόλμησε ὁ κατηγορούμενος νὰ σηκώσῃ χέρι στὴ γυναῖκα του.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατί; Τὸν ξέρεις καλὰ αὐτόν;

ΜΑΡΤΥΣ: Αὐτὸν δὲν τὸν ξέρω, ἀλλὰ ξέρω τὴ γυναῖκα του!

●

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Ὁ σύζυγος. — Ἐπῆγα στὸν μαιευτῆρα καὶ τοῦ ἔδωσα πεντακόσιες δραχμές.

Ἡ σύζυγος. — Δυὸ δόσεις ἀκόμη καὶ τὸ παιδί μας θὰ εἶνε πιὰ τελείως διμό κας!

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ

Τὸ τρὰμ εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο. Ἕνας ἐπιβάτης σηκώνεται γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του σὲ μιὰ ὄρθια κυρία. Ἀντὶ ἐκείνης ὅμως κάθεται ὁ κύριος ποὺ στεκόταν δίπλα της.

— Συγγνώμην, κύριε, σηκώθηκα γιὰ τὴν κυρία, τοῦ λέει ἔντονα ὁ εὐγενικὸς ἐπιβάτης.

Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

— Εἶνε ἡ γυναῖκα μου!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ τῆς γυναίκας

Ὑπὸ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὕστερ' ἀπὸ ἕναν γενναῖο καυγᾶ, Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος σωπαίνουν σὲ δυὸ γωνιὲς τῆς κάμαρας: Ἐκεῖνος διαβάζει ἢ κάνει πὼς διαβάζει. Ἐκείνη κεντάει ἢ κάνει πὼς κεντάει·)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσ' εὐχαριστημένη τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο): Ἐνθουσιασμένη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι; Προκάλεσες ἕναν καυγᾶ τρικούβερτο, ἔρριξες τὴν ψυχρότητα ἀνάμεσά μας τὴ στενοχώρια, τὴν ἀσυνεννοησία καὶ τώρα εἶσαι εὐχαριστημένη. Τὸ καθῆκον σου ἔκανες.

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένα): Ἐγὼ τὰ προκάλεσα ὅλ' αὐτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φτάνει! Ὕστερα ἀπὸ τὸν καυγᾶ, θἄτανε κάτι περισσότερο ἀπὸ βλακῶδες ν' ἀκολουθοῦσε δεύτερος καυγᾶς, γιὰ τὶς.. εὐθῦνες τοῦ πρώτου καυγᾶ!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, μὰ μοῦ λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ διακόπτει): Δὲ σοῦ λέω ἀπολύτως τίποτε· Ἄς ποῦμε ὅτι ὑπεύθυνος γιὰ τὸν καυγᾶ εἶμαι ἐγώ, ἡ γάτα μας ἢ ὁ ζαχαροπλάστης τῆς γωνιᾶς καὶ τελειώνει...

ΕΚΕΙΝΗ (πλέκει πιὸ νευριασμένα ἀπὸ πρίν): Αὐτὸ τὸ «καὶ τελειώνει» εἶσαι ὅλος ἐσύ, σὲ δυὸ λέξεις: Ἐγωΐστης, ἐπίμονος, τυραννικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄς παραδεχθοῦμε πὼς εἶμαι ὅλ' αὐτὰ καὶ...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τελειώνει! Ἔτσι; (Σιωπὴ γι' ἀρκετὴ ὥρα. Ἐκείνη πλέκει βιαστικά, μὲ μανία ἕνα πουλόβερ, ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ τὸ ταχύτερο τὸ Γενάρη· Ἐκεῖνος τὴν κυττάζει κάπου - κάπου μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποφασιστικά): Ἄς εἶνε ὅμως. Ἐσὺ δὲ μοιάζεις μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ποιοὺς μοιάζω; Μὲ τοὺς ἄνδρες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔτε καὶ μὲ τοὺς ἄνδρες, γιατὶ, πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, φαντάζομαι, θἄχουν εὐαισθησία μεγαλύτερη ἀπ' τὴ δική σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐαισθησία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια.. Μά, νά: Τόση ὥρα καυγαδίζουμε, τώρα σωπαίνομε, κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ ψυχρότης μας πρόκειται νὰ διαρκέσῃ κι' ὅμως, οὔτε ἕνα δάκρυ δὲν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα ὑπεροπτικώτατο χαμόγελο): Δάκρυ;! Ὄχι δά. Νὰ κλάψω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ κλάψῃς! Γιατὶ νὰ μὴν κλάψῃς; Τὸ δάκρυ εἶνε ἡ δροσιὰ τῆς ψυχῆς, ποὺ ἐλαττώνει κάπως τὴ φλόγωσι τοῦ πόνου κι' ἀπαλαίνει τὶς κακίες, τὰ πείσματα, τοὺς ἐγωϊσμούς. Νὰ κλάψῃς, βέβαια, σὰ γυναῖκα, σὰν ἁπλὸ ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ εἶσαι, ἀνίσχυρο, χωρὶς ἐγωϊσμοὺς καὶ ψωροπερηφάνειες..

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει βιασμένα): Νὰ κλάψω; Τί λὲς καλέ; Πάει πολύ..

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεσπάει): Τί λὲς ἐκεῖ! Κι' ἂν κλάψῃς, λὲς ταὶ θὰ βάλω ἐγὼ στὴν τσέπη μου κανένα πεντοχίλιαρο. Τί μὲ νοιάζει ἐμένα, κι' ἂν κλάψῃς, κι' ἂν δὲν κλάψῃς; Καλὸ θὰ μοῦ κάνῃς; Μᾶλλον κακό, γιατὶ ξέρεις καλά, πὼς τὰ κλάματα μοῦ δίνουνε στὰ νεῦρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, θέλοντας νὰ περιφρουρήσω τὰ τόσο εὐαίσθητα νεῦρα σου, δὲν κλαίω... Βλέπεις, κι' ἐδῶ ἀκόμα σὲ σκέπτομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄσε τὶς εἰρωνεῖες, γιατὶ δὲν σοῦ πᾶνε καθόλου. Καὶ μάθε μόνο, ὅτι τὸ μεγαλύτερο προτέρημα τῆς γυναίκας, ποὺ θεωρεῖται ἁβρὸ πλᾶσμα, ἀραχνοΰφαντο, ἀφρός, εἶνε ἡ εὐαισθησία. Ὅταν ὁ ἄνδρας προκαλεῖ ἕναν καυγᾶ, τὸ κάνει μὲ τὴν ἀκούσια κι' ἐνστικτώδη σκέψι πὼς ὁ καυγᾶς θὰ τελειώσῃ μὲ κλάμα τῆς γυναίκας, μὲ λίγα καυτά, ἔστω καὶ ὑποκριτικὰ δάκρυα, ποὺ ἔχουνε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴ δύναμι νὰ παρασύρουνε, σὰν ὁρμητικώτατος καταρράκτης, ὅλαὅσα προηγηθήκανε — θυμούς, πικρὰ λόγια, κακιώματα, πείσματα. Τὸ δάκρυ εἶνε ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλεὶς τοῦ καυγᾶ, τὸ νοητὸ σημεῖο ποὺ δείχνει πὼς ὅλα πρέπει νὰ σταματήσουν ὥς ἐκεῖ, πὼς οἱ φωνὲς πρέπει νὰ πάψουν, οἱ ἐχθροπραξίες νὰ τελειώσουν καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀνακωχὴ ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ στὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ φέρῃ σὰν ἀναγκαῖο της ἐπακολούθημα, τὴν εἰρήνη τῶν φιλιῶν τῆς συνδιαλλαγῆς. Τὸ γυναικεῖο δάκρυ εἶνε ἡ ἄσπρη σημαία, ποὺ κουνιέται πάνω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις, γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἐχθρὸ πὼς τὸ φρούριο δὲν ἀντέχει πιὰ καὶ πὼς καλὰ θὰ κάνῃ νὰ πάψῃ τὴν ἐπίθεσι. Μὲ τὴ διαφορά, πὼς, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ νικημένος ἐπιβάλλει τοὺς ὅρους του στὸν νικητή, κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ δάκρυ ἔχει τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπῃ τὸν νικητὴ ὑπόδουλο στὰ πόδια του. Τὸ δάκρυ στὴ σύγκρουσι τῶν δυὸ φύλων ἔρχεται νὰ πῇ στὸν ἄνδρα: «Ἀρκετὰ ὥς ἐδῶ. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός ὁ καυγᾶς μεταβάλλεται σὲ τυραννία τῆς γυναίκας καὶ σὲ βαναυσότητα δική σου.. Κι' ὁ ἄνδρας, ποὺ δὲν εἶνε συνήθως κτῆνος, ἀλλὰ μόνο εὐέξαπτος καὶ ἀνόητος, πατάει ἀπότομα φρένο καὶ σπεύδει νὰ ζητήσῃ συχώρεσι μὲ τὸν πιὸ συντετριμμένο τρόπο. Συχώρεσι, γιατὶ τσαλάκωσε αὐτὸ τὸ λεπτότατο μεταξωτό, αὐτὴ τὴν ἀραχνοΰφαντη μουσσελίνα ποὺ λέγεται γυναικεία εὐαισθησία, συγγνώμη γιατὶ μὲ τὸ βίαιο φέρσιμό του τρόμαξε αὐτὴ τὴν ὑπερευαίσθητη ζωηρόχρωμη πεταλούδα ποὺ λέγεται γυναῖκα... Τὸ δάκρυ εἶνε ὁ ἐπίλογος τοῦ καυγᾶ καὶ ὁ πρόλογος τῆς γυναικείας νίκης, τῆς πιὸ εὔκολης νίκης ποὺ ὑπάρχει στὸν κοσμο. Ἀπ' τὸ δάκρυ κι' ὕστερα ὁ ἄνδρας εἶνε ὑπόδουλος, νοιώθει ἀγανάκτησι καὶ περιφρόνησι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ εἶνε ἕτοιμος κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς αὐτὲς ὑγρὲς σταγονίτσες νὰ τὶς πληρώσῃ σὰν ἀληθινὰ διαμάντια. Μὲ τὸ νὰ μὴν κλαῖς τώρα ἐσύ, δείχνεις ὅτι εἶσαι καὶ προκλητική, καὶ ἀνόητη. Προκλητική, γιατὶ τί θὲς νὰ παραστήσῃς; Ὅτι δὲ σὲ νοιάζει ποὺ ψυχραθήκαμε; Τότε, ἅμα οἱ καυγάδες μας δὲν εἶν' ἱκανοὶ νὰ σοῦ προκαλέσουν οὔτε ἕνα τόσο δά, ἔστω καὶ ψεύτικο δάκρυ, τότε, χωρίζομε ἥσυχα καὶ ὡραῖα καὶ τραβᾶμε καθένας τὸ δρόμο του. Ἀνόητη, ὕστερα γιατὶ ἐνῷ μὲ δυὸ τρία δάκρυα θὰ μποροῦσες νὰ μ' ἔχῃς τώρα στὰ πόδια σου, μετανοιωμένο, σκλάβο, μ' ἀφίνεις ἔξαλλο ἐναντίον σου, κι' ἕτοιμο νὰ σηκωθῶ, ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγω, γιὰ νὰ γυρίσω αὔριο, μεθαύριο ἢ καὶ ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θἄταν ἀλήθεια ἂν δὲν ἔβλεπα δυὸ δάκρυα νὰ λάμπουνε στὰ μάτια σου. Ἔλα. Κλάψε... Μὴν κρατιέσαι ἄλλο... Κλάψε, θὰ σοῦ κάνῃ καλό...

ΕΚΕΙΝΗ (πέφτει στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλάματα): Νἄξερες... πόσην... ὥρα... τὰ... κρατάω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἔκανες πολὺ ἄσκημα... Ἂν δὲν τὰ κρατοῦσες, θὰ σ' ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο. (Ἐκείνη κλαίει μ' ἀναφυλλητά). Ἔλα... Μὴν κάνῃς ἔτσι. Σώπα... Μὰ σώπα, λοιπόν! Εἶμ' ἕνα κτῆνος, ἕνας χυδαῖος, ἕνας βάναυσος, μὰ σ' ἀγαπῶ... Σὲ λατρεύω... Συχώρεσέ με...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ δὲν ἀγαποῦν ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἕνα ξένο περιοδικὸ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ θέσῃ τὸ παρακάτω ἐρώτημα σὲ διάφορες διάσημες σ' ὅλο τὸν κόσμο γυναῖκες: «Τί δὲν ἀγαποῦν στὶς ἄλλες γυναῖκες;» Καὶ νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἀπαντήσεις:

Ἡ Ἔλσα Μάξγουελ, ἡ κοσμικώτερη κυρία τῆς Ἀμερικῆς λέει: «Δὲν ἀγαπῶ τὶς γυναῖκες ποὺ λένε: «Ἀγαπητή μου, θὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃς» καὶ ἀρχίζουν μιὰ σκανδαλώδη ἱστορία, ποὺ κυκλοφορεῖ εἰς βάρος σας — προσθέτοντας: «Φυσικὰ στὰ λέω αὐτὰ μόνο γιὰ τὸ καλό σου». Ἐπίσης τὶς γυναῖκες ποὺ, θέλοντας νὰ παραστήσοῦν τὶς κοσμικές, γίνονται τόσο προσποιητές, ὥστε δὲν ξέρει πιὰ κανεὶς τί γλῶσσα μιλοῦν. Τὶς γυναῖκες ποὺ σοῦ ἐμπιστεύονται κάθε εἴδους μυστικά, μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴν τὰ ἐπαναλάβῃς σὲ κανένα. Τὶς γυναῖκες ποὺ βεβαιώνουν ὅτι οὐδέποτε ζηλεύουν τὸν σύζυγό τους καὶ ὅμως τὸν ζηλεύουν τρομερά. Τὶς γυναῖκες ποὺ μιλοῦν συνεχῶς γιὰ τὸν ἑαυτό τους, χωρὶς νὰ σᾶς ἀφήνουν νὰ πῆτε λέξι. Καὶ τὶς γυναῖκες ποὺ σᾶς κρατοῦν ἐπὶ ὧρες ὄρθια, λέγοντας: «πρέπει νὰ φύγω» — καὶ ὅμως δὲν φεύγουν.»

Ἡ Λόϊς Λόγκ, δημοσιογράφος, λέει: «Σ' ἕνα κοκταὶηλ πάρτυ ἄκουσα μιὰ νέα καὶ ὡραία κυρία νὰ μιλᾷ μὲ τὸν χειρότερο τρόπο γιὰ τὸν ἄνδρα της, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ τῆς ἀγοράσῃ μιὰ ρενὰρ ἀρζαντέ. «Καὶ ὅμως δὲν τοῦ ζητῶ παρὰ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη», ἔλεγε μὲ παράπονο ἡ ὡραία κυρία. Ἤμουν ἡ μόνη ποὺ ἔκρινα ἄσχημα τὰ λόγια της καὶ δὲν ἐπεδοκίμασα τὰ παράπονά της, ἐπειδὴ ἤμουν ἡ μόνη ποὺ ἐργάζομαι γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου. Οἱ ἄλλες ἔβρισκαν τὶς παρατηρήσεις της φυσικώτατες. Ἂν εἶνε κάτι ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ εἶνε ὁ τρόπος ποὺ σκέπτονται ὡρισμένες κυρίες, σὰν τὴν κυρία τῆς ἱστορίας.»

Ἡ Ρόζαλιντ Ροῦσσελ, κινηματογραφικὸς ἀστήρ, λέει: «Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ γυναῖκες ποὺ θεωροῦν κολακευτικὸ νὰ λένε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν καμμιὰ ἐργασία. Ὁ σνομπισμὸς εἶνε τόσο κουτὸ πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ὀνομάσῃ κανεὶς μισητό. Μισῶ τὴν ἀβράνεια. Ἂν μιὰ γυναῖκα ἔχῃ μιὰ ἐργασία νὰ ἐκτελέσῃ, εἴτε ἐργάζεται, εἴτε μένει στὸ σπίτι της, μ' ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω νὰ τὴν ἐκτελῇ καλά.»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

∴ Ὑπάρχουν τρία εἴδη ἀμαθείας: Τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃ κανεὶς τίποτα, τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς λανθασμένες γνώσεις καὶ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἄλλες γνώσεις ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ.

Ντυκλὸ

∴ Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε κύριος τῶν αἰσθημάτων του. Εἶνε ὅμως κύριος τῶν πράξεών του.

Λεγκουβὲ

∴ Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν βάθος ἀντιλήψεως. Κατὰ συνέπειαν δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ εἶνε μεγαλοφυεῖς.

Κὰντὲ Στάελ

∴ Τὸ τραγικώτερο συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἀπογοήτευσις.

Ι. Π. Στάλλ

∴ Ἂν ἔλειπε ἡ φιλία ἀπ' τὴ ζωή, θἄταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἔλειπε ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸν κόσμο. Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν τίποτε πιὸ καλύτερο ἀπ' αὐτήν.

Κικέρων

Γ. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΑΡΔΑΝΙΣ

Γονατισμένη μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Κυβέλης ἡ Κρέουσα, ἱκετεύει τὴν προστάτιδά της αὐτὴ τὴν μητέρα τῶν ἀθανάτων, νὰ τῆς δώσῃ τὴν δύναμι νὰ μὴν δειλιάσῃ μπροστὰ στὸ καθῆκον της: Τὸ Μαντεῖον εἶχε πῆ στὴν ὄμορφη Δαρδανίδα ὅτι ὁ θάνατός της θἄφερνε εὐτυχία εἰς τὸν ἀγαπημένον Αἰνεία της καὶ ἡ ἐρωτευμένη βασιλοπούλα,, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τροίας Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης ἀντλεῖ τὴν δύναμι ἀπὸ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν μεγάλη θυσία της. Ἀφοῦ ἡ εὐτυχία τοῦ Αἰνεία, τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀνδρός της, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν θάνατο τὸν δικό της, δὲν ἔπρεπε αὐτὴ νὰ διστάσῃ. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἐτελείωσε τὴν προηγούμενη νύχτα. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα αὐτὴ ποὺ ξημέρωνε, θὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔχουν ὁρίσει οἱ θεοὶ γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν λατρεία της·

Ἄκουε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σιμόεντος ποταμοῦ, νὰ τραγουδάῃ τ' ἀηδόνι ἁρμονικά, σὲ θλιβεροὺς τόνους, τὸν βαθὺ πόνο του γιὰ τὸ χαμὸ τῶν μικρῶν του, ἄκουε τὸν αὐλὸ τοῦ βοσκοῦ, ποὺ ὡδηγοῦσε τὰ κοπάδια στὴν Ἴδη, ν' ἀνησυχῇ μέσα στὴ νύχτα. Καὶ ἐνῷ οἱ Τρῶες μὲ τὰ βλέφαρα μουδιασμένα ἀπὸ τὸν γλυκὸ ὕπνο τῆς αὐγῆς, ἀναπαύανε τὰ κουρασμένα κορμιά τους, ἐκείνη ἑτοιμαζότανε γιὰ τὴν θυσία της πρὸς τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου ἀνδρός της.

Ὁ Αἰνείας ἦτανε γυιὸς τοῦ Ἀγχίσῃ καὶ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης καὶ εἶχε παρμένα τὴν ὀμορφιὰ τοῦ βοσκοῦ πατέρα του καὶ τὴν σαγήνη τῆς θείας μητέρας του, ποὺ ξετρέλλαινε τοὺς ἀνθρώπους ὅπως καὶ τοὺς θεούς. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πατέρα ἦταν ἀπόγονος τοῦ Διός, ποὺ εἶχε γυιὸ τὸν Δάρδανον, τὸν ἱδρυτὴ τῆς Δαρδανίας· Ὅμως καὶ ἡ γυναῖκα του ἐπίσης, ἡ κόρη τοῦ Πριάμου, ἦτανε καὶ αὐτὴ Δαρδανίς, συγγενὴς τοῦ Αἰνεία, ὄμορφη σὰν ἐκεῖνον καὶ μεγαλειώδης στὰ αἰσθήματά της, ὅπως ὅλες οἱ ἀπόγονες τοῦ Διός. Παντρευτήκανε ἀπὸ ἕναν παράφορο ἔρωτα καὶ κατὰ τὸ δέκατο ἔτος τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας ὁ περίφημος ἥρως αὐτός, ὁ γενναιότερος ἀπὸ τοὺς Τρῶας, μετὰ τὸν ἀσύγκριτον Ἕκτορα, μπῆκε στὴν πόλι ὡς φίλος καὶ σύμμαχος.

Πιστὴ σύντροφός του ἡ βασίλισσα Κρέουσα, ἑτοιμαζότανε τώρα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία ἐκείνου, ὅπως τῆς ὑπέδειξαν οἱ θεοὶ καὶ παρατηροῦσε χωρὶς τρόμο τὴν φωτιὰ τοῦ βωμοῦ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ, ὅταν, ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ βοὴ στὴν ἀρχή φωνὲς ἀπελπισίας καὶ τρόμου ὕστερα καὶ βογγητὰ σὲ λίγο ἀνθρώπων ποὺ ξεψυχοῦσαν, ἤλθανε νὰ ταράξουνε τὴν τραγικὴ μυσταγωγία μιᾶς καρδιᾶς ποὺ ἐπέθαινε...

Τί συνέβαινε;

⁂

Ἡ πολιορκία τῆς Τροίας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, εἶχε μπῆ στὸν δέκατον χρόνο. Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε θυμώσει ἐναντίον τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἀγαμέμνονος, εἶχε ἀποσυρθῆ στὴ σκηνή του καὶ δὲν πολεμοῦσε πιά, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πάρει τὴν σκλάβα του Βρησηΐδα, εἰς ἀντικατάστασι τῆς Χρυσηΐδος, τῆς ἀδελφῆς της, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν πατέρα της Χρύση, κατ' ἀπαίτησιν τῶν θεῶν.

Ὅταν οἱ Τρῶες ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχε θυμώσει ὁ θεῖος Ἀχιλλεύς, ἀνεθάρρησαν καὶ ὁ Ἕκτωρ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γενναίων ἀπεδεκάτιζε τὶς τάξεις τῶν πολιορκητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔντρομοι στὶς συνέπειες τῆς διχονοίας των, διηρέθησαν εἰς δύο καὶ οἱ μισοὶ προτείνανε ν' ἀνακηρυχθῇ ἀρχιστράτηγος ὁ Ἀχιλλεύς.

Μετὰ τὴν σύσκεψι ποὺ ἔκανε ὁ Ἀγαμέμνων μὲ τὸν Νέστωρα, διεκήρυξε εἰς τὸ συντεταγμένο στρατόπεδο ὅτι ἀποφασίσθηκε νὰ γυρίσουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλοι τότε ὥρμησαν χαρούμενοι πρὸς τὰ πλοῖα, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον ὑπερπόντιον ἐκστρατείαν τους· Ὁ Ὀδυσσεὺς ὅμως ἔτρεξε καὶ τοὺς συνεκράτησε καὶ τὸ πτοημένο πλῆθος τῶν νοσταλγῶν ἑτοιμάσθηκε γιὰ μάχη. Ἀρχηγὸς τῶν Τρώων, ἦταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πάνοπλος καὶ χρυσόντυτος, ὁ πανέμορφος Πάρις, ποὺ ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην καὶ προχωρῶντας ἀγέρωχα προκαλοῦσε σὲ μονομαχία τὸν καλύτερο Ἕλληνα. Πήδησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἅρμα του ὁ Μενέλαος καὶ ἔτρεξε γοργὸς πρὸς συνάντησί του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπεχώρησε πρὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ μεγαλείου του. Τὸν ἐπέπληξε ὅμως ὁ Ἕκτωρ κι' ὁ Πάρις δέχθηκε νὰ μονομαχήσῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δοθῇ ἡ Ἑλένη στὸν νικητὴ καὶ νὰ σταματήσῃ ὁ πόλεμος. Ὁ Πάρις ἐνικήθηκε, ἀλλὰ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μενελάου. Οἱ Τρῶες παρεσπόνδησαν, ὁ περιβόητος τοξότης Πάνδαρος ἐπλήγωσε τὸν βασιλῆα τῆς Σπάρτης καὶ στὴ σύγχυσι ποὺ ἔπιασε τότε τοὺς Ἕλληνας οἱ Τρῶες ὥρμησαν ἀκάθεκτοι ἐναντίον τους. Ὁ Ἀγαμέμνων ἐνθαρρύνοντας τοὺς δικούς του ἀντεπετέθη καὶ ἔτρεψαν τέλος τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγήν. Ὁ βασιλῆας τοῦ Ἄργους, ὁ ἡρωϊκὸς Διομήδης, διασπῶντας τὶς Τρωϊκὲς φάλαγγες καὶ ξαπλώνοντας σὲ σωροὺς τοὺς νεκροὺς ποὺ πατοῦσε μὲ τὸ πολεμικὸ ἅρμα του, προχωροῦσε πρὸς τὰ τείχη. Ὁ Αἰνείας μὲ τὸν Πάνδαρον ὥρμησαν ἐναντίον του· ἀλλ' ὁ ἄνδρας τῆς Κρέουσας ἐπληγώθη καὶ ὁ συμμαχητής του σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ ἀήττητο δόρυ τοῦ Διομήδη·

Ὁ Ἀκάμας καὶ ὁ Σαρπηδών, ἀφοῦ εἰδοποίησαν τὸν Ἕκτορα γιὰ τὸν κίνδυνο, ὥρμησαν πάλιν κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ κατώρθωσαν ν' ἁρπάξουνε τὸν Αἰνείαν, ποὺ σχεδὸν ἐξεψύχαγε· Ὁ Ἕκτωρ, ὁρμῶντας μὲ πυκνὲς φάλαγγες, ἄρχισε νὰ στενοχωρῇ τὸν Διομήδην κι' ἐσκότωσε τὸν Μενέσθην καὶ τὸν Ἀγχίαλον. Ἔτρεξε εἰς βοήθειαν ὁ Τελαμώνειος Αἴας καὶ ἐξάπλωσε τὸν Ἄμφιον κεραυνόπληκτον. Ὁ Τριπτόλεμος ἐπλήγωσε τὸν Σαρπηδόνα, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐσκότωσε. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἡρωϊκοῦ Ὀδυσσέως ἔδωσε θάρρος στοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ ὁ Ἕκτωρ τοὺς προξένησε τρομερὲς ἀπώλειες· Ὑπεχώρησαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ γυρίσανε πάλι· Ὁ Διομήδης διεσκόρπισε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὴν ἐχθρικὴ παράταξι, ὁ Αἴας ἐσκότωσε πλῆθος ὁλόκληρο καὶ τὸν γενναῖον Ἀκάμαντα. Ἡ σφαγὴ γίνηκε τρομερή. Οἱ Τρῶες ὑπεχώρησαν ἕως τὰ τείχη, ἀλλὰ δὲν ἔμπηκαν· ὁ Ἕκτωρ ἐγύρισε μὲ νέες ἐφεδρεῖες, ἀπώθησε τοὺς πολιορκητὰς καὶ προχωρῶντας μονάχος μπροστὰ ἀπὸ τὸν στρατό του, προκάλεσε εἰς μονομαχία τὸν ἀνδρειρτερον Ἕλληνα· Ὁ Μενέλαος, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Διομήδης, Αἴας ὁ Τελαμώνειος καὶ Αἴας ὁ Λοκρός, ὁ Ἰδομενεύς, ὁ Μηριόνης ὁ Εὐρύπυλος, ὁ Θόας καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπήντησαν ὅτι δέχονταν τὴν πρόκλησι, ἀλλὰ στὸν κλῆρον ποὺ ἔρριξαν ὡρίσθηκε νὰ μονομαχήσῃ Αἴας ὁ Τελαμώνειος. Στὴ μεγαλειώδη πάλη τῶν δυὸ γιγάντων, νικητὴς δὲν ἐδείχθη κανείς. Καὶ ὅταν κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου οἱ κήρυκες ἐκήρυξαν ἰσόπαλον τὸν ἀγῶνα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀνταλλάξανε δῶρα κι' ἀποχωρήσανε·

Κατὰ τὴν ἀνακωχὴ ποὺ ἐπηκολούθησε γιὰ τὴν ταφὴ τῶν νεκρῶν, στὴ συνέλευσι τῶν Τρώων ὁ Ἀντίνωρ ἐπρότεινε νὰ δώσουνε τὴν Ἑλένη γιὰ νὰ προλάβουνε μεγαλύτερες καταστροφές καὶ μολονότι ὁ Πάρις δὲν τὸ δεχότανε, ὁ Πρίαμος ἔστειλε κήρυκες στοὺς Ἕλληνες, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν. Καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀνακωχῆς ὁ ἀγώνας ξανάρχισε. Ὁ Ἀγαμέμνων ἔκανε πάλι τὴν πρότασι νὰ φύγουν, ἀλλ' ὁ Νέστωρ τὸν ἔπεισε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξευμενισθῇ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ὁποῖος ὅμως, στὴν πρεσβεία ποὺ τοὔστειλαν, ἔδωσε ἀρνητικὴ ἀπάντησι·

Ὁ Διομήδης μὲ τὸν Ὀδυσσέα μπήκανε μετεμφιεσμένοι στὴν Τροία καὶ ἅρπαξαν τὰ ἄλογα τοῦ συμμάχου βασιλῆα Ρήσου, γιατὶ ὁ χρησμὸς εἶχε πῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο γιὰ νὰ κυριευθῇ ἡ πρωτεύουσα. Οἱ Τρῶες ποὺ ἐπετέθησαν ἐδεκατίσθησαν ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὁ ὁποῖος τοὺς κατεδίωξε ἕως τὰς Σκαιὰς πύλας καὶ δὲν συνεκρατήθη παρὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τοῦ Ἕκτορος. Ὁ Ἀμφιδάμας ἐσκοτώθηκε, ὁ ἀδελφός του Κόων ἐπίσης, ἀφοῦ πρὶν ἐτραυμάτισε στὸ χέρι τὸν ἀρχιστράτηγον.

Οἱ μόνοι ποὺ ἀντεστάθησαν στὴν ὁρμητικὴ ἐπιδρομὴν τοῦ Ἕκτορος, ἦταν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης, ὁ ὁποῖος ἀκόντισε τὸν ἀντίπαλόν του κατακέφαλα, ἀλλ' ἐπληγώθηκε ὕπουλα ἀπὸ τὸν Πάριν καὶ ἀπεσύρθηκε.

Ὁ Ὀδυσσεὺς, στὸ ἄλλο ἄκρον τῆς παρατάξεως, ὑπέμενε τὴν ἐπίθεσι ὁλοκλήρου ἐχθρικοῦ χειμάρρου καὶ ὑπεχώρησε πληγωμένος ἀπὸ τὸν Σῶκον, ἀφοῦ ἐγέμισε τὸ μέρος μὲ πτώματα. Ὁ Αἴας ὅμως καὶ ὁ Μενέλαος, ἔτρεξαν εἰς βοήθειάν του καὶ τὸν ὑπεστήριξαν.

Οἱ μάχες ἐξακολούθησαν τρομερές. Οἱ Ἕλληνες ἀρχηγοὶ ἤτανε πληγωμένοι κατὰ μέγα μέρος καὶ ὁ Νέστωρ ἔπεισε τὸν Πάτροκλον ποὺ πῆγε νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε, νὰ φορέσῃ αὐτὸς τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν των. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πολυδάμας ἔπεισε τὸν Ἕκτορα νὰ ἐπιχειρήσουνε νὰ μείνουν στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπετέθησαν ἀφοῦ διηρέθησαν σὲ πέντε ὁμάδες. Ὁ Σαρπηδὼν ἐσκότωσε τὸν Ἀλκμέονα καὶ μπῆκε στὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ Αἴας μὲ τὸν

Τεῦκρον τὸν ἀπώθησαν. Ἡ μάχη ἐσυνεχίσθηκε καὶ σ' αὐτὴν ἐσκοτώθησαν οἱ γενναιότεροι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους. Ὁ Αἴας, σὲ μιὰ στιγμὴ κτύπησε κατάστηθα μὲ πελωρίαν πέτρα τὸν Ἕκτορα, τοῦ ὁποίου ἀπέφυγε τὸ ἀκόντιον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν αἰχμαλωτίση. Οἱ Τρῶες ἐπετέθησαν καὶ πάλιν καὶ ἔφθασαν ἕως τὰ πλοῖα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπληροφορήθηκε τὸν κίνδυνον, ἐπέτρεψε εἰς τὸν φίλον του Πάτροκλον νὰ φορέση τὴν πανοπλίαν του καὶ νὰ τρέξη στὴ μάχη. Ὅταν οἱ ἐχθροὶ τὸν εἶδαν, τὸν ἐνόμισαν γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Μυρμηδόνων καὶ κατετρόμαξαν. Ὁ Αἴας ἐμεγαλούργησε. Οἱ ἐχθροὶ ὑπεχώρησαν, ὁ Πάτροκλος ἐπάνω στὸ ἅρμα τοῦ φίλου του συνηντήθη μὲ τὸν ἥρωα Σαρπηδόνα, ὁ ὁποῖος ἐσκότωσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα. Ὁ Πάτροκλος ἐξώντωσε τὸν Θρασυμήδην, τὸν ἀκοντιστὴν ἐκείνου καὶ ἔπειτα αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ κατὰ τὴν θριαμβευτικήν του ἐπέλασιν, σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ἕκτορα ὁ ὁποῖος τοῦ ἀφήρεσε τὴν θαυμαστὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως ποὺ τὴν εἶχε φτιαγμένη ὁ Ἥφαιστος καὶ θὰ τοὔπαιρνε τὸ κεφάλι, ἂν δὲν τὸν ἐξανάγκαζαν ὁ Αἴας καὶ ὁ Μενέλαος εἰς ὑποχώρησιν. Ξαναγύρισε ὅμως καὶ πάλιν καὶ ἅρπαξε τὸ πτῶμα τοῦ Πατρόκλου, τὸ ὁποῖον ἔδεσε ἀπὸ τὸ πόδι, ὁ Ἱππόθους καὶ τὸ ἔσερνε θριαμβευτικὰ ἀνὰ μέσον τῶν Τρωϊκῶν φαλάγγων. Μανιασμένος ὁ Αἴας τὸν ἐσκότωσε καὶ τοῦ πῆρε τὸ πτῶμα, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνήφθη πολύνεκρος συμπλοκὴ καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ φέρη στὴ σκηνὴ τοῦ ἐπιστήθιου φίλου του.

Ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπληροφορήθηκε τὸ δυστύχημα, ἄφησε φωνὴ πόνου, ὅταν εἶδε τὸν νεκρὸ κατελήφθη ἀπὸ τρέλλα. Ὥρμησε τρομερὸς κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ὁ Αἰνείας μόλις ἐσώθη ἀπὸ τὸ χέρι του. Στὴ μανιασμένη ἐπίθεσί του ὁ Σκάμανδρος ἐπλημμύρισε ἀπὸ ἐχθρικὰ πτώματα, ἀπώθησε τοὺς Τρῶας ἕως τὰ τείχη, ἀνάγκασε τὸν Ἕκτορα νὰ δεχθῆ τὴν μονομαχία, τὸν ἐσκότωσε, ἔδεσε τὸ πτῶμα στὸ ἅρμα του καὶ τὸ περιέφερε θριαμβευτικὰ γύρω στὰ τείχη. Μετὰ τὴν ἀνακωχήν, ὁ Πάρις ἐπλήγωσε ὕπουλα καὶ ἐσκότωσε τὸν ἡρωϊκὸν Ἀχιλλέα, ὅταν ἐπήγαινε νὰ παντρευθῆ τὴν ἀδελφήν του Πολυξένην καὶ οἱ Ἕλληνες τέλος, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν τὴν πόλι μὲ βίαν, ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθοῦνε δόλον: Ἔφιαξαν τὸν Δούρειον ἵππον, μπήκανε μέσα σ' αὐτὸν οἱ γενναιότεροι καὶ ὅταν οἱ Τρῶες ἔμπασαν τὸ ἀφιέρωμα μέσα στὴν πόλιν, οἱ κρυμμένοι στὴν κοιλιάν του βγήκανε, ἀνοίξανε τὶς πύλες τῶν τειχῶν καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ποὺ εἶχε προσποιηθῆ ὅτι ἔφευγε, ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν Τένεδον μπῆκε στὴν Τροία καὶ ἄρχισε τὴν σφαγὴ καὶ τὴν δήωσιν.

⁂

Οἱ κραυγὲς τῶν ἀνδρῶν κι' οἱ κλαγγὲς τῶν σαλπίγγων, δώσανε στὴν ἑτοιμοθάνατη Κρέουσα νὰ καταλάβη ὅτι κάτι ἀπρόοπτον καὶ ἀπίστευτον εἶχε συμβῆ. Ἀκολουθῶντας τὸν δρόμον ποὺ τῆς ἔδειχνε τὸ ἔνστικτόν της ἐπῆγε στὸ σπίτι της. Ὁ ἡρωϊκὸς ἄνδρας της, ἀφοῦ μάταια ἀγωνίσθηκε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶχε πάει νὰ πάρη τὸν μικρόν του γυιό, τὸν πατέρα του κι' αὐτήν, νὰ μπορέσουν νὰ φύγουνε καὶ ἀγκάλιασε μὲ παραφορὰν τὴν γυναῖκα του, ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνη χλωμή.

Ἔφυγαν ὅλοι. Προχωρῶντας μπροστὰ καὶ ὑποβαστάζοντας τὸν πατέρα του ὁ Αἰνείας, δὲν ἀντελήφθηκε ὅτι ἡ Κρέουσα ἐδραπέτευσε.

Μὲ τὴν ψυχή της γεμάτη φρίκη ἡ ἡρωϊκὴ Δαρδανίς, γιατὶ δὲν εἶχε πεθάνει πρωτήτερα, ὁπότε ἴσως θὰ εὐτυχοῦσε ὁ ἄνδρας της, ξαναγύρισε ἀλλοφρονῶντας στὸν βωμὸ τῆς Κυβέλης καὶ ἐπλησίασε ἄτρομη κοντὰ στὴν ἑστίαν του.

Στάθηκε εὐθυτενὴς μὲ κλεισμένα τὰ μάτια. Ἔφερε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν μνήμη της στὸν ἀγαπημένον Αἰνείαν της στὸν γυιό της Ἀσκάνιον καὶ καὶ μὲ ζωηρὲς τὶς μορφὲς των ἀποτυπωμένες στὴν φαντασία της, ρίχθηκε στὴ φωτιά. Ἡ κνίσσα τῆς ἁπαλῆς σάρκας της, ἤτανε τὸ θυμίαμα στοὺς θεοὺς γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ λατρευτοῦ της, οἱ τριγμοὶ τῶν κοκκάλων της ἤταν ἡ δέησις τῆς ἐρωτευμένης καρδιᾶς της γιὰ 'κείνους.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(ΔΗΛΩΣΙΣ: Ἡ πρώτη σειρὰ τῶν διηγημάτων «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» ἐκτυπωθεῖσα εἰς κομψὸν τόμον, ἀποστέλλεται ἐλεύθερα ταχ. τελῶν εἰς τοὺς ἐμβάζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δραχμὰς 50.)

Τὸ κτῆμα τοῦ κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Κλεοπάτρα, εἶπε ἕνα πρωῒ ὁ κ. Παρασκευᾶς στὴ γυναῖκα του, τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς μας τὸ ἔλυσα μιὰ χαρά. Ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρὸς δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήση πιὰ αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

— Πῶς τὸ ἔλυσες, Παρασκευᾶ;

— Βρίσκομαι σὲ διαπραγματεύσεις νὰ νοικιάσω ἕνα κτῆμα στὴν Ἁγία Παρασκευή. Θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐκεῖ καὶ θὰ τὸ καλλιεργοῦμε, ἐγὼ καὶ τὰ τρία μας παιδιά. Καί, ἀντὶ νὰ τρέχωμε στὰ μανάβικα νὰ πιάνωμε οὐρὰ ἀπὸ τὶς τέσσαρες τὸ πρωῒ γιὰ μιὰ ὀκᾶ μελιτζάνες, θάχωμε στὸ κτῆμα μας ὅλα τὰ ζαρζαβατικά. Θάχωμε τὶς πατάτες μας, τὶς μπάμιες μας, τὰ κολοκυθάκια μας, τὰ φασολάκια μας, τὶς μελιτζάνες μας, τὶς ντοματοῦλες μας καὶ ὅλα τὰ λαχανικὰ ποὺ ὑπάρχουν. Θὰ κόβωμε κάθε πρωῒ καὶ θὰ μαγειρεύωμε. Θὰ κοπιάσωμε βέβαια λίγο, ἀλλὰ οἱ κόποι μας θὰ ἀμειφθοῦν. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ θὰ μᾶς ὠφελήση καὶ στὴν ὑγεία...

— Μπράβο, Παρασκευᾶ, ἀπήντησε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἡ κυρία Κλεοπάτρα. Πρώτης τάξεως ἰδέα!... Μὴν ἀναβάλης στιγμή. Νοίκιασε τὸ κτῆμα ἀπὸ σήμερα κιόλας, ἂν εἶνε δυνατόν.

Αὐτὴ ἡ συζυγικὴ στιχομυθία ἔγινε ἐδῶ καὶ τέσσερις μῆνες. Ὁ κύριος Παρασκευᾶς ἐνοίκιασε αὐτὸ τὸ κτῆμα ποὺ εἶχε μέσα κι' ἕνα γραφικὸ σπιτάκι, ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτὸ μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τὴν καλλιέργεια. Ἐπιστράτευσε τὰ τρία του παιδιὰ κι' ἕνας αὐτὸς τέσσερις, ἐπῆρε κι' ἕναν κηπουρὸ ποὺ ἤξερε τὴ δουλειὰ καὶ ὅλοι μαζί, ἔσκαβαν, ἐφύτευαν καὶ ἐπότιζαν ἀπὸ τὴ χαραυγὴ ἕως τὸ βράδυ.

⁂

Τ' ἀπογεύματα, τὴν ὥρα ποὺ ἐβασίλευε ὁ ἥλιος, ὁ κύριος Παρασκευᾶς, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά τους, ἔβγαιναν στὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐκαμάρωναν τὸ ἔργον τῶν χειρῶν τους. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ γῆ ἐπρασίνιζε, καὶ τὰ φυτὰ ἐμεγάλωναν καὶ ἐφούντωναν. Σιγὰ - σιγὰ βγῆκαν τὰ ἄνθη, ποὺ ἄρχισαν νὰ μετασχηματίζωνται σὲ μικροὺς καρπούς.

Ὁ κύριος Παρασκευᾶς τὰ ἐπιθεωροῦσε κάθε πρωῒ καὶ αἰσθανόταν μιὰν ἀπερίγραπτη ψυχικὴ ἱκανοποίησι καθὼς ἔβλεπε τὶς ντομάτες, τὰ κολοκυθάκια, τὶς μελιτζάνες καὶ τ' ἄλλα ζαρζαβατικὰ νὰ μεγαλώνουν, ὧρες - ὧρες τοῦ φαινόταν σὰν νὰ τοῦ μιλοῦσαν καὶ νὰ τοὔλεγαν:

— Γιὰ σένα ὡριμάζομε, κύριε Παρασκευᾶ! Καλὴ ὄρεξι, κύριε Παρασκευᾶ!

Καὶ ὁ προβλεπτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξεδήλωνε αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ στὴν οἰκογένειά του;

— Ἡ γῆ! τοὺς ἔλεγε! Ἡ μάνα μας ἡ γῆ, ποὺ τὴν ἔχομε περιφρονήσει, μᾶς δίνει ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ βλέπομε καὶ ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ περάσουν στὸ στομάχι μας.

Ἕνα πρωῒ ἡ κυρία Κλεοπάτρα ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κόψη μερικὲς ντομάτες.

— Ὄχι ἀκόμα! εἶπε ὁ κύριος Παρασκευᾶς. Δὲν ἔχουν κοκκινίσει ὅσο πρέπει. Ἄς κάνωμε λίγη ὑπομονή...

Φυσικά, ὁ κ. Παρασκευᾶς κατέβαινε συχνὰ στὴν πόλι γιὰ δουλειές του. Ἔβλεπε τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς του καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ κτῆμα του, μὲ τὴν ἐγωϊστικὴ ὑπερηφάνεια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει κάποιον θησαυρό, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἀπολαύσουν οἱ ἄλλοι...

— Νὰ ἰδῆτε κάτι ντομάτες, τίσες! τοὺς ἔλεγε. Νὰ ἰδῆτε κάτι κολοκυθάκια, θαῦμα! Νὰ ἰδῆτε κάτι μελιτζάνες, ἀριστούργημα!

Καὶ ἀπὸ μέσα του ἐσυμπλήρωνε:

— Κορόϊδα! Καθῆστε ἐσεῖς στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ξεροσταλιάζετε στὶς οὐρές!

⁂

Πεντέξη μέρες ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀκόμα γιὰ ν' ἀρχίση ὁ κ. Παρασκευᾶς νὰ τρυγάη τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, ὅταν μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, ἐδέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ φίλου του τοῦ Κωστάκη:

— Καλημέρα, Παρασκευᾶ μου. Τί γίνεσαι; Μιὰ χαρὰ εἶνε τὸ περιβόλι σου!

Ὁ κ. Παρασκευᾶς τὸν περιέφερε στὸ κτῆμα καὶ τοῦ ἔδειξε τοὺς θησαυρούς του.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, Παρασκευᾶ, εἶπε ὁ Κωστάκης. Μαζὶ μὲ τὰ συγχαρητήριά μου ὅμως θὰ μοῦ κάνης καὶ μιὰ χάρι: Νὰ μ' ἀφήσης νὰ κόψω μερικὰ λαχανικὰ καὶ ἐγώ, γιατὶ στὴν Ἀθήνα δὲν βρίσκομε...

— Μετὰ χαρᾶς! ἀπήντησε ὁ κ. Παρασκευᾶς. Νὰ βροῦμε ἕνα δίχτυ.

— Δὲν χρειάζεται! Τὤχω μαζί μου.

Ὁ Κωστάκης ἔβγαλε ἕνα τεράστιο δίχτυ ἀπὸ μιὰν ἐφημερίδα καὶ τὰ ἐγέμισε μελιτζάνες, κολοκυθάκια, ντομάτες καὶ μερικὲς πατάτες ποὺ τοῦ ξεφύτεψε ὁ κ. Παρασκευᾶς. Εὐχαρίστησε καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο ὅμως κατέφθασε καὶ ἄλλος ἐπισκέπτης: ὁ ἐξάδελφός του ὁ Νικολάκης.

— Μιὰ χαρὰ τὸ κτῆμα σου, Παρασκευᾶ! Θάχης νὰ τρῶς ἕνα χρόνο! Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνης τὴν χάρι νὰ μοῦ δώσης καὶ μένα λίγες ὀκαδίτσες λαχανικὰ καὶ νὰ σοῦ τὶς πληρώσω ὅσο κι' ὅσο...

Ὁ κ. Παρασκευᾶς στενοχωρήθηκε λιγάκι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ. Ἀρνήθηκε μόνο νὰ δεχθῆ χρήματα.

— Ἔχεις μέρος νὰ τὰ βάλης, Νικολάκη;

— Ἔχω φέρει ἀπέξω ἕνα καρροτσάκι!

— Ὁλόκληρο καρροτσάκι, Νικολάκη μου;

— Ἔλα, καϋμένε! Ἐσὺ ἔχεις ἐδῶ ὁλόκληρη λαχαναγορά. Μιὰ ποὺ ἔκανα τὸν κόπο, ἄς πάρω νάχω γιὰ καμμιὰ ἑβδομάδα.

Ἐφόρτωσε καὶ ἔφυγε κι' αὐτός. Καὶ λὲς καὶ ἦσαν συνεννοημένοι, ἄρχισαν τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ - πρωΐ νὰ ἔρχωνται ὅλοι οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι τοῦ κ. Παρασκευᾶ. Ὁ κὺρ Χρῆστος, ὁ κὺρ Παντελῆς, ὁ κύριος Σφραγιδόπουλος ὁ συμβολαιογράφος, ἡ κυρία Εὐτέρπη μὲ τὰ παιδιά της, ὁ κύριος Λάζαρος ὁ φαρμακοποιός, ὁ κύριος Ἐντσίδης ὁ γιατρὸς καὶ ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ποὺ συνωδεύονταν ἀπὸ καλάθια, κοφίνια, βαλίτσες, δίχτυα, τσουβάλια, κασσόνια, καρροτσάκια καὶ κάθε εἴδους ἀντικείμενα ἄδειανά, προοριζόμενα νὰ γεμίσουν. Ὁ ἕνας, λοιπόν, ἦταν ἐξάδελφός του καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ, ὁ ἄλλος γιατρός του καὶ εἶχε ὑποχρεώσεις, ὁ ἄλλος γείτονας καὶ δεν ἤθελε νὰ τὰ χαλάση μαζί του, ὁ ἄλλος χειροδύναμος καὶ φοβότανε νὰ τοῦ πῆ ὄχι, καὶ ἔδινε σὲ ὅλους γραμμή: Σὲ μιὰ στιγμή, ἐπεχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ ἐδέχθηκε μιὰ τρομερὴ ἀπάντησι:

— Μωρὲ ἀναίδεια! Ὁ κόσμος νὰ ὑποφέρη καὶ νὰ μὴ βρίσκη τίποτα καὶ σὺ νάχης ὁλόκληρο περβόλι, γιὰ νὰ τὸ φᾶς μόνος σου! Καὶ ἔπειτα ἔχεις μοῦτρα νὰ μᾶς μιλᾶς περὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης!

Καθὼς περνοῦσε ἡ ὥρα, ἔφταναν καὶ ἄλλοι. Ἔξω ἀπὸ τὸ κτῆμα εἶχε μαζευτῆ ἕνα πλῆθος ὁλόκληρο. Τὰ παιδιά του, ποὺ τὰ εἶχε βάλει ὁ κ. Παρασκευᾶς στὴν ἐξώπορτα νὰ φυλᾶνε καὶ νὰ ἐμποδίζουν τὴν εἴσοδο, ἔφαγαν ἄγριο ξύλο ἀπὸ μερικοὺς καὶ ἐγύρισαν στὸ σπιτάκι μὲ κλάματα. Τὸ πλῆθος ὥρμησε μέσα. Καὶ ὁ κ. Παρασκευᾶς, ποὺ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ κρατήση κάποια τάξι στὴ διανομή, ἀνέβηκε στὴ βεράντα ἀπελπισμένος καὶ ἐφώναζε:

— Πάρτε τα, βρέ! Πάρτε τα ὅλα! Κόφτε τα, ξεφυτρῶστε τα, καὶ μὴν ἀφήνετε πράσινο φύλλο! Λήσταρχοι!

Καὶ ἐκλείστηκε στὸ σπίτι του, ὅπου ἄρχισε νὰ δέρνη τὴ γυναῖκα του χωρὶς λόγο, γιὰ νὰ ξεσπάση.

Ὅταν σὲ μιὰ ὥρα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ πλῆθος εἶχε σκορπίσει. Οἱ μόνοι ποὺ ὑπῆρχαν ἦσαν τρεῖς - τέσσερις γειτονικοὶ γάϊδαροι, ποὺ ἔτρωγαν τὶς πρασινάδες.

Ὁ κ. Παρασκευᾶς ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἔρριξε ἕνα ἀπελπισμένο βλέμμα στὸ κτῆμα, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, ἐσκέφθηκε προφανῶς κάτι καὶ ἐδάκρυσε. Ἔπειτα, ἐφώναξε τὴ γυναῖκα του:

— Ἦταν θέλημα Θεοῦ, φαίνεται, νὰ μὴ φᾶμε οὔτε ντομάτα ἀπὸ τὸ κτῆμα μας. Τώρα, μάζεψτε τὰ πράγματα γιὰ νὰ γυρίσωμε στὴν Ἀθήνα καὶ δῶσε μου καὶ μένα τὸ δίχτυ.

— Τί θὰ τὸ κάνης, Παρασκευᾶ;

— Θὰ πάω στὴν οὐρὰ γιὰ νὰ οἰκονομήσω καμμιὰ ὀκᾶ ντομάτες...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Στὸν ἀπέραντο, νυκτερινὸ κάμπο οἱ γρύλλοι ὑψώνουν τὴ ριγηλὴ συμφωνία τους στ' ἄστρα. Καὶ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τῶν τσιγγάνων ἔρχονται οἱ στεναγμοὶ ἑνὸς βιολιοῦ. Ὁ μελαψὸς βιολιστὴς βάζει στὸ παίξιμό του ὅλο τὸ φλογερὸ πάθος καὶ τὸ μυστήριο τῆς φυλῆς του.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Ἰνούρμη, ἡ μικρὴ τσιγγάνα, ἀφήνει τὸ σφριγηλὸ κορμί της νὰ σπαρταρίση ἀπὸ ἐρωτικὸ ντελίριο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δήμου. Στὴ χορταριασμένη κοίτη τοῦ χειμάρρου συναντιῶνται κάθε βράδυ. Ἡ σελήνη γέρνει ἐρωτικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των. Ἡ γῆ εὐωδιάζει. Καὶ τὸ βιολὶ τοῦ τσιγγάνου ποὺ ἀγρυπνεῖ, λικνίζει στὰ μουσικά του κύματα τοὺς πόθους καὶ τοὺς καϋμους τοῦ ζευγαριοῦ.

Ὁ Δῆμος εἶνε δεκαοχτὼ χρονῶν χωριατόπουλο. Ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, εἶνε τὸ μόνο στήριγμα καὶ ἡ παρηγοριὰ τῆς χαροκαμένης μάνας του. Καλόκαρδο παιδί, ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν ἀγαποῦν. Καὶ οἱ κοπέλλες τὸν γλυκοκυττάζουν κρυφὰ πίσω ἀπὸ τοὺς φράχτες τῶν περιβολιῶν καὶ τὰ μισοκλεισμένα παράθυρα.

Ὅλες καλοπιάνουν τὴ μάνα του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνη μιὰ μέρα πεθερά των. Καὶ ἡ μάνα τοῦ Δήμου, ποὺ τὰ καταλαβαίνει ὅλα αὐτά, καμαρώνει γιὰ τὸν γυιό της. «Θὰ πάρη τὴν καλύτερη τοῦ χωριοῦ» σκέφτεται μὲ κρυφὴ λαχτάρα. Μὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Δήμου τὴν ἐσκλάβωσε μιὰ περαστική, ἕνα διαβατάρικο, ἀμέριμνο πουλὶ — ἡ Ἰνούρμη ἡ τσιγγάνα.

Κατασκήνωσε ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι μὲ τὸ καραβάνι της κοντὰ στὸ χωριὸ τοῦ Δήμου, στὸ χτῆμα τοῦ Καπετὰν Μελέτη, ποὺ ἦταν ὁ προεστὸς τοῦ χωριοῦ. Μιὰν αὐγὴ τὴν εἶδε στὸ γειτονικὸ πηγάδι ὁ Δῆμος. Τὰ μάτια της τοῦ χαμογέλασαν καὶ τοῦ εἶπαν κάποιο τρυφερὸ μυστικό. Δὲν χρειάσθηκε περισσότερο γιὰ ν' ἀνάψη στὶς καρδιὲς τῶν δυὸ νέων μιὰ τέτοια πυρκαϊά, ποὺ ὅλο τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σβύση...

Καὶ ἔτσι ἐπλέχθηκε μυστικὰ ἕνα παράφορο, ὅσο καὶ παράξενο εἰδύλλιο. Τί ἔκβασι μποροῦσε νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία; Ἐκείνη ἦταν μιὰ τσιγγάνα, μιὰ αἰώνια ἀλήτισσα ἐπὶ τῆς γῆς. Κι' ἐκεῖνος ἕνας χωρικός, ριζωμένος στὴν πατρικὴ ἰδιοκτησία καὶ στὶς προγονικὲς συνήθειες. Δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ συνταυτισθοῦν. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φθάση ἡ ἀγάπη των σὲ αἴσιο τέρμα.

Ἀλλ' αὐτὰ τὰ λογικὰ πράγματα δὲν εἶχαν θέσι στῶν δυὸ ἐρωτευμένων τὸ μυαλό, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῆς ἐρωτικῆς μέθης.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Κι' ὅσο μὲν ἦταν τὸ εἰδύλλιό τους μυστικό, ὅλα ἦσαν ρόδινα καὶ εὐτυχισμένα. Μὰ στὴ στενὴ κοινωνία ἑνὸς χωριοῦ τὰ μυστικὰ δὲν διατηροῦνται γιὰ πολὺν καιρό. Τὶς πῆραν μυρωδιὰ οἱ χωρικοὶ τὶς σχέσεις τοῦ Δήμου καὶ τῆς τσιγγάνας. Καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μὴν ἐξεγερθοῦν ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτησι.

— Τοῦ ἔκαμε μάγια τοῦ παιδιοῦ ἡ καταραμένη! ἔλεγαν οἱ γυναικοῦλες καὶ τὸ πίστευαν.

— Πρέπει νὰ ἐπέμβουμε εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ καπετὰν Μελέτης, ὁ προεστὸς τοῦ χωριοῦ. Ὁ Δῆμος εἶνε ἕνα τρελλόπαιδο καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ κάμη τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ἐπῆγε καὶ βρῆκε τὴ μάνα τοῦ νέου, ἡ ὁποία ὅταν τὸ ἔμαθε, ἀνησύχησε πολύ. Πίστεψε καὶ αὐτὴ ὅτι ἡ τσιγγάνα θὰ εἶχε κάμει στὸν γυιό της μάγια.

— Τί λὲς νὰ κάνουμε, καπετὰν Μελέτη; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Θὰ δοκιμάσουμε νὰ τὸν φρονιμέψωμε μὲ τὸ καλό, ἀπήντησε ὁ προεστός. Ἂν δὲν τὰ καταφέρουμε, θὰ βάλω τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ τὸν πιάσουν, νὰ τὸν πᾶνε στὸ κοντινὸ λιμάνι, νὰ τὸν μπαρκάρουν μοῦτσο σ' ἕνα καράβι, νὰ ταξιδέψη κάμποσο καιρὸ γιὰ νὰ ξεχάση.

Ἡ μάνα τἄβρισκε ἐπικίνδυνα ὅλα αὐτά. Φοβόταν μήπως ὁ γυιός της τὸ πάρη κατάκαρδα καὶ κάμη καμμιὰ τρέλλα. Μὰ ὁ καπετὰν Μελέτης δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε. Ἔτσι θὰ γινόταν, ὅπως εἶχε ἀποφασίσει. Δὲν μποροῦσε αὐτός, ποὺ ἦταν ὁ στυλοβάτης τῶν ἠθῶν τοῦ χωριοῦ, ν' ἀφήση ποτὲ ἕνα νέο συγχωριανό του νὰ μπλεχθῆ στὰ σατανικὰ δίχτυα μιᾶς τσιγγάνας. Εἶχε εὐθύνη ὅπως ἔλεγε μὲ στόμφο, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γιὰ νὰ τιμωρήση τοὺς ὁμοφύλους τῆς «ἐλλεεινῆς τσιγγάνας» ποὺ τόλμησε νὰ μαγέψη τὸν Δῆμο, θὰ τοὺς ἔδιωχνε ἀμέσως ἀπὸ τὸ χτῆμα του, ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει. Αὐτὰ εἶχε σχεδιάσει ὁ καπετὰν Μελέτης. Καὶ ἔβαλε τὸ σχέδιό του σ' ἐνέργεια, μὲ ἐξαιρετικὴ σκληρότητα καὶ ζῆλο, ὡς ὑπεύθυνος τῆς ἠθικῆς τοῦ χωριοῦ.

Ὅταν ἦρθε ὁ Δῆμος, τοῦ μίλησε παρουσίᾳ τῆς μάνας του.

— Ἄκουσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Ἔκαμες ἕνα πολὺ μεγάλο σφάλμα, ποὺ ἔμπλεξες μ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα.

— Γιατί, καπετὰν Μελέτη; ἀπήντησε μὲ σεβασμὸ ὁ Δῆμος. Τὴν Ἰνούρμη τὴν ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾶς μιὰ τσιγγάνα;

— Γιατὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶ; Δὲν εἶνε ἄνθρωποι οἱ τσιγγάνοι;

— Ὄχι, δὲν εἶνε ἄνθρωποι. Εἶνε πλάσματα καταραμένα, νὰ μὴ μποροῦν νὰ ριζώσουν πουθενά. Ὄργανα τοῦ Σατανᾶ...

Ὁ Δῆμος δὲν ἤθελε νὰ τὰ παραδεχθῆ αὐτά. Ἐκεῖνος ἕνα μονάχα ἤξερε: Ὅτι ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν παραφορὰ τῶν δεκαοχτώ του χρόνων μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶχε τὴ λαύρα τῆς φωτιᾶς στὴ ματιὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ρόδου στὰ χείλη. Τί τὸν ἐνδιέφερε σὲ ποιὰ φυλὴ ἀνῆκε;

— Καπετὰν Μελέτη, μὴν εἶσαι ἄδικος γιὰ τοὺς τσιγγάνους. Ἂν ἐγνώριζες τὴν Ἰνούρμη, θὰ ἄλλαζες γνώμη.

Ἀλλ' ὁ καπετὰν Μελέτης δὲν ἤθελε ν' ἀκούση κουβέντα. Εἶχε ἐξαγριωθῆ, ἂν καὶ ὁ Δῆμος τοῦ μιλοῦσε μὲ σεβασμὸ καὶ σχεδὸν παρακαλῶντας τον.

— Ὄχι, ξεφώνιζε. Χίλιες φορὲς ὄχι. Αὐτὸ εἶνε κακό. Εἶνε ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό...

Ὁ Δῆμος ἐστράφη στὴ μητέρα του ζητῶντας λίγη προστασία. Ἡ μητέρα του θὰ τὸν καταλάβαινε καλύτερα.

— Μάννα, τῆς εἶπε, τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἰνούρμη. Ἂν τὴν χάσω, δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω.

Ἡ μάνα συνεκινήθη. Ἔνοιωθε πράγματι τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ της.

— Γιὰ νὰ περιμένουμε λίγο, κὺρ Μελέτη, εἶπε στὸν προεστό, νὰ ἰδοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη.

Αὐτὸ ἦταν ποὺ ἐξώργισε πιὸ πολὺ τὸν στυλοβάτη τῆς ἠθικῆς τοῦ χωριοῦ.

— Νὰ περιμένουμε; Μὰ τρελλάθηκες καὶ σύ, Χριστιανή μου;

— Ὄχι, μά...

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά. Θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ἀπεφάσισα ἐγώ. Δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ μολύνετε ὅλο τὸ χωριὸ γιατὶ ἔτσι τὸ θέλετε...

Κι' ἔφυγε μανιασμένος.

ΕΝΑΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

Ὅλα ἔγιναν ὅπως εἶχε ἀποφασίσει ὁ προεστός. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας τρεῖς γεροὶ ἄνδρες, ποὺ δούλευαν στοῦ καπετὰν Μελέτη, ἔπιασαν κατὰ διαταγήν του τὸν Δῆμο, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ περιμένη, τὸν ἔβαλαν δεμένον καὶ φιμωμένον σὲ μιὰ σούστα καὶ ταξιδεύοντας ὁλονυχτὶς τὸν ἔφεραν στὸ κοντινὸ λιμάνι. Ἐκεῖ εὑρῆκαν τὸν καπετάνιο ἑνὸς καραβιοῦ, συνεννοήθηκαν μαζί του, ὅπως τοὺς εἶχε καθοδηγήση ὁ ἀφεντικός τους, καὶ τοῦ παρέδωσαν τὸν Δῆμο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἔβλεπε ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου τὴν ἀκτὴ ν' ἀπομακρύνεται.

— Μοῦ φέρθηκαν σὰν νὰ ἤμουν κανένα ἄτακτο παιδὶ δέκα χρονῶν! σκέφθηκε λυσσῶντας ἀπὸ τὸ θυμό του. Μὰ θὰ ἐκδικηθῶ...

Ἔκαμε ὅρκο ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀνάμεσα θαλάσσης καὶ οὐρανοῦ, νὰ τιμωρήση μιὰ μέρα σκληρὰ τὸν προεστὸ τοῦ χωριοῦ. «Στὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ γυρίσω νὰ τὸν σκοτώσω», σκέφθηκε σφίγγοντας τὶς γροθιὲς καὶ τὰ δόντια του. Ἔπειτα ἐβύθισε τὴν ματιά του μακρυὰ πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ χωριοῦ του, ἐκεῖ ποὺ ὑπέθεσε πὼς θὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του καὶ ὁ πόνος ἐμαλάκωσε τὴν καρδιά του.

— Φτωχοῦλα Ἰνούρμη! ψιθύρισε καὶ τὸ δάκρυ κατέβηκε μέχρι τὰ χείλη του πικρό, ὁλόπικρο...

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ἡ μικρὴ τσιγγάνα ἀνέβαινε τὸν Γολγοθᾶ τοῦ μαρτυρίου της. Ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸ ἐξώρμησε πρωῒ πρωῒ κατ' ἐντολὴν τοῦ καπετὰν Μελέτη κι' ἔδιωξε τοὺς τσιγγάνους ἀπὸ τὴν κατασκήνωσί τους. Οἱ φτωχοὶ πλάνητες φόρτωσαν τὰ πράγματά τους καὶ ξεκίνησαν. Ἡ Ἰνούρμη ἀκολούθησε τὸ καραβάνι.

Μὰ πιὸ πέρα ἐξέφυγε ἀπ' τοὺς δικούς της καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό. Πηγε στὸ σπίτι τοῦ Δήμου. Κρυφὰ κρυφὰ ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδε μέσα τὴ μάννα του μόνη, νὰ κλαίη. Στεκόταν ἀκίνητη, σιωπηλή, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ γρηά. Μὰ τὴν πῆραν κι' αὐτὴν τὰ κλάμματα κι' ἔτσι τὴν ἐπρόδωσαν οἱ λυγμοί της.

Ἡ γρηά, ὅταν τὴν ἀντελήφθη, ἐπῆγε στὸ παράθυρο, τὴν ἐκύτταξε ὄχι μὲ κακία καὶ τῆς εἶπε ἐξακολουθῶντας νὰ κλαίη:

— Ὁ Δῆμος ἔφυγε... Τὸν πῆραν. Δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῆς κορίτσι μου. Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ...

Ἀπομακρύνθηκε σιγὰ σιγὰ ἡ πονεμένη κοπέλλα. Δὲν εἶπε τίποτε. Πόσο ἀγνώριστη ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα! Δὲν ἦταν ἡ ἀμέριμνη, εὔθυμη καὶ ζωηρὴ τσιγγάνα. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ ὑπέφερε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν βρῆκαν νεκρὴ στὴ χορταριασμένη κοίτη τοῦ χειμάρρου, στὸν τόπο τῆς περασμένης, ἐρωτικῆς εὐτυχίας της. Εἶχε αὐτοκτονήση μὲ δηλητήριο. Στὸ νεκροταφεῖο δὲν εἶχε θέσι γι' αὐτήν. Τὴν ἔθαψαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, στὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ λόφου. Καμμιᾶς θρησκείας ὁ παππᾶς δὲν εὐλόγησε τὸ μνῆμά της. Τὸ εὐλογεῖ ὅμως ὁ καλὸς Θεὸς μὲ τὴν εἰρήνη τοῦ φωτός του ἀπὸ ψηλά. Καὶ κάθε ἄνοιξι τὸ στολίζει μὲ ἀγριολούλουδα.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Ὁ Δῆμος ταξίδεψε. Στὸ πρῶτο λιμάνι, ποὺ ἔπιασε, πῆρε γράμμα ἀπὸ ἕναν φίλο του στὸ χωριό, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραψε σπαρακτικὰ γιὰ τὸν χαμὸ τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του ραγισμένη γιὰ πάντα.

Ξαναορκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν προεστό, σὰν θὰ τοῦ ἐδινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ γυρίση στὸ χωριό. Μὰ μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισε νὰ σκέφτεται, ὅτι ἂν τὸν σκότωνε καὶ πήγαινε φυλακή, θὰ ἔπαιρνε καὶ τὴ μάννα του στὸ λαιμό του. Ἡ γρηὰ θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη της. Ὄχι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ κάμη μιὰ τέτοια πρᾶξι ὅσο θὰ ζοῦσε ἡ γρηά. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν πικράνη στὰ τέλη τοῦ βίου της.

Ταξίδεψε ἑφτὰ χρόνια. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅσα χρήματα ἔβγαζε, τὰ ἔστελνε τῆς μάννας του. Γιὰ νὰ γλεντήση, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι ναυτικοί, δὲν εἶχε ὄρεξι. Στὸ χωριὸ δὲν θἄθελε ποτὲ νὰ γυρίση. Μὰ τοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα ἡ μάννα του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη νὰ τὴν ἰδῆ, γιατὶ τὸν εἶχε πονέσει.

Δὲν μποροῦσε νὰ τῆς χαλάση τὸ χατῆρι. Ξεκίνησε μιὰ μέρα καὶ γύρισε στὸ χωριό του. Τί αἰσθήματα ἔνοιωσε, ὅταν ξαναβρέθηκε στὸν τόπο ποὺ εἶχε γεννηθῆ, εἶχε μεγαλώσει καὶ εἶχε ἀγαπήσει. Πῆγε καὶ στὸν τάφο τῆς Ἰνούρμης καὶ κάθησε πολλὴ ὥρα γυρμένος ἐπάνω στὸ χῶμα, ποὺ τὴν ἐσκέπασε. Μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἐνόμιζε πὼς ἀκούει τὸν παλμὸ τῆς καρδιᾶς τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ ἡ αὔρα σὰν νὰ ἔφερνε τὴ φωνοῦλα της γλυκειὰ ψιθυριστὴ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

Περνοῦσε μιὰ μέρα κοντὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ καπετὰν Μελέτη καὶ εἶδε μιὰ κοπέλλα ὄμορφη.

— Ποιὰ εἶνε αὐτή; ρώτησε.

— Ἡ Τασία, τοῦ εἶπαν. Ἡ κόρη τοῦ καπετὰν Μελέτη.

Ἡ Τασία; Περίεργο! Ὅταν εἶχε φύγει, ἦταν ἕντεκα δώδεκα χρονῶν. Ἕνα νιάνιαρο. Καὶ τώρα εἶχε γίνει σωστὴ γυναῖκα. Ἡ Τασία τὸν ἐκύτταζε κι' ἕνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα ἐπαιγνίδισε στὰ μάγουλά της.

— Τῆς ἄρεσα φαίνεται! σκέφθηκε ὁ Δῆμος. Καὶ ποῦ νὰ ἤξερε πόσο δὲν τὴν χωνεύω ἐξ αἰτίας τοῦ πατέρα της!

Μὰ ξαφνικὰ μιὰ φοβερὴ σκέψι ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θὰ ἔκανε τὴν Τασία νὰ τὸν ἀγαπήση καὶ κατόπιν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε. Ἔτσι θὰ ἐκδικιότανε τὸν θάνατο τῆς Ἰνούρμη.

Διαβολικὸ σχέδιο! Δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ βάλη σ' ἐνέργεια. Ἄρχισε τὰ γλυκόλογα μὲ τὴν Τασία. Καὶ ἡ μικρὴ τὸν ἀγάπησε. Τὸν ἀγάπησε τρελλὰ παράφορα, ὅσο ἄλλοτε ἡ Ἰνούρμη. Κάποια θεία δικαιοσύνη ἔκαμε ὥστε νἄρθοῦν ἔτσι τὰ πράγματα.

Ἀφοῦ ἐπείσθη ὁ Δῆμος, ὅτι ἡ Τασία θὰ ὑπέφερε πολύ, ἂν τὸν ἔχανε ἀποφάσισε νὰ ξαναφύγη στὰ ξένα. Καὶ μιὰ μέρα διέδωσε τὴν εἴδησι στὸ χωριό. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἦρθε στὸ σπίτι του ὁ καπετὰν Μελέτης. Ἦταν ταραγμένος.

— Φεύγεις, παιδί μου; τοῦ εἶπε.

— Ναί, φεύγω μεθαύριο.

— Γιατὶ ἔτσι; Καλύτερα θὰ ἔκανες νὰ μείνης ἐδῶ, κοντὰ στὴ μάννα σου.

— Δὲν μπορῶ, θὰ φύγω.

— Ἂν ἤθελες νὰ μείνης, θὰ σοῦ ἔκανα μιὰ πρότασι

— Τί πρότασι;

— Νὰ παντρευθῆς τὴν κόρη μου.

— Τὴν κόρη σου; Ἐγώ;

— Ναί, Δῆμο. Θὰ σοῦ μιλήσω εἰλικρινά. Ἡ κόρη μου σ' ἀγαπᾶ.

— Μπᾶ;

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε σήμερα, ὅταν ἔμαθε πὼς θὰ φύγης. Εἶνε πολὺ στεναχωρημένη Δῆμο καὶ φοβᾶμαι μὴ κάμη καμμιὰ τρέλλα.

— Μπᾶ;

— Ναί. Εἶνε ἀπαρηγόρητη. Σχίζεται ἡ καρδιά μου νὰ τὴν βλέπω νὰ κλαίη καὶ νὰ σπαράζη ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ποὺ νοιώθει γιὰ σένα, Δῆμο.

— Ἔτσι ἔ; Κι' ὅμως, κάποτε δὲν ἐλυπήθης μιὰ ἄλλη ὕπαρξι, ποὺ ὑπέφερε κι' αὐτὴ ἀπὸ ἀγάπη, ἀλλὰ τὴν ἐσκότωσες μὲ τὴ σκληρότητά σου. Ἔ, λοιπόν, καπετὰν Μελέτη, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς μου. Φεύγω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δοκιμάση καὶ ἡ κόρη σου — καὶ μαζί της καὶ σὺ — τὸ μαρτύριο ποὺ ἐτράβηξε ἡ καϋμένη ἡ τσιγγάνα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν καλὰ καλὰ ξημερώση, ἔφυγε. Καὶ τὸ βράδυ τῆς ἰδίας μέρας ἡ Τασία πῆρε ἕνα ἰσχυρὸ δηλητήριο καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ξεψύχησε. Ἡ μικρὴ μαγεύτρα Ἰνούρμη μὲ τὴ λαύρα τῆς φωτιᾶς στὴ ματιὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ρόδου στὰ χείλη εἶχε σκληρὰ ἐκδικηθῆ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

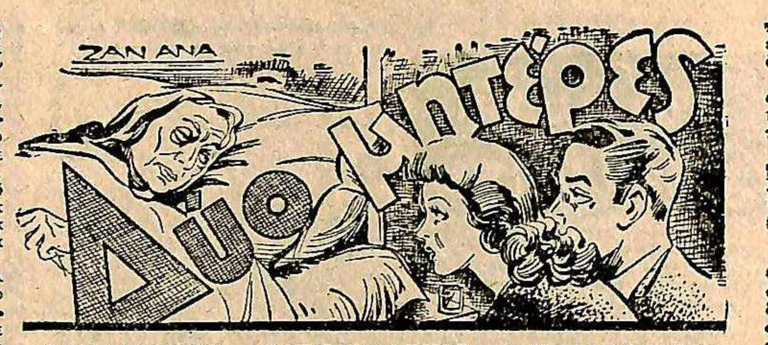

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

8ον

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ πρώτη του γυναῖκα εἶχε πάει στῆς Μίνας κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη. Ἔδειχνε τόσην ἔξαφι, ποὺ ἡ Μίνα, ἂν καὶ ἀνύποπτη,. παραξενευόταν. Τὸ βράδυ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε μὲ τὴν ἴδια ἔξαψι. Στὶς ἕνδεκα, τὴ νύχτα, μόλις εἶχε πάρει ὁ ὕπνος τὴ Μίνα, ἄκουσε στὸν διάδρομο ἀπέξω ἀπὸ τὴν κάμαρά της βήματα. Ἐτρόμαξε βέβαια πολὺ καὶ ἡ πρώτη της σκέψις ἦταν νὰ κουκουλωθῆ. Ἀλλὰ συλλογίσθηκε τὰ δυὸ παιδάκια, τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ἀγοράκι τῆς ἄλλης, ποὺ κοιμόντανε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καὶ φοβήθηκε μήπως εἶνε κανεὶς κακοποιὸς καὶ τοὺς κάμει κακό. Μ' ὅλον της τὸν τρόμο, σηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μὲ ἀφάνταστη ἔκπληξι εἶδε τὸν ἐραστὴ τῆς ἄλλης νὰ στέκη σαστισμένος μπροστά της.

— Τί θέλετε ἐδῶ; τοῦ εἶπε τρέμοντας.

Καὶ αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε τραυλίζοντας καὶ ταραγμένος:

— Μὰ... μὲ ἐκάλεσε..

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῆ τίποτε ἄλλο καὶ ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Ὁ νέος ἔπεσε νεκρός. Ἐνῶ ἡ δύστυχη ἡ Μίνα ἔσκυβε ἐπάνω του, τρελλὴ ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία, τῆς παρουσιάσθηκε μπροστά της ὁ ἄνδρας της. Δὲν εἶχε ἰδέα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθη ὁ ἄνδρας της. Ὅταν τὸν εἶδε, ἔνοιωσε κάτι σὰν νὰ ἐσάλευε στὸ μυαλό της. Αὐτὸς ἦταν ἐξαγριωμένος. τρελλὸς ἀπὸ θυμό. Πρὶν τῆς πῆ τίποτε, ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα πιστόλι ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὰ πόδια της, δίπλα στὸν σκοτωμένο. Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ πιστόλι ἐκεῖ; Ποιὸς τὸ πέταξε; Ἐκεῖνος βέβαια ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν ἐραστή. Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν αὐτός; Δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ ἐξακριβώση ἡ δύστυχη ἡ Μίνα.

Ὁ ἄνδρας της τότε τῆς πῆρε τὸ παιδί. Τ' ἅρπαξε μέσα ἀπὸ τὴν κούνια του τὸ κοριτσάκι της καὶ τῆς τὸ πῆρε. Τοὔπεσε αὐτὴ στὰ πόδια του, ἔμεινε ἄκαμπτος. Ἔφυγε καὶ τὴν ἄφησε πολλὴ ὥρα ὁλομόνη στὸ σπίτι μὲ τὸν σκοτωμένο. Τοτε ἔνοιωθε ἡ Μίνα τὴν τρέλλα νὰ τὴν σφίγγη σιγὰ - σιγά. Στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ φωνάξη, νὰ καλέση βοήθεια. Ἀλλὰ ἔπειτα σκέφθηκε μήπως αὐτὸ χειροτερέψη τὰ πράγματα. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, σὰν πετρωμένη, νὰ κυττάζη τὸν νεκρό Καταλάβαινε πῶς τρελλαινόταν. Ἡ γυάλινη ματιὰ τοῦ πεθαμένου σὰ νὰ μπῆκε μέσα, βαθειὰ στὴν ὕπαρξί της. Ὅταν ἔτριξε ἡ πόρτα καὶ ἦλθε ὁ ἄνδρας της, ἦταν πιὰ τρελλή. Ἀπ' ἐκεῖ δὲν θυμᾶται τίποτα πιά.

Τὴν ἐδίκασαν, φαίνεται, χωρὶς νὰ τὸ πάρη εἴδησι. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν τρελλή, ἀντὶ νὰ τὴν κλείσουν στὴ φυλακή, τὴν ἔκλεισαν ἐδῶ.

Λίγες μέρες ἀφοῦ τὴν ἔκλεισαν ἐδῶ, συνῆλθε. Ἔτσι, ξαφνικά, τὸ μυαλό της ξαστέρωσε καὶ τὰ θυμήθηκε ὅλα. Ἐζήτησε τὸ παιδί της, ἐφώναξε πῶς εἶνε ἀθώα. Τότε τὴν ἐμαστίγωσαν γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὴν ἔκλεισαν στὸ ἀπομονωτήριο. Τότε ἐπέρασε πάλι ἀπὸ μιὰ κρίσι, ποὺ βάσταξε μῆνες. Ὅταν συνῆλθε πάλι, μιὰ μέρα ἦλθε ὁ ἄνδρας της. Αὐτὸς ἐπλήρωνε τακτικὰ τὰ νοσήλειά της. Τῆς ἐξήγησε πῶς εἶνε ἀναπόφευκτο, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶνε τρελλή, νὰ μείνη στὸ ἄσυλο, γιατὶ ἀλλοιώτικα ἔπρεπε νὰ πάη στὴ φυλακή. Ὤ, ἦταν φοβερὸ ὅταν κατάλαβε τὸ τρομερὸ δίλημμα ποὺ τῆς ἔθετε ὁ ἄνδρας της, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς ἀντιλαμβάνεται ἀκριβῶς τὴν ἀπαισία καταδίκη. Ἢ στὴ φυλακὴ μὲ τοὺς κακούργους, ἢ ἐδῶ μὲ τοὺς τρελλούς. Ἢ νὰ πνιγῆ ἡ ψυχή της μέσα στὸ ἐγκληματικὸ περιβάλλον τῆς φυλακῆς ἢ νὰ εἶνε καταδικασμένη ν' ἀκούη τὰ ἀπαίσια γέλια ἐδῶ, τὰ ξεφωνητά, νὰ βλέπη καὶ νὰ ὑφίσταται χίλια μαρτύρια. Προτίμησε πάντως τὸ ἄσυλο, παρὰ τὰ φυλακή. Ἔδωσε τὸ λόγο της στὸν ἄνδρα της πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἐφανέρωνε τὸ ἀληθινό της ὄνομα. Καὶ τὸν λόγο της αὐτὸν τὸν ἐκράτησε.

Ἡ Ἀγγελικὴ σταμάτησε. Δάκρυα ἔτρεχαν στὰ σβυσμένα της μάτια. Λυγμοὶ ἐφούσκωναν τὸ ἀδύνατο στῆθος της.

— Εἶνε φοβερό, εἶνε φοβερό! Ἐγώ, τοὐλάχιστον, ἤμουν σὰν ἔρημη στὸν κόσμο. Δὲν θυμᾶμαι νὰ χάσα καμμιὰ εὐτυχία, ἀφοῦ μοῦ ἐσκότωσαν τὸν ἀρραβωνιαστικό μου. Αὐτή, ὅμως, τάχασε ὅλα. Τὸν ἄνδρα της τὸν ἀγαποῦσε. Ἀγαποῦσε τὸ μωρό της, τὴν κορούλα της. Ἡ σκέψις πῶς ἡ μικρούλα βρισκόταν σὲ κακὰ χέρια, τὴν ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία. Θάσκιζε πέτρινη καρδιά, ὅταν ἔκλαιγε σιγανά, καὶ ψιθύριζε: «Κορούλα μου! Κορούλα μου!»

— Καὶ ἦταν ἐντελῶς στὰ καλά της; ρώτησε ἡ κυρὰ Λίζα.

— Συνήθως, ναί. Πότε - πότε, ἡ μεγάλη ἀπελπισία τῆς ἔφερνε πάλι καμμιὰ κρίσι, παροδική. Ἀλλὰ τὴν ἐβασάνιζαν. Ὤ πῶς τὴν ἐβασάνιζαν!

Ἡ κυρὰ Λίζα ἔνοιωσε δάκρυα νὰ μαζεύωνται στὰ μάτια της. Ἤξερε τώρα αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔβαλε τὸ ἄσπρο πανὶ στὸ παράθυρό της. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κλὼντ Βανὲ ἦλθε, ἀκριβοπλήρωσε τὸν δόκτορα Μαρτῶ, τὸν εὐχαρίστησε καὶ τοῦ εἶπε μιὰ φανταστικὴ δικαιολογία γιὰ νὰ πάρη πίσω τὴν δῆθεν μητέρα του.

Ὁ Κλὼντ Βανὲ ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς πρώτης του ἀστυνομικῆς περιπετείας, ποὺ δὲν ἐσκέφθηκε παρὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὰ συγχαρητήρια ποὺ θὰ ἐλάβαινε ἀπὸ τὸν Ἀμπέλ. Ἡ κυρὰ Λίζα ἦταν ἐντελῶς ζαλισμένη. Τὸ ὕφος της εἶχε πάρει κάτι ἀπὸ τὴν τρομαγμένη ἔκφρασι τῶν τρελλῶν τοῦ ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ἀντανακλοῦσε μιὰ βαθύτερη ταραχή. Ἔτσι δὲν ἐσκέφθηκε καὶ αὐτὴ τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς ἡ ἀποστολή της εἶχε πετύχει καὶ πῶς ἡ τρελλὴ ποὺ εἶχε δραπετεύσει καὶ κρυβόταν μὲ τὸ ψευδώνυμο Μίνα Τερέ, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἁγνὴ Σαντέρ, τὴ μητέρα τῆς Κλάρας, τῆς ἀγαπημένης της θετῆς κορούλας.

— Τώρα, εἶπε στὸν Κλὼντ, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βρῶ τὴν Κλάρα νὰ τῆς τὸ πῶ.

— Κι' ἐγώ, ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ βρῶ τὸν Ζὰν Ἀμπὲλ νὰ τοῦ τὸ πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸν θρίαμβό του.

— Θὰ πάω στὸ βουνὸ νὰ τοὺς τὸ πῶ, εἶπε ἡ Λουΐζα παίρνοντας τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ πάη μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Δεκέμβρη στὰ χιόνια.

— Κι' ἐγὼ πρέπει μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο νὰ πάω στὸ Παρίσι, εἶπε ὁ Κλὼντ.

Χωρίσθηκαν, εὐχαριστημένοι κι' οἱ δυό, νὰ φέρουν τὸ εὐχάριστο μήνυμα. Ὁ Κλὼντ γιὰ τὸ Παρίσι, καὶ ἡ κυρὰ Λίζα γιὰ τὸ βουνό.

ΚΑΤΡΑΚΥΛΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΕΣ ΠΛΑΓΙΕΣ

Εἶχαν γίνει καὶ οἱ δυὸ σὰν παιδιά, ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα. Εἴκοσι μέρες τώρα, ἀπολάμβαναν τὴ χαρὰ τοῦ χειμῶνα. Μέσα στὰ ζεστά τους τὰ πλεχτά, χειροπιασμένοι, ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τους τὸ πρωῒ καὶ ἐδιάλεγαν τὴν κορυφὴ ὅπου θὰ σκαρφάλωναν. Ὁ Ρενὲ τάβλεπε ὅλα μὲ τὸ μάτι τοῦ ζωγράφου. Μελετοῦσε τὶς σπίθες ποὔπαιζε τὸ χιόνι καὶ τὰ μάτια τῆς Κλάρας, ποὺ ἄλλαζαν χρῶμα ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι. Αὐτὴ χαιρόταν τὴν κίνησι, τὸν παγωμένο ἀέρα ποὺ τῆς ἐκοκκίνιζε τὸ μάγουλο, καὶ τὴν ζεστὴ ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ τοῦ Ρενὲ στὶς δύσκολες κυλῆστρες. Ἦταν εὐτυχισμένοι καὶ τὸ ὄνειρο βαστοῦσε ἀκόμα.

Ἐκόντευαν σχεδὸν νὰ ξεχάσουν τὴν κυρὰ Λίζα καὶ τὴ δύσκολη ἀποστολὴ ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει. Καταλάβαιναν ὑποσυνείδητα πῶς αὐτὲς ἦταν ἴσως οἱ πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους καὶ πῶς δεν θἄπρεπε νὰ τὶς χάσουν.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμάζονταν ν' ἀνεβοῦν μὲ τὰ σκὶ τους σ'ἕνα λόφο ὁ Ρενὲ εἶδε ἕνα κοντὸ χονδρὸ ἄνθρωπο, ποὺ τὸν ἐκύτταζε ἀπὸ μακρυὰ μὲ περιέργεια. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του τόσο, ποὺ τὸ παρατήρησε ἡ Κλάρα καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις; Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Εἶνε ὁ Κάρολος Παρτέν, ἀποκρίθηκε ὁ Ρενέ.

Ἡ Κλάρα, ποὺ ἤξερε βέβαια ὅλη τὴν ἱστορία, στενοχωρήθηκε:

— Μὴ στενοχωριέσαι, τῆς εἶπε ὁ Ρενὲ παρατηρῶντας την. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Θὰ διασκεδάσωμε, εἴτε εἶνε, εἴτε δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Κάρολος Παρτέν. Ἀνέβηκαν, προσπαθῶντας ἀσυναίσθητα νὰ τὸν ἀποφύγουν Μὰ τοῦ φάνηκε τοῦ Ρενὲ πῶς τὸ μάτι τοῦ Παρτὲν καρφώθηκε ἐπάνω του εἰρωνικά. Σὲ λίγο ὅμως, παραδομένος στὴ χαρὰ τοῦ ἀέρα, ἐξέχασε καὶ τὸν Παρτὲν καὶ ὅλο τὸ θλιβερὸ παρελθόν.

Ἡ Κλάρα ἦταν συνηθισμένη στὰ χιόνια. Μὲ τὰ σκί της κατρακυλοῦσε σὰ νὰ ἦταν γεννημένη στὸ βουνό, ἢ σὰν καμμιὰ ξωθιὰ χιονοπλασμένη. Ἀνάλαφρη, λυγερή, γινόταν πιὸ ὄμορφη μὲ τὸ κοκκίνισμα ποὺ τῆς ἔδινε στὰ μάγουλα ὁ ἀέρας. Ἦταν ζευγάρι ζηλεμένο κι' ὅλοι τοὺς ἐκύτταζαν μὲ χαμόγελο.

Ὁ Ρενέ, σὰν ζωγράφος, ἦταν συνηθισμένος κι' αὐτὸς στὰ χιόνια καὶ οἱ δυό τους ἐφαίνονταν νὰ πετᾶνε.

Ἄξαφνα, σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς τολμηρές τους καταβάσεις, καθὼς κυλοῦσαν πλάϊ - πλάϊ, ἄκουσε ὁ Ρενὲ τὴν Κλάρα νὰ τοῦ φωνάζη μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Ρενέ... ζαλίζομαι!

Δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὴν βοηθήση, καθὼς κατρακυλοῦσε μὲ φόρα καὶ αὐτός. Μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι ,κατώρθωσε ὡστόσο νὰ τὴν ἀγγίξη, νὰ τὴν συγκρατήση καὶ νὰ τὴν κατεβάση σχεδὸν λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του, ὥς κάτω, ὅπου τὴν ἐξάπλωσε στὸ μαλακὸ χιόνι.

Ἡ Κλάρα ἦταν χλωμή, καὶ στὸ μέτωπό της ἔσταζε ἱδρώτας.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; ρώτησε ὁ Ρενὲ ἀνήσυχος.

Αὐτὴ τοῦ χαμογέλασε ἀχνὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Βοήθησέ με νὰ γυρίσωμε στὸ ξενοδοχεῖο:

Ἀκούμπησε στὸ χέρι του καὶ ἐγύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅταν ἔκλεισαν τὴν πόρτα τῆς κάμαράς τους, ἡ Κλάρα ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι καὶ τὸ πρόσωπό της ἐφάνηκε στὸν Ρενὲ μαζὶ παιδιάτικο καὶ σοβαρό.

Ἐκάθησε κοντά της, τῆς ἐχάϊδεψε τὰ χέρια καὶ τὴ ρώτησε πάλι τρυφερά:

— Τί ἔχει ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα;

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια καὶ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν ὅμως τὴν ξαναρώτησε ἀνήσυχος καὶ εἶπε νὰ φέρουν γιατρό, τοῦ ψιθύρισε γλυκά:

— Κουτέ! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τίποτα;

Ἡ ἀναπνοή του σταμάτησε μὲ μιᾶς. Δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ. Ἐμάντεψε μὲ τὸ πρῶτο καὶ ἔνοιωσε μιὰ παράξενη τρεμοῦλα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ἦταν κάτι ἀφάνταστο, κάτι θαυμαστὸ καὶ παράξενο. Τῆς ψιθύρισε, παίρνοντας καὶ τὰ δυό της χέρια μέσα στὰ δικά του:

— Θὰ γίνης μητέρα;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο ψιθυριστά.

Τὴν ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της ὑγρά.

— Κλαῖς; τὴ ρώτησε γλυκά.

— Ὤ, μὴ μὲ μαλώσης, παρακάλεσε αὐτή. Εἶμαι τόσο ταραγμένη.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Ναί... Μὰ συλλογίζομαι τώρα, περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές, τὴ μητέρα μου. Τ' ἀγαπῶ κι' ὅλας τόσο τὸ μωρό μου, ποὺ συλλογίζομαι τὸν πόνο τῆς μητέρας μου.

— Ὤ, Κλάρα, ἔκαμε ὁ Ρενὲ μὲ ἐλαφρὸ παράπονο. Γιατὶ θυμᾶσαι πάντα τὰ παληά;

Ἔχωσε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ ἐκεῖ τὰ ξέχασε ὅλα καὶ ἔζησε μερικὲς εὐτυχισμένες στιγμές, νοιώθοντας πῶς τὰ σώματά τους καὶ οἱ ψυχές τους ἦσαν τώρα πιὸ πολὺ ἕνα σῶμα καὶ μιὰ ψυχή.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν βγῆκαν πάλι στὸ βουνό, δὲν κατρακύλησαν τὶς πλαγιὲς σὰν ἄλλοτε Περπάτησαν χειροπιασμένοι, μὰ τόσο εὐτυχισμένοι, ποὺ ὧρες - ὧρες ἡ Κλάρα ἐτρόμαζε καὶ ἔνοιωθε νὰ τῆς σφίγγεται ἡ καρδιά. Γιατὶ κάπου εἶχε διαβάσει πῶς καὶ οἱ θεοὶ φθονοῦν τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Κλάρα ἔνοιωσε τόσο καλὰ τὸν ἑαυτό της, ποὺ ξεθαρρεύτηκε πάλι νὰ πάρη τὰ σκί. Ὁ Ρενὲ φοβόταν λιγάκι, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τῆς χαλάση τὸ χατῆρι. Καὶ ὅταν τὴν ἔνοιωσε πάλι κοντά του, νέα, λαστιχένια, γεμάτη ὁρμή, κατάλαβε πῶς τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο τὴν κοπέλλα αὐτὴ ποὺ σὲ λίγο θὰ γινόταν μητέρα τοῦ παιδιοῦ του.

Μὰ ἡ Κλάρα κουράστηκε πάλι γρήγορα καὶ ζαλίστηκε λιγάκι. Τῆς ἔδωσε τὸ μπράτσο του καὶ κατέβηκαν σιγὰ - σιγὰ μὲ προφύλαξι τὴν πλαγιά. Ἔπειτα πῆγαν ἀθόρυβα καὶ κάθησαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μικροῦ κέντρου. Παράγγειλαν ζεστὸ γάλα, καὶ μισοκρυμμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο, ἄρχισαν ψιθυριστὰ νὰ μιλοῦνε γιὰ τὸ μόνο θέμα ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε ἀπὸ χθές. Γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιόταν, γιὰ τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας.

Ὅταν πῆγαν αὐτοὶ στὴ γωνίτσα τους καὶ κρύφθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα, δὲν καθόταν κανεὶς στὰ πλαϊνὰ τραπεζάκια. Λίγο - λίγο ἐμαζεύονταν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα, ἀπορροφημένοι στ' ὄνειρό τους, δὲν παρατήρησαν ποιὸς εἶχε καθήσει κοντά τους. Καὶ ξαφνα, μιὰ στιγμὴ ποὺ σταμάτησαν τὸ ψιθυρισμά τους, ἄκουσαν καθαρὰ δίπλα τους μιὰ φωνή, ποὺ ἔλεγε ψιθυριστά, ἀλλὰ καθαρὰ τόσο, ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ αὐτοί.

— Θὰ εἶνε σίγουρα ἔγκυος. Χθὲς ἐλιποθύμησε καὶ σήμερα τὴν εἶδα ποὺ ἀκουμποῦσε σὰν κουρασμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς Κλάρας καὶ ὁ Ρενὲ τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

— Μοῦ φαίνεται πὲς γιὰ σένα μιλοῦνε.

— Εἶνε ὁ Κάρολος Παρτέν, εἶπε ἡ Κλάρα ψιθυριστά.

— Σούτ, ἔκαμε ὁ Ρενὲ σηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

Μὰ ὁ Κάρολος Παρτὲν ἐξακολούθησε μ' ἕνα ψιθυριστὸ γέλιο.

— Χά, χά! Τί παράξενα βλέπει κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

— Τί; Τί; τὸν ρώτησε περίεργα κάποιος στὴν συντροφιά του.

— Σούτ! ἔκανε αὐτός, Σιγά! Ἐμονομάχησα πολλὲς φορὲς γιατὶ εἶπα φωναχτὰ τὴ γνώμη μου.

— Πές μας τὴν λοιπὸν ψιθυριστά, τοῦ εἶπε μιὰ κυρία τῆς συντροφιᾶς.

Ἔσκυψαν ὅλοι τὰ κεφάλια τους καὶ ὁ Παρτὲν κάτι τοὺς εἶπε ψιθυριστὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἄξαφνα, ἡ κυρία ποὺ τὸν εἶχε ρωτήσει, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρομαγμένη.

Ἦταν ἕνα ἐπιφώνημα φρίκης καὶ οἱ ἄλλοι ἔκαναν διάφορα ἐπιφωνήματα καὶ αὐτοί.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! τοῦ εἶπε κάποιος.

— Μὰ τὸ ξέρω καλά, ἐπέμεινε ὁ Παρτέν.

— Θὰ γελιέσαι.

— Ἀστεῖο πρᾶγμα. Εἶμαι βέβαιος, γιὰ νὰ σᾶς τὸ λέω.

— Ὥστε εἶνε ἀδελφια; ἔκαμε ψιθυριστὰ ἡ κυρια.

— Ναί, μὰ ναί, σᾶς λέω, ἀποκρίθηκε ὁ Παρτέν.

— Ὤ!...

Ψιθυριστό, γεμᾶτο φρίκη ἀκούστηκε τὸ ἐπιφώνημα ἀπὸ ὅλα τὰ χείλη.

Ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα ἔμειναν ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα. Ἔνοιωθαν τὰ μέλη τους νὰ παγώνουν καὶ δὲν ἐσήκωναν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸν τρομο μὴν ἰδοῦν ὁ ἕνας στὴ ματιὰ τοῦ ἄλλου τὴ φριχτὴ ὑποψία. Ἔτσι ἀκίνητοι καθὼς ἦταν, ἄκουσαν κάμποση ὥρα ἕναν ψίθυρο τόσο σιγανό, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τί ἔλεγαν πλάϊ τους. Καὶ ἔπειτα, πιὸ δυνατὴ πάλι, τὴ φωνὴ τοῦ Καρόλου Παρτέν.

— Μὰ ναί, μὰ ναί... Γελάστηκε, σᾶς λέω! Ὁ ἄμοιρος ἐκεῖνος ἦταν ἐραστὴς τῆς πρώτης του γυναίκας, ὄχι τῆς δεύτερης.

Ψίθυροι πάλι ἀρκετὴ ὥρα, ποὺ ἐφάνηκε ὁλάκληρος αἰῶνας στὸν Ρενὲ καὶ στὴν Κλάρα. Ἐκάθονταν σὰν κατάδικοι ποὺ ἄκουγαν τὴ θανατική τους καταδίκη.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε, ἡ συντροφιὰ ἄλλαξε συζήτησι. Ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε δυνατὰ γιὰ τὰ ἀσήμαντα νέα τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Κάρολος Παρτὲν ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται μιὰ ἀπὸ τὶς αἰώνιες ἱστορίες του.

Κάποτε ἡ Κλάρα ψιθύρισε:

— Δὲν πᾶμε;

Καὶ ὁ Ρενὲ τῆς ἀποκρίθηκε τὸ ἴδιο ψιθυριστά:

— Ὄχι... Στάσου νὰ φύγουν πρῶτα αὐτοί, νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν ὅτι ἀκούσαμε τίποτα.

Ἔμειναν πολλὴ ὥρα ἀκόμη. Ἐπὶ τέλους, κάποτε, ὁ Κάρολος Παρτὲν εἶπε στὴ συντροφιά του, δυνατά, γελῶντας, ὅπως συνήθιζε νὰ μιλῆ:

— Ἀρκετὰ εἴπαμε, δὲν νομίζετε; Δὲν πᾶμε λιγάκι πάλι ἐπάνω στὴν κορυφή;

Σηκώθηκαν καὶ ἔφυγαν εὔθυμοι, ἀμέριμνοι, σὰν νὰ μὴν εἶχαν κλονίσει ἕναν κόσμο.

Ὅταν σηκώθηκαν, ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πῶς ὅλα γυρω τους εἶχαν ἀλλάξει, πῶς ἐσάλευαν οἱ βουνοκορφὲς κι' οἱ τοῖχοι τοῦ ξενοδοχείου.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιό τους δὲν ἐτόλμησαν νὰ κυτταχθοῦν στὰ μάτια.

Ἡ Κλάρα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἕνα βογγητὸ ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ παννιασμένα της χείλη. Ὁ Ρενέ, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὶς καταλευκες πλαγιές, τῆς εἶπε σιγά:

— Μὴν κάνης ἔτσι.. μὴν κάνης ἔτσι...

Ἔτρεμε ὅμως σύγκορμος κι' αὐτός.

Ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ βογγάη πάλι, ἐγύρισε, ἦρθε κοντά της καὶ τῆς ἐχάϊδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά.

— Στάσου, τῆς εἶπε. Ἄς μὴν ἀπελπιζώμαστε.

— Ἀπ' ὅλα συλλογίζομαι τὸ παιδί, ψιθύρισε χτυπῶντας τὰ χέρια της ἡ γυναικα.

Καὶ τότε ἔσπασε σὲ ἀναφυλλητά.

—Τί χαρὰ ποὺ ἔνοιωσα γιὰ τὸ παιδί! Θεέ μου, γιατὶ νὰ μᾶς τιμωρήσης ἔτσι;

Τὴν ἄφησε νὰ κλάψη λίγη ὥρα, ἔπειτα τῆς εἶπε πάλι:

— Στάσου, Κλάρα,.. Δὲν ὠφελεῖ ν' ἀπελπιζώμαστε.. Πρέπει νὰ ἐξακριβώσωμε. Ἐμένα μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πιὸ πολὺ τὰ λόγια ἑνὸς ξένου, ἑνὸς ἐπιπολαίου ἀνθρώπου σὰν τὸν Παρτέν, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ πατέρα μου. Ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε κανένας ἀσυνείδητος, κανένας ἐγκληματίας. Γιὰ νὰ μᾶς ἀφήση νὰ παντρευθοῦμε, θὰ πῆ πῶς εἶνε ἐντελῶς βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο...

— Κι' ἂν ἐγελάσθηκε ὁ πατέρας σου, Ρενέ;

— Ὤ, Κλάρα! Ὄχι, ὄχι!... Ὅσο τὸ συλλογίζομαι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ἡ μητέρα μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκανε κανένα σφάλμα. Τὴ θυμᾶμαι πάντα καλή. Ὁ πατέρας της εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θυμᾶμαι ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀπάτησε ἔτσι. Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ξέχασε καὶ μένα τόσο... Μὲ λατρεύει ἐμένα. Γυναίκα ποὺ λατρεύει τὸ παιδί της δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πιάση φίλο. Τῆς φτάνει ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της.

Πρώτη φορὰ ἐτόλμησε νὰ τὸν κυττάξη ἡ Κλάρα. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα ἱκεσία, καθὼς ψιθύρισε:

— Λές. Λὲς νὰ εἶνε κακοήθεια τοῦ Παρτέν; Τότε θέλει..

— Πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω τὸν λόγο..

Ἡ Κλάρα ἐχλώμιασε.

— Ὄχι, ὄχι, γιὰ τὸ Θεό, Ρενέ! Δῶσε μου τὸ λόγο σου πὼς δὲν θὰ τὸν ρωτήσης, πὼς δὲν θὰ τοῦ μιλήσης. Δῶσε μου τὸ λόγο σου μὴ μὲ κάνης πιὸ δυστυχισμένη ἀκόμα..

— Εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ μείνω μὲ μὲ αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία; Εἶνε δυνατὸν νὰ ἀφήσωμε ἕναν ἐπιπόλαιο, ἀσυνείδητο κακοῦργο, νὰ λέη ὅ,τι θέλει, νὰ μᾶς δυσφημίζη καὶ νὰ μᾶς δηλητηριάζη τὴ ζωή;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Λίαν προσεχῶς, ὁ «Θησαυρὸς»

θὰ προσφέρη στοὺς ἀναγνῶστες του ἕνα πολύτιμο δῶρο

Τὸν παγκόσμιον χάρτην

(τμηματικῶς σὲ ἔξη ἴσα μέρη)

Ὁ «Παγκόσμιος Χάρτης» παραγγελθεὶς ἤδη καὶ ἐπεξεργαζόμενος ἀπὸ εἰδικὸν ἐπιτελεῖον χαρτογράφων, θὰ ἐκτυπωθῆ σὲ ἔξη κατὰ σειρὰν διπλᾶ ἐξώφυλλα τοῦ «Θησαυροῦ», τὰ ὁποῖα προσαρμοζόμενα κατόπιν θὰ ἀποτελέσουν ἕνα μεγάλον χάρτην τοῦ τοίχου, μοναδικὸν ἀπόκτημα γιὰ κάθε σπίτι, γιὰ κάθε γραφεῖο γιὰ κάθε ἄτομο.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ, ΛΕΠΤΟΜΕΡΗΣ,
ΑΚΡΙΒΗΣ, ΑΡΤΙΟΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

στὸν ἔρωτα

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπιῶνται δὲν χωρίζονται. Γιατί, ἀληθινά, ἡ ἀπουσία τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἐραστάς, εἶνε μεγάλο κακό. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνεχὴς παρουσία, ὅταν εἶνε τυραννικὴ ἢ καὶ ἁπλῶς ἀπαιτητικὴ καὶ ὀχληρή, δὲν παρουσιάζει λιγώτερους κινδύνους. Τὸ χειρότερο δὲ εἶνε, ὅτι οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ μένουν κρυμμένοι γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ τοὺς ἀνακαλύπτει κανεὶς ὅταν πιὰ εἶνε ἀργά.

Ἡ διαρκὴς παρουσία γεννάει πρῶτα - πρῶτα ἂν ὄχι ἀμέσως τὸν κόρο, πάντως ὅμως τὴν συνήθεια, ποὺ καταλήγει πάντα στὴν κούρασι. Ὁ ἕνας βαρυέται τὸν ἄλλον. Αὐτὸ βέβαια δὲν συμβαίνει σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν βλέπουν παραπέρα ἀπὸ τὴ μύτη τους, ἢ ποὺ δὲν τοὺς μένει καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους.

Ὅταν ὅμως εἶνε προικισμένοι μὲ κάποια προσωπικότητα ἢ μὲ ἕναν ξεχωριστὸ χαρακτῆρα, τότε καταλαβαίνουν πιὸ εὔκολα τὴν ἁλυσσίδα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ ἀναπνέουν λιγώτερο ἐλεύθερα τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶνε ὡστόσο πνιγμένη στὰ ἀρώματα. Νοιώθουν ὅτι τοὺς εἶνε ἀπαγορευμένα πράγματα ποὺ δὲν θὰ τὰ ἐσκέπτονταν καθόλου ἂν ἦσαν ἐλεύθεροι. Καὶ ὁ ὁρίζοντας τριγύρω, ἐπειδὴ τὸν κυττοῦνε ἀπὸ ἕνα μικρὸ παραθυράκι, τοὺς φαίνεται γεμᾶτος θέλγητρα καὶ νοσταλγία.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπιῶνται δὲν χωρίζονται. Ἀλλ' ἄς μὴ δίνωμε τόση σημασία στὶς μεγάλες φράσεις. Ὁ χωρισμός, ἡ ἀπουσία ἔχουν κι' αὐτὰ τὶς ἀρετές τους. Ὁ πόθος γίνεται πιὸ μεγάλος, οἱ ἀναμνήσεις καὶ οἱ στενοχώριες καρποφοροῦν μελλοντικὲς ὑποσχέσεις.

Νοιώθει κανεὶς τὶς τύψεις ποὺ ἀκολουθοῦν συνήθως τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου. Οἱ τύψεις αὐτὲς εἶνε ἀκαθόριστες, ἀλλὰ ὑποχωροῦν σιγὰ - σιγὰ μπροστὰ στὸν ἐνθουσιασμὸ μιᾶς πιθανῆς ἐπανορθώσεως. Ἂν δὲν μπορῆ νὰ γίνη τίποτε γιὰ τοὺς νεκρούς, γιὰ τοὺς ζωντανοὺς ὅμως ὑπάρχει ἡ θύμησις ποὺ εἶνε γεμάτη συγκίνησι καὶ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, καμμιὰ φορά, τὸ ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ ν' ἀναγκάση κανεὶς ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ ξαναγυρίση εἶνε νὰ τ' ἀφήση νὰ φύγη.

Ἴσως αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μιὰ γυναῖκα φλογερή, κάπως τρελλὴ καὶ πολὺ ἄστατη, συγχωροῦν συχνὰ τὶς τρέλλες καὶ τὶς ἐξαφανίσεις της. Σκέπτονται ὅτι πρέπει ν' ἀφήνουν τὸ κλουβὶ ἀνοιχτό, γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ πουλὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνη μέσα σ' αὐτό.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ παρὰ τὴν βαθύτατη ἀγάπη ποὺ τρέφουν σ' ἕνα πρόσωπο, δὲν μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν τὴν διαρκῆ παρουσία του. Μέσα στὴν ψυχή τους ὑπάρχει μιὰ δίψα ἐλευθερίας ποὺ νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν κατασιγάζουν κάποτε.

Πρέπει νὰ πάψη κανεὶς νὰ βλέπη τὰ συνηθισμένα του πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα γιὰ νὰ τὰ ποθήση πιὸ πολὺ καὶ νὰ μπορέση νὰ τὰ ξαναδῆ σὰν καινούργια.

Ἡ ζωὴ ζητάει τὴν ποικιλία. Τὸ ἄτομο εἶνε ζηλότυπο γιὰ τὴν ἀτομικότητά του. Καὶ ἀντιδρᾶ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους ὅταν καταλαβαίνη πῶς ἀπειλεῖται. Οἱ ἀντιδράσεις αὐτὲς μποροῦν κάποτε νὰ σκοτώσουν τὸ αἴσθημα.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπιῶνται δὲν χωρίζονται... Καὶ ὅμως.. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπιῶνται ἀληθινὰ θὰ ἔπρεπε νὰ μάθουν νὰ χωρίζουν, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ξαναϊδωθοῦν, γιὰ νὰ προλάβουν τὸν ὁριστικὸ χωρισμό, ποὺ ἀλλοιῶς τοὺς περιμένει ἀναπόφευκτα μιὰ μέρα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΝΕ

Η εὐγένεια ὑποχρεώνει». Νὰ ἕνα διεθνὲς ἀξίωμα, τοῦ ὁποίου δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφισβητήση τὴν ἀλήθεια ποὺ κρύβει.

«Ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει». Πόσες φορὲς δὲν θὰ σᾶς ἔτυχε νὰ τὸ διαπιστώσετε αὐτὸ καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτόν σας, ἀγαπητοί μου, ἐσεῖς ποὺ μὲ διαβάζετε..

Θὰ σᾶς ἔτυχε, π.χ., σὲ στιγμὴ ποὺ δὲν εἴχατε τὴ διάθεσι νὰ κάμετε κάτι, νὰ σᾶς τὸ ζητήση κάποιος, ἔστω καὶ νὰ σᾶς τὸ διατάξη, ἀλλὰ νὰ σᾶς τὸ διατάξη μὲ εὐγένεια καὶ ἀμέσως ἡ κακὴ διάθεσις, ἡ ἀπροθυμία νὰ μεταβληθοῦν στὴν πιὸ μεγάλη προθυμία. Καὶ νὰ ἐπιζητήσετε μάλιστα νὰ τὸν εὐχαριστήσετε αὐτὸν τὸν κάποιον, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Σᾶς ὑπεχρέωσε δηλαδὴ ἡ εὐγένειά του.

Ἀφορμὴ στὸ σημερινό μου σημείωμα μοῦ ἔδωσε ἡ παρακάτω σύντομη ἀφήγησις κάποιας γνωστῆς μου κοπέλλας. Ἀκοῦστε την:

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἐργάζεται σὲ κάποιαν ὑπηρεσία ὅπου τὴ διεύθυνσι ἀνέλαβε τελευταίως νέος διευθυντής. Ὁ καινούργιος αὐτὸς διευθυντής, εἴθε γιατὶ τὸ ἐθεώρησε σκόπιμο, εἴτε γιατὶ στερεῖται τελείως ὄχι μόνον ὡρισμένων κανόνων τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρωπιστικῶν αἰσθημάτων, ἐνόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ φερθῆ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς στὸ ὑφιστάμενο προσωπικὸ κατὰ τρόπον δίκαιο καὶ ἀγροῖκο. Ἐπίστευσε ὅτι ἔτσι θὰ «πάρη τὸν ἀέρα τοῦ προσωπικοῦ καὶ θὰ διεπεραιώνεται καλύτερα ἡ ὑπηρεσία — μ' ἐρωτᾶ ἡ κοπέλλα αὐτὴ — ἢ τὸν ὁδηγεῖ σ' αὐτὸ ἕνα κατώτερο ἔνστικτο; Τὸ ἔνστικτο, δηλαδή, ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ταπείνωσι τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ αἰσθανθῆ ἔπειτα τὴν ἱκανοποίησι ὅτι αὐτὸς εἶνε ἰσχυρότερος καὶ ἀνώτερος;

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ διευθυντοῦ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέση τὴν ἀηδία καὶ τὴν περιφρόνησι μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ.

Βέβαια, ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω ἐγὼ εἶνε ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ λόγοι σκοπιμότητος περὶ καλυτέρας διεκπεραιώσεως τῆς ἐργασίας τὸν ὑποκινοῦν νὰ φέρεται ἔτσι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀσφαλῶς δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο μέσα του παρὰ ἕνα αἴσθημα ματαιοδοξίας. Κολακεύεται π.χ. νὰ ἰδῆ μίαν ὑφισταμένη του ὑπάλληλο — ἔστω καὶ ἂν τὰ μαλλιά της εἶνε κάτασπρα καὶ τὸ πρόσωπό της ρυτιδωμένο ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἢ ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς της — νὰ στέκη σὲ στάσι προσοχῆς ὅταν περνάη ἐκεῖνος ἢ νὰ τσακισθῆ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴν καρέκλα της γιατὶ ἐμπῆκε ἡ προσωπικότης του στὸ γραφεῖο; Πόσο τὸν λυποῦμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὡστόσο! Καὶ τὸν λυπᾶμαι γιατὶ ποτέ του δὲν θὰ ἔνοιωσε μέσα του τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ γεννιέται στὴν ψυχή μας ὅταν μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιτύχωμε νὰ διαλύσωμε ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἄλλου τὴν ἰδέα ὅτι τὸν θεωροῦμε κατώτερό μας.

Ἡ δουλειὰ ἀσφαλῶς δὲν θὰ διεκπεραιωθῆ καλύτερα ὅταν ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας κάνη χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του, μὲ εὐγένειαν. Καὶ οἱ πιὸ ὀκνηροὶ ὑπάλληλοι θὰ φιλοτιμηθοῦν, θὰ σεβασθοῦν τὶς ἀρχὲς τοῦ προϊσταμένου.

Ἀλλὰ μιλᾶμε τόση ὥρα γιὰ εὐγένεια καὶ δὲν εἴπαμε πῶς ἀποκτᾶται αὐτὴ ἡ εὐγένεια. Καὶ ὅταν λέω εὐγένεια, δὲν ἐννοῶ τὴν εὐγένεια γιὰ τὴν ὁποίαν μιλάει ἡ βαρώνη Στάφ, γιατὶ αὐτὴν τὸ πολὺ - πολὺ νὰ παίρνη κανεὶς τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ τὴν μαθαίνει ἢ τὴν ἀποκτᾶ, ἀφοῦ κάμει λίγη παρέα μὲ μερικοὺς τύπους τοῦ σαλονιοῦ, ἂν δὲν ἔτυχε νὰ το τὴν ἔχουν διδάξει στὸ σπίτι του. Ἐννοῶ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς. Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ δὲν ἀποκτᾶται μὲ τίποτε. Αὐτὴ εἶνε ἔμφυτη.

Ἐπειδὴ ὅμως «μεταξὺ δύο κακῶν, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον», βέλτιστον στὴν προκειμένη περίπτωσι θὰ ἦταν νὰ πάρη ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ βιβλίον τῆς βαρώνης Στάφ — ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχη ἐξαντληθῆ — καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ μάθη ὅτι ποτὲ μιὰ κυρία δὲν σηκώνεται μπροστὰ σ' ἕναν ἄνδρα καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ δὲν τὸ ξέρη αὐτό, τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τῆς τὸ ὑποδείξη μὲ τρόπο αὐτός.

Ἀντὶ ὅταν τὴν δῆ καὶ κάθεται νὰ τῆς πῆ:

— Σήκω ἀμέσως ἐπάνω! Ἐμπῆκα ἐγώ! Ὁ Προϊστάμενος!

ΕΥΑ

Εὐχὴ τοῦ ΠΑΤΕΡΑ

Ὑπὸ ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Α'.

Εἶπ' ἡ γιαγιά:
— Στὰ χρόνια μας, βασανισμένα χρόνια,
καὶ ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινὴ ἐχάθηκε κι' αὐτή...
.. ..
Στὰ λόγια της ἐτρέξανε ὅλο χαρά, τὰ ἐγγόνια,
γύρω - τριγύρω στὴ γιαγιά, ποὺ μίλαγε σκυφτή...
Κι' εἶπ' ἡ γιαγιά:
— Κάποια φορά, σὲ χρόνια περασμένα,
ζοῦσε μιὰ κόρη ὄμορφη σὰν τῆς αὐγῆς τὸ ἀστέρι,
εἶχε μαλλιὰ μετάξινα στοὺς ὤμους της ριγμένα,
κι' ἡ ὀμορφιά της δῦσκολα μποροῦσε νἄβρῃ ταίρι...
Τὰ μάτια της μυγδαλωτά, δυὸ τόσα μαῦρα μάτια,
γκρεμίζανε παλάτια,
κι' ἔτσι γλυκειά, κι' ἔτσι ὄμορφη, μὲ τ' ἄλικά της χείλη
σὰν φεγγαρόλουστη βραδυὰ ἔμοιαζε τοῦ Ἀπρίλη...
Πολλοὶ τὴν ἀγαποῦσανε κι' εἶχαν ἀναστενάξει
γιὰ μιὰ ματιά της μοναχή,
κι' αὐτὴ ποτὲ δὲν γύριζε κανέναν νὰ κυττάξῃ
κι' ἦταν φτωχή, πολὺ φτωχή...
Νύχτα καὶ μέρα δούλευε στὸν ἀργαλειὸ σκυμμένη
κι' ὅσοι τὴν λαχταροῦσανε τὴν ὄμορφη τὴ νειά,
νέα παιδιὰ καὶ πλούσια κι' ἀρχόντοι ξακουσμένοι,
ἀκούραστοι περνοῦσανε στὴ φτωχογειτονιά,
κι' ὅλοι πιὰ τῆς ἐτάζανε λαγοὺς μὲ πετραχήλια
γιὰ νὰ φιλήσουν μιὰ φορὰ τὰ δυὸ γλυκά της χείλια!
Γιὰ ἕνα φιλὶ, τῆς ἔταζαν πλούτη μὲ τὴν ὀκᾶ,
καὶ οὔτε κουραζόντουσαν νὰ ποῦνε πιὰ «νισάφι»,
τῆς Βενετιᾶς τ' ἀσημικά,
τῆς Πόλης τὸ χρυσάφι...
Μὰ ἐκείνη δὲν τοὺς ἄκουγε. Κι' οὔτε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ
μποροῦσε κι' ἂν τῆς ἔταζεν ἀκόμα καὶ τὰ οὐράνια.
Περίμενε κι' αὐτὴ νὰ βρῇ τὸν νειὸ ποὺ θ' ἀγαπήσῃ,
μαζί του μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀλλάξουνε στεφάνια!...
Καὶ ἦρθε ὁ νειός! Λεβεντονειὸς νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια
— ὄχι τὸ βασιλόπουλο, ποὺ λὲν τὰ παραμύθια,
ἡ ἱστορία μου αὐτή, ποὺ τὴν ἀκοῦτε τώρα,
εἶνε λιγάκι ἀληθινὴ — κι' ἔτσι ἕνα κάποιο βράδυ,
τὴν ὥρα ποὺ σουρούπωνε — τὴν πιὸ γλυκειὰ τὴν ὥρα —
πέρασεν ὁ λεβεντονειὸς, ποὺ ἦταν ὀνείρου χάδι...
Μὲ τ' ἄλογό του ἐγύριζε γεμᾶτος μὲ πραμάτεια·
Τὴν εἶδε καὶ τὸν θάμπωσαν τὰ σκοτεινά της μάτια,
κι' ἀμέσως, ξεπεζεύοντας, τῆς λέει: «Ὅποια καὶ νᾆσαι
πάρε τὸ δαχτυλίδι μου αὐτό νὰ μὲ θυμᾶσαι.
Θὰ πάω στὸν πατέρα μου, χωρὶς στιγμὴ νὰ χάνω
καὶ τὴν εὐχή του παίρνοντας, δική μου θὰ σὲ κάνω,
καὶ πές μου, περιστέρι μου,
ἂν θὲς νὰ γίνῃς ταίρι μου;
Ἐκείνη, κοκκινίζοντας, τὰ μάτια χαμηλώνει
καὶ τοῦ ἀπαντάει: — Εἶμαι φτωχή,
νύχτα καὶ μέρα μοναχὴ
τὸν ἀργαλειό μου ἀφήνοντας, ἁρπάζω τὸ βελόνι
καὶ τί μὲ θές, ἀφέντη μου,
κι' ἐφτάμορφε λεβέντη μου;
Καὶ φεύγει ὁ νειὸς χωρὶς ψυχή, χωρὶς λαλιὰ στὸ στόμα,
καὶ σπηρουνίζει τ' ἄλογο νὰ μὴν πατᾷ στὸ χῶμα,
καὶ κάνει τ' ἄλογο φτερὰ καὶ τρέχει κι' ὅλο τρέχει
νὰ πάῃ τὸν νειὸ στὸν γέρο του, νὰ πῇ τὸν πόνο ποὺ ἔχει..
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, στὸ σπίτι του πεζεύει
καὶ λέει στὸν πατέρα του τὸ τόσο του μαράζι
κι' ὁ γέρος ὁ πατέρας του τ' ἀκούει καὶ δὲν πιστεύει
καὶ λέει τοῦ γυιοῦ μιὰν ἄπονη κουβέντα, ποὺ τὸν σφάζει...
— Ἐσὺ σαι γυιός μου, γυιόκα μου, ἐσὺ 'σαι παλληκάρι
ποὺ οἱ νηὲς ποθοπλαντάζουνε, ποιὰ πρώτη θὰ σὲ πάρῃ...
Ἐσὺ 'σαι πλουσιόπαιδο κι' ἀπὸ καλὴ γενηὰ
θὰ πάρῃς ὅποια μορφονειὰ
— πᾶν κι' ἔρχονται τὰ προξενειὰ —
κι' ὄχι μιὰν ἄγνωστη φτωχή, στὴ φτωχογειτονιά...
— Πατέρα μου! ἐπιμένει ὁ νειός. Μ' αὐτὴν μόνο θὰ ζήσω
ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ βρῶ ποτέ μου ν' ἀγαπήσω...
Πές μου τὸ ναί, πατέρα μου, νὰ λάμψουν τὰ σκοτάδια
ποὺ ἔχω μέσα στὴν καρδιὰ... καὶ δός μου μιὰν εὐχή.
Οὔτε μὲ νοιάζει ἂν εἶν' φτωχή,
γιατὶ ἔχει τὰ δυὸ μάτια της ἀτίμητα πετράδια...
Θυμώνει ὁ γέρος ξαφνικὰ κι' ἐνῶ τὸν σπρώχνει πέρα,
τοῦ λέει μὲ δυνατὴ φωνή:
— Καὶ ποιὸ παιδὶ ἀντιμιλᾷ στὸν γέρο του πατέρα;
Μοῦ σταματᾷ κι' ἡ ὑπομονή,
θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλω ἐγὼ κι' ἂν μοῦ ζητᾷς γυναῖκα,
ὄχι μιὰ μόνο, δέκα...
καὶ δεκαπέντε κι' εἴκοσι μὲ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου
κι' ἢ θὰ μ' ἀκούσῃς στὰ τυφλά, ἢ χάσου ἀπὸ 'μπρός μου!...

Β'

Κόλπος τοῦ ἦρθε τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τώρα τί νὰ κάνῃ;
Χωρὶς αὐτὴν π' ἀγάπησε μποροῦσε νὰ πεθάνῃ...
Πάλι, ν' ἀφήσῃ μόνο του τὸν γέρο του πατέρα;
Καὶ πῶς θὰ ζοῦσε; Πέρασε μιὰ νύχτα καὶ μιὰ μέρα
μὲ τὴν ψυχὴ βαρειὰ - βαρειὰ,
καὶ μόνη του παρηγοριὰ
ἦταν ἡ νειὰ ἡ ὄμορφη, ποὺ ὅσο τὴν θυμότανε,
ὁ δόλιος τρελλαινότανε...
Καὶ ξαναπάει στὸν γέρο του πατέρα καὶ τοῦ κλαίγεται
καὶ δός του τὸν παρακαλεῖ, καὶ δός του πιὰ τοῦ λέει
πῶς ἡ καρδιά του καίγεται,
πῶς ἡ ψυχή του κλαίει...
— Τὴν ἀγαπῶ, πατέρα μου. Μ' αὐτὴν θὰ ζήσω μόνο,
πές μου τὸ ναὶ καὶ βγάλε μου ἀπ' τὴν καρδιὰ τὸν πόνο,
τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ κι' ἡ πίκρα μου εἶνε τόση...
πές μου τὸ ναί, πατέρα μου, νὰ βροῦμε τὸν παπᾶ
— τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ —
ποὺ θὰ μᾶς στεφανώσῃ!
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ... κι' ὁ γέροντας θυμώνει,
θυμώνει καὶ πεισμώνει
καὶ μ' ἕνα πεῖσμα γέρικο, σκυμμένος σὲ μιὰ κώχη
λέει τοῦ γυιοῦ του· — Ὄχι!...
Καὶ παίρνει τὰ βουνὰ ὁ νειὸς — γιατὶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα
ἡ ἀγάπη δὲν λογάριαζε τὴν φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα —
καὶ παίρνει τὰ βουνὰ ὁ νειὸς καὶ φεύγει μοναχός του,
ἀφήνοντας τὰ πλούτη του, ἀφήνοντας τὸ βιός του,
καὶ παίρνει τὰ βουνὰ ὁ γυιὸς καὶ παίρνει δρόμο, παίρνει,
κι' ὁ δρόμος του, ὥρα καλή, κοντὰ σ' Αὐτὴν τὸν φέρνει
Τώρα δὲν ἦρθε μὲ ἄλογο, δὲν ἦτανε καβάλλα,
πεζὸς καὶ κουρασμένος
μὰ εὐχαριστημένος,
σὰν κύτταξε τὰ μάτια της τὰ μαῦρα, τὰ μεγάλα:
— Ἦρθα, τῆς λέει, νὰ σοῦ πῶ
πῶς μόνο ἐσέναν ἀγαπῶ!..
Θέλω νὰ γίνῃς ταίρι μου, δική μου θὰ σὲ κάνω
καὶ ἂν τυχὸν μοῦ τ' ἀρνηθῇς,
θὰ ἰδῇς καὶ θὰ μὲ λυπηθῇς.
κρατάω τὸ μαχαῖρι μου, μπροστά σου νὰ πεθάνω!
Τώρα δὲν εἶμαι πλούσιος, γιὰ σένα θὰ δουλέψω,
λίγο ψωμί, λίγο νερό, μοῦ φτάνουνε μαζί σου,
ἕνα καλύβι ἀχύρινο γιὰ σένα θὰ βολέψω·
θᾆσαι ἡ ζωή μου, ἀγάπη μου, καὶ θᾆμαι ἡ ζωή σου!
Ἐκείνη, μὲ τὰ λόγια του, ζωὴ καινούργια παίρνει
καὶ τ' ὄμορφο κεφάλι της στὸν ὦμο του τὸ γέρνει!
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, στὴ φτωχογειτονιὰ
παντρεύτηκεν ὁ νειὸς τὴ νειά.
Στὸν ἀργαλειό της δούλευεν ἐκείνη νύχτα - μέρα,
κι' αὐτός, ποὺ δὲν τὸν ἔνοιαζε ἡ κούραση κι' ὁ κόπος,
χαράματα ξεκίναγε νὰ πάῃ στὸ δάσος πέρα,
γιατὶ δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ κι' ἔγινε ξυλοκόπος...
Καὶ ὅμως ἤτανε πολὺ κι' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι,
τὴν γκρίνια δὲν τὴν γνώριζαν καὶ τὴν παραξενειά,
κι' ἐνῶ λοιπὸν ἐζούσανε μ' ἀγάπη ζηλεμένη,
τὸ καλοκαῖρι ἐπέρασε καὶ ἦρθε ἡ παγωνιά!
Ἦρθε, παιδιά μου, ἡ παγωνιά. Τί τρομερὸς χειμώνας,
ὅταν ἡ νύχτα ἔπεφτε, περνοῦσε σὰν αἰώνας!
Ἔξω τὸ χιόνι ἔπαιζε στὴν ἄγρια ἀνεμοζάλη
κι' οἱ δυό τους, στὸ καλύβι τους, μ' ἕνα φτωχὸ μαγκάλι,
ζωὴ περνούσανε γλυκειά, ζωὴ ὀνειρεμένη
καὶ τρισευτυχισμένη...

Γ'

Ὁ γέρος ὁ πατέρας του, αὐτὸς ὁ πεισματάρης,
ποὺ ἤτανε στὰ νειᾶτα του κι' ἐκεῖνος καβαλλάρης,
ἀπὸ τὴ μέρα ποὔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ γυιός του,
τὸ ἄλογό του ἐφόρτωνε, κι' ἔφευγε μοναχός του·
Μ' ὅλα του τὰ γεράματα, μὴ θέλοντας νὰ χάσῃ
τὸ βιός του, ἐτριγύριζε σὲ ρεματιὲς καὶ δάση.
γιὰ νὰ πουλήσῃ πανικά,
σ' ὅποια χωριὰ γειτονικὰ
τύχαινε νὰ περάσῃ!...
Ἦταν χειμώνας ἄγριος καὶ βαρυχειμωνιά,
κι' ἔτσι μιὰ νύχτα, τρέμοντας ἀπὸ τὴν παγωνιά,
κοντὰ σὲ δάσος ἔτυχε... τοῦ σκέπαζε τὰ μάτια
τὸ χιόνι, κι' ὅπως πήγαινε λοπὸν μὲ τὴν πραμάτεια
παραπατάει τ' ἄλογο... ζητάει νὰ τ' ἀνασύρῃ.
ἀλλὰ γλυστρᾷ... καὶ πέφτοντας σιμὰ σ' ἕνα γεφῦρι,
βογγάει μὲ μισὴ φωνή:
— Βοήθεια.. Βοήθεια. Χριστιανοί!
Κανένας δὲν τὸν ἄκουγε, μὰ στὸ μικρὸ καλύβι,
ποὺ ἔννοια εἶχε μοναχὴ τὸν ἔρωτα νὰ κρύβῃ,
τέσσερ' αὐτιὰ τὸν ἄκουσαν, τὸν γέρο ποὺ βογγοῦσε
Σὰν μανιασμένος ὁ ἄνεμος, σφυρίζοντας, φυσοῦσε
καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ βουητὸ
τοῦ γέρου τ' ἀγκομαχητὸ
ἤτανε σὰν τὸ μήνυμα τοῦ μαύρου τοῦ θανάτου,
ποὺ τ' ἄσπρο χιόνι ἔρριχνε, γιὰ τ' ἄσπρα σάβανά του!
— Κάποιος φωνάζει, δὲν ἀκοῦς; εἶπε στὸ νειὸ ἡ νειά·
— Εἶν' ὁ ἀγέρας ποὺ βογγᾷ Ποιὸς θὲς νᾆνε στὸ δρόμο
μὲ τέτοιο ἀγέρα καὶ χιονιᾶ,
μὲ τέτοια βαρυχειμωνιά,
ποὺ σοῦ γεννᾷ τὸν τρόμο!
Σώπασαν κι' ἀφογκράστηκαν καὶ νά: ἦταν ἀλήθεια..
κάποια φωνὴ ξεχώρισαν ποὺ φώναζε: Βοήθεια!
— Πάω νὰ ἰδῶ, εἶπε αὐτός·
— Μὴν πᾷς.. αὐτὸ τὸ βράδυ
τόσο μοῦ φαίνεται ἄγριο, σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά...
ποιὸς νᾆνε;
— Κάποιος ποὔχασε τὸ δρόμο στὸ σκοτάδι
ἐκεῖ κοντὰ στὴ γέφυρα, στὴν ἀκροποταμιά·
Νὰ τὸν ἀφήσω δὲν μπορῶ. Μπορεῖ νᾆν' ὁ καϋμένος
— ποιὸς ξέρει; — λαβωμένος,
νἄπεσε καὶ νὰ χτύπησε, μπορεῖ καὶ νὰ τελειώνῃ
κι' εἶνε σκληρὸ γιὰ σάβανο νὰ ἔχῃ τ' ἄσπρο χιόνι!
Καὶ τρέχει ὁ λεβεντονειὸς καὶ βγαίνει μέσ' στ' ἀγιάζι,
λυσσομανάει ὁ ἄνεμος, τὸ χιόνι τὸν ταράζει,
μὰ τρέχει ὁ λεβεντονειὸς ἐκεῖ ποὺ ἀκούει: «Βοήθεια!»
Σὰν καμουτσίκια τὰ κλαριὰ τοῦ σκίζουνε τὰ στήθεια,
μὰ τρέχει ὁ λεβεντονειὸς κι' ἐκεῖ ποὺ παραδέρνει,
μιὰ κάποια μοῖρα τὸν σκουντᾷ
καὶ τὸν διωγμένο γυιὸ κοντὰ
στὸν δύστυχο καὶ ἄκαρδο πατέρα του τὸν φέρνει!
Γύρω τὸ χιόνι ἁπλώνεται — θαρρεῖς χιλιάδες κρίνοι
θαρρεῖς χιλιάδες γιασεμιὰ
σ' αὐτὴ τὴν μαύρην ἐρημιὰ —
μὰ τὸ σκοτάδι εἶνε πηχτὸ καὶ ποῦ νὰ διακρίνῃ
ποῦ νἆν' αὐτός, ποὺ ἀδύναμος μὲ τὰ στοιχειὰ παλεύει;
Μὰ ξάφνου, σὲ μιὰν ἀστραπή,
βλέπει στοῦ δρόμου τὴν καμπὴ
στὸ γεφυράκι, πλαγιαστὸ πὼς κάτι τί σαλεύει...
Καὶ τρέχει ὁ λεβεντονειὸς, τὸν ἄνθρωπο σηκώνει
καὶ τὸν πηγαίνει σπίτι του. Δὲν ἔχει δῆ ἀκόμα
ποιὸς εἶνε... Κι' ἔτσι, ἀναίσθητο στὸ στρῶμα τὸν ξαπλώνει
καὶ τὸ μαγκάλι τὸ τραβᾷ κοντὰ κοντὰ στὸ στρῶμα.
καὶ πρὶν τὸν δῇ στὸ πρόσωπο, βγαίνει στὴ νύχτα πάλι
μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη
νὰ πάῃ νὰ βρῇ καὶ τ' ἄλογο, ποὺ τὦδε ἐκεῖ πεσμένο
μὴν πάῃ κι' αὐτὸ χαμένο!...
Μέσα στὸ σπίτι ὁ γέροντας τὰ μάτια του ἀνοίγει
καὶ βλέπει τὴν ὀμορφονειά, ποὺ, μὲ πανὶ λευκό,
πονετικά, κάποια πληγὴ στὸ χέρι τοῦ τυλίγει
καὶ τῆς μιλᾷ:
— Κορίτσι μου, κορίτσι μου γλυκό,
κι' αὐτὸς ποὺ μ' ἔσωσε καὶ σύ, νἄχετε τὴν εὐχή μου!
Ἔνοιωσα μπράτσα δυνατὰ, γερὰ νὰ μὲ σηκώνουν
κι' εἶδα τὴν ὥρα ποὺ ἔσβυνεν ἀγάλια ἡ ψυχή μου,
ἀπὸ ἕναν θάνατο φριχτό, νὰ μὲ γλυτώνουν.
Ποὖνε ὁ σωτήρας μου αὐτὸς, νὰ τὸν εὐχαριστήσω;
Καὶ ἡ κοπέλλα τ' ἀπαντᾷ:
— Γύρισε πίσω,
νὰ φέρῃ καὶ τὰ πράματα καὶ τ' ἄλογο νὰ σώσῃ.
Καὶ λέει ὁ γέρος:
— Ὁ Θεὸς, ὑγεία νὰ τοῦ δώσῃ!
Εἶχα κι' ἐγὼ ἕνα παιδὶ, μὰ τὤχασα, κυρά μου,
μὰ ἐσένα καὶ τὸν ἄντρα σου μὲ γειά σας καὶ χαρά μου
παιδιά μου θὰ σᾶς ἔχω πιὰ καὶ θᾆσαστε παιδιά μου..
Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἀπὸ τὸ δάσος πέρα,
ἔρχεται ὁ νειὸς καὶ βλέποντας τὸν γέρο του πατέρα,
τὰ χάνει... κι' ἔτσι, ἄλαλος, κυττῶντας τον, δακρύζει
κι' ἀπὸ τὸ στρῶμα ὁ γέροντας: «Παιδί μου!» ψιθυρίζει.
Καὶ τόνε παίρνει ἀγκαλιὰ
καὶ τὸν γεμίζει μὲ φιλιὰ
πάντα βουβός, χωρὶς μιλιά...
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, γιατὶ περνᾷ κι' ἡ ὥρα,
Τὴν ἄλλη μέρα φύγανε κι' οἱ τρεῖς νὰ πᾶν στὴ χώρα...
Καὶ ἄνοιξε τὸ σπίτι του ὁ γέροντας καὶ πάλι
καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη
κάνει τραπέζια καὶ γιορτές... κάνει καὶ τί δὲν κάνει
ποὺ μὲ τὸ γυιό του μόνοιασε — χαρές! — προτοῦ πεθάνῃ!
Κάλεσε κόσμο καὶ ντουνιᾶ
νὰ ἰδοῦν ὅλοι τὴ νύφη του τὴν ὄμορφη τὴ νειά,
κι' ἥσυχος πάλι ἔζησε κι' ἐκύτταζε τὸ βιός του,
ὁ κανακάρης γυιός του·
Ἐδῶ τελείωσε ἡ γιαγιὰ κι' ἐδάκρυσε γιὰ λίγο
καὶ εἶπε μὲ σβυστὴ φωνή:
— Ὅ,τι στὸν κόσμο κι' ἂν γενῇ,
προτοῦ γιὰ τὸ ταξίδι μου, τὸ μακρυνὸ, νὰ φύγω
θὰ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρετε: στὰ πιὸ παληὰ τὰ χρόνια
ὑπῆρχε ἀγάπη ζωντανή.
Ἀλλὰ δὲν ἤτανε γραφτὸ κι' αὐτὴ νὰ ζήσῃ αἰώνια
καὶ σήμερα δὲν ἀγαποῦν μ' ἀγάπη ἀληθινή...
Καὶ εἶπε, σὰν τὴν ρώτησαν ὅλα μαζὶ τὰ ἐγγόνια:
— Ὁ νειὸς κι' ἡ νειὰ τί ἔγιναν;
— Μὲ γειά τους καὶ χαρά τους,
Ἐκεῖνοι ζήσανε καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερά τους!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μοῦστος

Μανιώ, ἐδῶ στὴ γειτονιὰ
μοῦ εἶπε κάποιος τεβαρνιά-
ψυχρότατα καὶ μ' ἀπονιά,
γιὰ νὰ μὲ κάνῃ γοῦστο,

ὅτι ἐφέτος πιθανὸν
τὰ καπελειὰ τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τὸ μπεκρήδικο κοινόν,
θὰ μείνῃ ἄνευ μοῦστο!

Τ' ἀκοῦς, ρὲ ἄκαρδη γυνή;
Ἕνεκα ἡ συγκοινωνί—
βαρέλα θἄχωμ' ἀδειανὴ
κι' ἄνευ ξανθὴ ρετσίνα...

Τὸ πρᾶγμα μοὔρχεται βαρὺ
καὶ τὸ μυαλό μου ἀπορεῖ
τὸ πῶς θὰ γίνωμε «ξηροὶ»
ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα!

Ἐγὼ ἂν δὲν πιῶ ἐφτὰ ὀκά—
στὴν καθησιά μου τακτικά,
ὅλα τὰ βλέπω τραγικὰ
καὶ τὴ ζωὴ δὲν νοιώθω.

Τὸ πρᾶγμ' αὐτὸ μὲ συγκινεῖ
κι' ἴσως ρὲ ἄκαρδη γυνή,
κι' ἕνα πρωΐ αὐτοκτονή—
ἀπ' τοῦ κρασιοῦ τὸν πόθο!

Πάω, λοιπόν, νὰ τρελλαθῶ
καὶ φτοῦ μου, μὴν ἀβασκαθῶ.
πῶς μὲ κρατοῦν ἀκόμη ὀρθὸ
τὰ πόδια μου ἐν τάξει...

Γιατ' ἡ ζωή μου δὲν βαστᾷ
κι' ἴσως νὰ τὤχῃς ἀκουστά,
ἐὰν ρετσίνας κατοστά—
στὸ στόμα μου δὲν στάξῃ!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Παρατηρήσεις

Εἶν' ἡ ἀλήθεια ἡ πικρή,
ὅτι σ' ἐγνώρισα μπεκρὴ
καὶ τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρὺ
πολλὲς φορὲς σοῦ τᾶπα...

ὅταν σὲ εἶδα, βρὲ λεμέ,
νἄρχεσαι σπίτι σουρωμέ—
ρεζίλης καὶ παραλυμέ—
κι' ἀπ' τὸ μεθῦσι τάπα!

Εἶνε, μοῦ φαίνεται, ντροπὴ
νύχτα καὶ μέρα νὰ τὰ πί—
γι' αὐτὸ δὲν βλέπεις προκοπὴ
κι' εἶσαι, ποὺ λὲν, πατίρι..·

Στὸ λέω καὶ μὴν ἀπορεῖς,
ἀφοῦ νὰ ζήσῃς δὲν μπορεῖς
ἐὰν δὲν εἶσ' ὁλημερὶς
χωμένος στὸ ποτῆρι!

Καὶ τώρα κλαῖς καὶ μοῦ γκρινιά—
γιατὶ σοῦ εἶπε ὁ τεβερνιά—
πῶς φέτος κάθε γειτονιὰ
θὰ μείνῃ ἄνευ μούστου...

Ἔτσι στεγνώνουν οἱ μισὲς
καὶ κόβεται κι' ὁ βερεσὲς
κι' ὁ Βάγγος μοὔγινε κορσὲς
μὲ τοὺς ὀλοφυρμούς του!

Πάψε λοιπὸν νὰ μοῦ μιλᾷς,
γιατὶ μοῦ φαίνεσαι μπελᾶς
σὰν ἐκτοξεύῃς ἀπειλὰς
ὅτι θ' αὐτοκτονήσῃς...

Δὲν εἶν' ὁ βίος μας μακρὺς
καὶ ἂν χαθῇ κι' ἕνας μπεκρῆς
— σὰν νἆναι ἀνώφελη ἀκρὶς —
δὲν θὰ μὲ συγκινήσῃς!

Η ΜΑΝΙΩ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

26ον

Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχεν ἔλθει μιὰ μόνο φορὰ στὴ ζωή του ,ἐκοιμόταν μέσα στὸ μυαλο του, ἀνάμεσα σ' ἕια πλῆθος ἄλλων ἀναμνήσεων, ποὺ ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ βγοῦν στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ἄρχισε νὰ τρέμῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀκριβῶς τὸ γιατί.

Ἀντελήφθη ξαφνικὰ ὅτι δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Κλείνοντας τώρα τὰ μάτια του, ξανάβλεπε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ἦταν ἐδῶ.

Ἐδῶ ἀκριβῶς μιὰ νύχτα, ὅμοια σὰν καὶ αὐτήν, πρίγκηψ τότε, εἶχεν ἔλθει νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖον εἶχε πῇ:

«Θὰ περιμένῃς ἐδῶ ὡς τὴ μία. Ἐὰν στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔχῃς λάβει καμμιὰ εἰδοποίησί μου, τὸ παιδὶ θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ πεθάνει!»

Ἡ μητέρα δὲν εἶχε ἔλθει στὸ ραντεβού. Καὶ τὸ παιδὶ εἶχε πεθάνει. Ὁ ἄνθρωπός του τὸν εἶχε βεβαιώσει γι' αὐτό. Τώρα εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἄκουγε καὶ πάλιν τὶς φωνές του καὶ ἀνατρίχιασε.

Ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του καὶ ἐψιθύρισε:

— Τὸ παιδὶ ἀπέθανε...

— Τὸ παιδὶ ἀπέθανε; ἐρώτησε ὁ Τρινκεμάγι τρομαγμένος.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἔκαμε ὁ Μπουρακάν.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶχε συνέλθει στὸ διάστημα αὐτό.

— Σιωπή! ἐφώναξε. Ἐγὼ μόνον μπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτῶ: Ἀπαντῆστε μου. Μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ δὲν ἔμενε ἄλλοτε ἕνας στρατοκόπος ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπραμπὰν Λὲ Μπραμπανσόν;

»Τὸν ἐγνωρίσατε μήπως;

— Ἐὰν τὸν ἐγνωρίσαμε; ἔκαμε ὁ Στραπαφάρ. Ἦταν ἕνας ἀνδρεῖος σύντροφος καὶ ὅταν ἦταν ἀρχηγός μας δὲν μᾶς συνέβη ποτὲ νὰ πεινάσωμε ἢ νὰ παραμείνωμε γυμνοί.

— Τί ἀπέγινε; ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς ἄπληστος νὰ μάθῃ.

— Ἀπέθανε! ἀπήντησε ὁ Κορμποντιμπάλε.

Ὁ Ἐρρῖκος ἄφησε ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ἀπέθανε ὅπως καὶ τὸ παιδί! συνεπλήρωσε ὁ Μπουρακάν.

— Ποιὸ παιδί; οὔρλιαξε ὁ βασιλεύς, ποὺ εἶχε γίνει πελιδνός.

— Τὸ παιδὶ γιὰ τὸ ὁποῖον ἐμιλούσατε προηγουμένως.

— Καλά, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Τώρα ἀπαντῆστε μου. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος στὶς διαταγὲς τοῦ ὁποίου ὑπακούετε, ἄθλιοι;

— Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ὑπακούομε, ἀπήντησε ὁ Τρινκεμάγι ἔσωσε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς. Τοῦ ἀνήκομε ψυχῇ τε καὶ σώματι! Εἶνε τὸ καλύτερο ξίφος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας!

— Εἶνε ὁ ἀρχηγός μας! προσέθεσε ὁ Μπουρακὰν μὲ ὑπερηφάνεια.

— Τὸ ὄνομά του εἶνε Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ! εἶπε ὁ Κορμποντιμπάλε, ὀρθώνοντας τὸ ἀνάστημά του.

— Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ! ἔκαμε ὁ βασιλεύς. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ! νε τὸ... παιδί... ἔκαμε ὁ Μπουρακάν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποτελειώσῃ.

— Τὸ παιδὶ ἀπέθανε! ἐφώναξε ὁ Ἐρρῖκος.

Οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐγέλασαν. Δὲν ἐφαντάζοντο οὔτε οἱ ἴδιοι πόσον ἀληθινὸ ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχε εἰπῆ ὁ Μπουρακάν, μέσα σ' ὅλη τὴν ἀθωότητά του. Ὁ Ροαγιὰλ ἦταν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τὸ «παιδί» των. Τὸν ἐλάτρευαν καὶ τὸν ἐσέβοντο συγχρόνως. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος εἶχε ἑρμηνεύσει διαφορετικὰ αὐτὴ τὴν φράσι. Ὑπέθεσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ παιδὶ τῆς Μαρίας. Καὶ τοῦ ἐφαίνετο παράξενο πῶς μποροῦσε νὰ ζῇ αὐτὸ τὸ παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπίστευε ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνον Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ στὸν κόσμο! εἶπε ὁ Τρινκεμάγι. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγός μας.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

— Εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ἔκαμε ὁ Ἐρρῖκος ποὺ ἦλθε σὲ ρῆξι μὲ τὸν Ρολὰν ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ, σ' ἕνα πανδοχεῖο τοῦ Μελούν; Καὶ εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἐτόλμησε νὰ ἀψηφήσῃ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ ποὺ συνεπλάκη μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου του;

Ὁ Τρινκεμάγι ὑπεκλίθη.

— Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἔσωσε ἀπόψε! εἶπε.

Αὐτὸ ἦταν βέβαια ἀλήθεια. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸ εἶχε ξεχάσει.

— Διερωτῶμαι ἄρα γε, εἶπε, τί σχοινὶ μπορεῖ νὰ χρειάζεται γιὰ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο! Ἀκοῦστε με σεῖς οἱ ἄλλοι: Μπορῶ νὰ ἐπιτύχω γιὰ σᾶς χάρι ἀπὸ τὸν βασιλέα. Πάρτε ὅσα χρήματα θέλετε καὶ ἀφῆστε με νὰ φύγω.

Ἔρριξε συγχρόνως στὰ πόδια των ἕνα στρογγυλὸ καὶ βαρὺ βαλάντιον.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἔκαμαν τὴν ἴδια κίνησι. Ἐπρόβαλαν τὸ ἕνα πόδι πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔγειραν τὴ ράχη.

«Ἐσώθηκα!» ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος.

Ξαφνικά, ὁ Στραπαφὰρ εἶπε:

—Τὸ θέλει ἄραγε ὁ Μπωρεβέρ;

— Ἡ λεία αὐτὴ εἶνε δική του καὶ ὄχι δική μας, εἶπε ὁ Μπουρακάν.

Οἱ ἄλλοι δύο συνεφώνησαν. Ἔτσι κανεὶς δὲν ἄγγιξε τὸ βαλάντιον.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔγινε αὐτὴ τὴ φορὰ ἔξω φρενῶν.

— Ξέρετε ποιὸς εἶμαι; ἐφώναξε..

Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι τὸν ἐκτύταζαν μὲ ἀπορία προσέθεσε;

— Εἶμαι ὁ βασιλεύς!

Οἱ τέσσαρες σύντροφοι τοῦ ἐγέλασαν κατάμουτρα.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, εἶπε ὁ Μπουρακάν. Ὅποιος καὶ νὰ εἶσαι δὲν πρόκειται νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

……

Θὰ ἦταν ἐννέα ἡ ὥρα, ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ἐξύπνησε τὸ ἄλλο πρωΐ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τοῦ ἔφεραν ἕνα κομμάτι ζαμπόν, λίγο ψωμὶ καὶ ἕνα ποτῆρι κρασί. Αὐτὸ ἦταν τὸ γεῦμα του.

Ἔπειτα οἱ ὧρες ἐκύλησαν μονότονες καὶ ἀργὲς ὡς τὸ βράδυ.

Τέλος, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικά. Ὁ Μπωρεβὲρ ἐμφανίσθηκε στὸ ἄνοιγμα. Ἐπροχώρησε ἀμέσως πρὸς τὸν βασιλέα ἀπεκαλύφθη καὶ εἶπε:

— Εἶσθε ἐλεύθερος!

Ἕνα χαμόγελο χαρᾶς καὶ μίσους συγχρόνως μισάνοιξε τὰ χείλη τοῦ βασιλέως.

— Ἐλεύθερος; ἔκαμε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ὑπὸ ἕνα ὅρον, εἶπε ὁ Μπωρεβέρ. Θὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγο σας ὡς βασιλεύς, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε τίποτε ἐναντίον τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας ντὲ Ρονσερόλ.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐκατέβασε τὸ κεφάλι. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἐζητοῦσα ὑπερέβαινε κάθε ὅριον.

— Καὶ ἂν δὲν δώσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ ζητᾷς; ἐρώτησε. Τί θὰ κάμῃς τότε;

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησε ὁ Μπωρεβέρ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνετρίχιασε.

— Ἔστω! εἶπε. Σοῦ δίδω τὸν λόγο μου ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσω τίποτε ἐναντίον τῆς κόρης τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Θὰ μποροῦσα νὰ περιορισθῶ σ' αὐτὸ μόνον. Ἀλλὰ θέλω νὰ σοῦ δείξω τί σημαίνει νὰ εἶνε κανεὶς βασιλεύς. Σᾶς ὑπόσχομαι ἀκόμη νὰ λησμονήσω τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράξατε, αἰχμαλωτίζοντες τὸν βασιλέα. Δὲν θὰ καταδιωχθῆτε.

Ἡ χειρονομία ἦταν πραγματικὰ βασιλική. Ὁ Μπωρεβὲρ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τὴν θαυμάσῃ. Ἀντιθέτως, ὁ Στραπαφάρ, ὁ Μπουρακάν, ὁ Τρινκεμάγι καὶ ὁ Κορποντιμπάλε παρέμειναν ἀσυγκίνητοι.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐτυλίχθηκε μέσα στὸ μανδύα του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ Μπωρεβὲρ πρὸς τοὺς συντρόφους του, εἶνε ἐπικίνδυνο, ὅπως ξέρετε, νὰ περπατῇ κανεὶς μέσα στὴ νύκτα. Θὰ συνοδεύσετε λοιπὸν τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ποὺ σᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ καὶ δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψετε παρὰ μόνον στὴν πόρτα τοῦ Λούβρου.

— Πρέπει νὰ ξαναγυρίσωμε ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ Στραπαφὰρ μὲ σιγανὴ φωνή.

— Ὄχι. Θὰ σᾶς περιμένω αὔριο στὸ πανδοχεῖο τῆς Μύρτας.

— Φυλαχθῆτε! τοῦ ἐψιθύρισε σιγὰ ὁ Τρινκεμάγι.

— Ἔχω τὸν λόγο τοῦ βασιλέως.

Οἱ τέσσερις σύντροφοι ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴ ποὺ εἶχαν λάβει. Ἔτσι ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ἐπέστρεψε χωρὶς κανένα δυσάρεστο στὸ Λοῦβρο.

Ὅταν τὸν εἶδαν νὰ ἐξαφανίζεται πίσω ἀπὸ τὴ μεγάλη πύλη, οἱ τέσσαρες φίλοι συνεσκέφθησαν ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὴν ὁδὸν Καλάντρ ἢ ὄχι. Τὸ ραντεβοὺ μὲ τὸν Μπωρεβὲρ ἦταν γιὰ αὔριο. Γιατὶ τάχα δὲν θὰ τὸ ἔκαναν; Μήπως δὲν εἶχαν τὸ λόγο τοῦ βασιλέως;

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἐρρίκου στὸ Λοῦβρο προεκάλεσε μεγάλη χαρά. Μόνον ἡ Αἰκατερίνη ἦταν σκυθρωπή.

Ὁ βασιλεὺς ηὐχαρίστησε τοὺς αὐλικούς του καὶ ἐκάλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῶν φρουρῶν του.

— Μονγκομερὺ εἶπε, πάρτε ἑκατὸ ἀνθρώπους, διακοσίους, ἂν τὸ νομίζετε ἀναγκαῖον καὶ πηγαίνετε στὴν ὁδὸν Καλάντρ. Θὰ βρῆτε τὸ ἕκτο σπίτι ἀριστερά. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ἴσως τέσσερις ἢ πέντε Συλλάβετέ τους ὅλους! Ντὰ στηθοῦν ἀμέσως πέντε ἀγχόναι ἐμπρὸς στὴ μεγάλη πύλη. Δὲν χρειάζεται καμμιὰ ἄλλη διαδικασία. Νὰ εἰδοποιηθῇ ἀμέσως ὁ δήμιος! Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτελεσθοῦν τὸ βραδύτερον ἐντὸς μιᾶς ὥρας!

Ὁ βασιλεὺς ἐμιλοῦσε μὲ πνιγμένη φωνή. Τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν φλόγες.

Ὁ Μονγκομερὺ ἑτοιμάσθηκε νὰ ξεκινήσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγεται Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ! ἐφώναξε ὁ βασιλεύς.

Ὁ Ρονσερόλ, ὁ Ρολάν, ὁ Σαὶντ Ἀντρὲ ἀνεσκίρτησαν.

— Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ! ἔκαμε ὁ Ρονσερόλ. Μιὰ στιγμή, Μεγαλειότατε, ἀπαιτῶ νὰ διευθύνω ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησι. Πρόκειται περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως!

— Πρόκειται πράγματι περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως, συνεφώνησε ὁ Σαὶντ Ἀντρέ, συλλογιζόμενος τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχεν ἤδη ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σχοινένια σκάλα.

Ὁ Ρονσερὸλ ἐσυνέχιζε.

— Κύριοι, εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ πηγαίνομε νὰ συλλάβωμε εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

— Βαρῶνε ντὲ Ρονσερόλ, εἶπε ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ,θέτοντας τέρμα στὴ συνομιλία, σοῦ ἀναθέτω τὴ διεύθυνσι τῆς ἐπιχειρήσεως.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, Ρονσερόλ, ὁ Σαὶντ Ἀντρέ, ὁ γυιὸς τοῦ Ρολάν, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πενῆντα εὐπατρίδας, ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

Ὁ Μονγκομερὺ εἶχε πάρει μαζί του πενῆντα φρουρούς.

Ὁ Ρονσερὸλ εἶπε:

— Πρέπει πρωτίστως νὰ περικυκλώσωμε τὴν συνοικία.

Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ βασιλέως, εἶχε ξαπλωθῆ ἐπάνω σ' ἕνα παληοκρέβατο.

Τὸ δωμάτιο ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο ἢ τρία κεριά, ποὺ ὁ Τρινκεμάγι εἶχε φέρει τὸ προηγούμενο βράδυ.

Ὁ νέος περιέφερε τὸ βλέμμα του γύρω καὶ κατόπιν ἔκλεισε τὰ μάτια, ἐνῷ ἕνα χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη του. Ξανάβλεπε τὴν Μαργαρίτα. Καὶ ἦταν εὐτυχισμένος.

Κάποτε, τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἀγριωπὴ ὄψι. Ἦταν οἱ στιγμὲς ποὺ τὸ πρόσωπο τοῦ Νοστραδάμου ἐμφανιζόταν μπροστά του.

Ὁ Μπωρεβὲρ εἶχε περάσει τὸ βράδυ μαζί του. Δὲν ἤξερε ἀκριβῶς ποιὰ αἰσθήματα τοῦ ἐνέπνεε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος: φόβον ἢ θαυμασμόν. Μῖσος ἴσως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ ἐνέπνεε περιέργους σκέψεις. Εἶχε κάποιον σκοπόν. Ποιόν; Ὁ Μπωρεβὲρ τὸν ἀναζητοῦσε εἰς μάτην.

Ἔπειτα, ἀπεμάκρυνε τὴν εἰκόνα τοῦ Νοστραδάμου καὶ ἡ σκέψις του ἐξαναγύριζε στὴ Μαργαρίτα.

Ξαφνικά, ἀνεσκίρτησε. Εἶχε ἀκούσει κάποιον ὕποπτο θόρυβο. Ἐτινάχθηκε τότε μὲ ὁρμὴ ἐπάνω, ἐπῆρε τὸ ξίφος του καὶ ἐτέντωσε τὸ αὐτί του.

Τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ἔβλεπε σὲ μιὰ στενὴ καὶ σκοτεινὴ αὐλή. Πέρα ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἐξετείνετο ἡ ὁδὸς Καλάντρ.

Ὁ Μπωρεβὲρ μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἀνέβηκε δυὸ - τρία σκαλοπάτια. Ἔξω ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἀλλ' ἕνας θόρυβος βημάτων ἔφθανε πάντα στ' αὐτιά του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΚΡΟΚΟΣ

Σὲ τρία χωριὰ ἔξω ἀπὸ τὴν Κοζάνη καλλιεργεῖται ὁ κρόκος, τὸ ἀκριβώτερο γεωργικὸ προϊὸν τῆς γῆς.

Ὁ κρόκος ὅμως βρίσκεται αὐτοφυὴς καὶ στὴν ἄλλη Ἑλλάδα ἂν καὶ σὲ ποσότητες ποὺ δὲν εἶνε ἐμπορικῶς ἐκμεταλλεύσιμες, ἐκτὸς ὀλίγων περιφερειῶν. Ἐπὶ πλέον, ἐκτὸς τοῦ κυρίως χρωστικοῦ καὶ ἀρτυματικοῦ τούτου κρόκου, ὑπάρχουν περὶ τὰ 70 εἴδη τοῦ ἰδίου γένους τὰ ὁποῖα βρίσκονται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔχουν παρεμφερεῖς μεταξύ των φαρμακευτικὲς ἰδιότητες.

Ὁ κρόκος εἶνε λαϊκὸ φάρμακο κατὰ τῶν πόνων τῶν νεφρῶν, τῶν γαστραλγιῶν, τῆς ὑστερίας, τῶν σπασμῶν, τοῦ κοκκύτου, διεγείρει τὴν ὄρεξι καὶ τὴν λειτουργία τοῦ στομάχου. Εἶνε ἐπίσης φάρμακο ἐμμηναγωγό, χορηγούμενο σὲ δόσιν ἑνὸς γραμμαρίου μέσα σ' ἕνα λίτρο νεροῦ.

Ἀφέψημα βολβῶν κρόκου, ἢ στιγμάτων τῶν ἀνθέων του, λαμβανόμενο τακτικά, καταπολεμεῖ τὴν ἀτονία τοῦ στομάχου, τὴν δυσπεψία καὶ τὴν γενικὴ ἀτονία τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ ἴδιο ἀφέψημα, λαμβανόμενο μὲ γάλα, χρησιμοποιεῖται ἐπὶ παθήσεων τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ στήθους.

Τὸ ἀφέψημα τοῦ κρόκου εἶνε κατάλληλο καὶ γιὰ πλύσεις ἐξωτερικὲς καὶ γιὰ καταπλάσματα ἐναντίον τῶν πρηξιμάτων, φλεγμονῶν κτλ.

Ὁ κρόκος ὅμως — γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα: ζαφορὰ ἢ σαφράνι — χρησιμοποιεῖται κυρίως ὡς χρωστικὴ καὶ ἀρτυματικὴ οὐσία. Οἱ φαρμακευτικές του ἰδιότητες σὲ λίγους εἶνε γνωστές. Καὶ ὅμως. ὅπως εἴπαμε, εἴδη κρόκου φύονται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ μιᾶς βραδυᾶς ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μέρες καὶ μέρες εἶχε περπατήσει. Εἶχε περάσει κάμπους, δάση, βουνά. Ξεκουραζόταν ὅπου μποροῦσε, ὅπου ἔβρισκε καὶ ἔπειτα ξανάρχιζε τὸν κουραστικό, τὸν ἀτέλειωτο δρόμο του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πλησίαζε σ' ἕνα χωριό. Ἐπάνω στὸ δρόμο του ὑπῆρχε κάποιο χάνι. Ὁ ἀλήτης σταμάτησε.

— Μπορεῖ νὰ φάῃ κανεὶς ἐδῶ; ρώτησε τὸν κάπελλα.

— Τί; Τί εἶπες; μουρμούρισε μὲ τραχύτητα ὁ χωρικός.

Μιὰ γυναῖκα, σκυμμένη ἀπάνω σὲ μιὰ κατσαρόλα, ἐγύρισε ἀπότομα καὶ τὸν ἐκύτταξε κι' αὐτή. Ὁ ἀλήτης θαμπώθηκε. Ἦταν νέα, ξανθιὰ καὶ ὁλόδροση. Δὲν χαμογελοῦσε, τὸν ἐκύτταζε ὅμως μὲ γλυκύτητα. Τὰ μαλλιά της ἦσαν τόσο ἀνοιχτόχρωμα, ποὺ λὲς καὶ τὰ εἶχε πλημμυρισμένα ὁ ἥλιος. Καὶ ὁ ἀλήτης, παρ' ὅλα τὰ βάσανά του, παρ' ὅλη τὴ δυστυχία του, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ γεμίζῃ ἀπὸ τρυφερότητα, σὰν νὰ ζωντάνευε μέσα του ἡ ἄνοιξις.

— Ὁ κύριος ρωτᾷ ἂν μπορῇ νὰ φάῃ, ἐφώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα πολὺ δυνατὰ στὸν κάπελλα

Ὁ ἀλήτης κατάλαβε ὅτι ὁ κάπελλας ἦταν κουφὸς καὶ δύστροπος. Σ' ἄλλη περίστασι θὰ φουρκιζόταν. Ἡ θέα ὅμως τῆς γυναίκας αὐτῆς τὸν ἀφώπλιζε. Καὶ ξαφνικά, ἐφώναξε μ' ἕναν ἐγκάρδιο τόνο, μὲ μιὰ χαρούμενη φωνή, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ κάπελλας:

— Ἔχω λεφτά!

— Καλά, ἀπήντησε ὁ κάπελλας. Θὰ φᾷς ὅ,τι ἔχομε. Δὲν θὰ μαγειρέψωμε βέβαια γιὰ σένα ἰδιαιτέρως!

Σὲ λίγο ὁ ἀλήτης ἦταν καθισμένος καὶ ἔτρωγε. Τὸν ἐσερβίριζε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Εἶνε πατέρας σας ὁ κάπελλας; τὴν ρώτησε

— Ὄχι, ἄνδρας μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Ὁ ἀλήτης τὴν ἐκύτταξε μὲ τέτοια κατάπληξι, ὥστε ἡ γυναῖκα ἐκοκκίνισε. Ὁ κάπελλας, μὲ γυρισμένη τὴν πλάτη, κάτι ἔφτιανε καὶ δὲν τοὺς ἐπρόσεχε.

— Εἶνε κουφός; ξαναρώτησε ὁ ἀλήτης.

— Ναί, κουφός, μισοπαράλυτος καὶ κακός. Ἀπὸ τοὺς ντόπιους κανεὶς πιὰ δὲν πατᾷ ἐδῶ μέσα. Καὶ ἂν δὲν ἦσαν οἱ περαστικοί, σίγουρα θὰ εἴχαμε κλείσει.

Καθὼς ἔσκυβε γιὰ νὰ τὸν σερβίρῃ, ὁ ἀλήτης τὴν ἐκύτταξε μὲ μιὰ βαθειὰ ἐρωτικὴ ματιά. Ἡ γυναῖκα τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ἐκύτταξε καὶ ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάτι τὸ μαγνητικό, τὸ ἀκατανίκητο ἔσπρωχνε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον,, μιὰ μυστηριώδης δύναμις, στὴν ὁποίαν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα.

— Πέτρο.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Καμμιὰ ὡρισμένη. Γυρίζω καὶ δουλεύω ὅπου βρῶ. Μόλις δουλέψω ὅμως λίγο, θέλω νὰ φύγω. Ὁ δρόμος μὲ καλεῖ. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Ὁ δρόμος εἶνε ἡ ζωή μου.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάνω ν' ἀγαπήσῃς καὶ ἄλλα πράγματα, ἂν ἤθελες, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ τὰ εἶπε μὲ τόση φλόγα στὰ μάτια καὶ τόση ἐρωτικὴ ἔκφρασι σ' ὅλο τὸ πρόσωπο, ὥστε ἐκεῖνος ἐχλώμιασε καὶ δὲν ἀπήντησε.

Σὲ λίγο ἀπόφαγε καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἀπ' τὴ συγκίνησί του δὲν ἔβρισκε τὰ λόγια ποὺ ἤθελε νὰ τῆς πῇ:

— Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, ποτέ! τῆς ψιθύρισε.

Ἐκείνη τότε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, μὲ τὸ πρόσωπο χαμηλωμένο, τοῦ εἶπε σιγανά:

— Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ ἀλήτης, ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἐτρίκλιζε. Τοῦ φάνηκε ὅτι μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ ἄβυσσος εἶχε ἀνοιχτῆ ξαφνικὰ μέσα του. Μιὰ πελώρια φλόγα τὸν ἐθάμπωνε. Καὶ ἐξουθενωμένος ἀπὸ μιὰν ὑπέρτατη εὐτυχία, διέσχισε τρέμοντας τὴ σάλα τοῦ καπηλειοῦ καὶ βγῆκε ἔξω.

⁂

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα συναντήθηκαν πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκείνη τὸν ὡδήγησε.

Τὴν ἀκολούθησε τυφλά, παθητικά, ἀνίκανος νὰ τῆς προβάλῃ καὶ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι.

— Ἔλα! τοῦ εἶπε. Σ' ἀγαπῶ! Μὴ φοβᾶσαι τίποτε. Ὁ ἄνδρας μου δὲν θὰ ξυπνήσῃ πρὶν ἀπὸ τὸ πρωΐ...

⁂

Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, ἀπὸ μιὰν εὐτυχία ποὺ ὅμοιά της δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε δοκιμάσει στὴ ζωή του, προχωροῦσε τώρα ὁ ἀλήτης στὸν ἀτέλειωτο δρόμο του, ὅταν ξαφνικὰ ἔνοιωσε νὰ τὸν πιάνουν γερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους δυὸ ἄνθρωποι. Ἐγύρισε καὶ τοὺς εἶδε. Ἦσαν δυὸ χωροφύλαξες μὲ περίστροφα, γυρισμένα ἐπάνω του.

— Μὰ τί τρέχει; ρώτησε ξαφνιασμένος. Τὰ χαρτιά μου εἶνε ἐν τάξει. Τί ἔκανα; Γιατὶ μὲ πιάνετε;

— Ἄσε τὶς φλυαρίες! Θὰ ἐξηγηθῇς στὴν ἀστυνομία!

Ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα βάρος στὴ συνείδησί του, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ ἀντισταξχ. Τοὺς ἀκολούθησε λοιπὸν ὑπάκουος, βέβαιος ὅτι κάποια παρεξήγησις, ποὺ εἶχε συμβῆ, γρήγορα θὰ ξεδιαλυνόταν.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ρώτησε ἀπότομα: «Ποῦ πέρασες τὴ ν'χτα σου;» ὁ ἀλήτης κατάλαβε ὅτι ἡ θέσις του ἦταν τρομερὰ μπερδεμένη.

Μιὰ ξαφνικὴ ἀγωνία τὸν κατέλαβε. Ὁ κάπελλας δίχως ἄλλο θὰ εἶχε συλλάβει κάποιες ὑπόνοιες, θὰ εἶχε ἴσως βρῆ ἴχνη τῆς διαμονῆς του καὶ εἶχε προκαλέσει τὴ σύλληψί του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς Ἐτιεννέτ.... Κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ σώσῃ τὴ γυναῖκα ἐκείνη καὶ ἀπήντησε στὸν ἀστυνόμο:

— Κοιμήθηκα σὲ μιὰ ρεματιά. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ δά...

Τότε ὁ ἀστυνόμος, κυττάζοντάς τον διαπεραστικὰ στὰ μάτια, ἐξακολούθησε:

— Σὲ εἶδαν νὰ μπαίνῃς χτὲς τὸ βράδυ, στὶς ἐφτάμισυ στὸ χωριό. Τὸ ἀρνεῖσαι;

— Δὲν τ' ἀρνοῦμαι, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ θάρρος.

— Καλά. Σὲ εἶδαν νὰ βγαίνῃς ἀπὸ τὸ χωριὸ σήμερα τὸ πρωῒ στὶς τέσσερις. Εἶνε ἀλήθεια ἢ ὄχι;

— Εἶνε ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ ἀλήτης μὲ πιὸ ἀδύνατη φωνή.

— Θαυμάσια.. Τότε, ἂν πέρασες τὴ νύχτα σου σὲ μιὰ ρεματιά, καθὼς λές, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἐγύρισες στὸ χωριὸ πρὶν τὶς τέσσερις, ἀφοῦ σὲ εἶδαν νὰ ξαναφεύγῃς; Ἀποκρίσου!

— Ἐκρύωνα... ἐτραύλισε ὁ ἀλήτης καὶ ξαναγύρισα στὸ χωριὸ μήπως βρῶ κανένα ἀνοιχτὸ ἀχυρῶνα γιὰ νὰ κοιμηθῶ στὸ ἄχυρο. Δὲν βρῆκα καὶ ἔφυγα.

— Εἶνε μιὰ ἐξήγησις αὐτή, γιατὶ δὲν τὴν εἶπες ἀμέσως;

— Δὲν τὴν ἐσκέφθηκα.

— Ἄκουσε λοιπόν: Κατὰ τὶς τρεῖς ἢ τρεισήμισυ τὸ πρωΐ, κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ γιατροῦ ποὺ ἐξήτασε τὸ πτῶμα, ἡ χήρα Τουμπὲρ ἐδολοφονήθηκε στὴν καλύβα της

— Ἐγώ! Ἐγώ! ξεφώνισε ὁ ἀλήτης. Ἐγὼ φονηᾶς;! Μὰ δὲν ἔκλεψα οὔτε μιὰ κόττα στὴ ζωή μου. Γιατὶ θὰ ἐσκότωνα; Γιὰ παρᾶδες; Ἂς μὲ ψάξουν! Θὰ δῆτε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου.

— Τὸ ξέρομε ὅτι δὲν ἔχεις λεφτά, ἀπήντησε ὁ ἀστυνόμος. Τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν σὲ τρόμαξαν καὶ ἔφυγες, δίχως νὰ πάρῃς τίποτε. Δὲν ἔγινε κλοπή. Εἴμαστε σύμφωνοι. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς δὲν σὲ κατηγοροῦμε γιὰ κλοπή. Σὲ κατηγοροῦμε γιὰ φόνο.

Τότε ὁ ἀλήτης, τρέμοντας ὅλος, βλέποντας ὅτι ἦταν χαμένος, ξεφώνισε:

— Κοιμήθηκα στὴν ταβέρνα τοῦ Μπουρζουά.

— Ψέματα λές, μὰ θὰ τὸ δοῦμε.

⁂

Ὅταν μπῆκε μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο καὶ δυὸ χωροφύλακες στὴν ταβέρνα ὅπου εἶχε φάει τὴν περασμένη βραδυά, ὁ ἀλήτης ἔνοιωσε τὴν καρδιά του ν' ἀναταράζεται βαθειὰ ἀπὸ ἐρωτικὸν πόνο. Ὄρθια, μπροστά του, στὸ βάθος τῆς σάλας καὶ χλωμὴ σὰν πεθαμένη, στεκόταν ἐκείνη στὴν ὁποίαν ὤφειλε τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμμα καὶ ὕστερα ἐκύτταξε ὁ καθένας πρὸς διαφορετικὴ διεύθυνσι.

Ὁ ταβερνιάρης ὅμως καθισμένος στὴ συνηθισμένη του θέσι, μπροστὰ σὲ μιὰ μποτίλια κρασί, μόλις τὸν εἶδε, χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Αὐτὸς εἶνε ὁ φονηᾶς! Αὐτός, ἔ; Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! Ἄ, ἤμουν σίγουρος, ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε!

— Λέει ὅτι κοιμήθηκε ἐδῶ, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος.

— Κοιμήθηκε ἐδῶ, κοιμήθηκε ἐδῶ! ξεφώνισε ὁ ταβερνιάρης κατακόκκινος ἀπὸ θυμό. Ναὶ ἐζήτησε νὰ κοιμηθῇ [illegible] ἐγὼ τὸν ἐπέταξα ἔξω!

Ὁ ἀλήτης ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὴν Ἐτιεννέτ Ἦταν κάτασπρη ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ ἔτρεμαν τὰ χέρια της. Ἔνοιωσε τὴν τρομάρα τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὁ ἄνδρας της θὰ τὴν ἐσκότωνε. Δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ σωθῇ παρὰ ἂν τὴν ἐπρόδιδε... Καὶ ὅμως, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ ὀμορφιά, ὅλη ἡ γλύκα ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ μαύρη καὶ ἄχαρη ζωή του. Θὰ τὴν ἄφηνε νὰ χαθῇ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐλευθερία του; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ μὲ τέτοιο βάρος στὴ συνείδησί του;

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ ἐχαμογέλασε ἕνα χαμόγελο ποὺ ἦταν σὰν μιὰ κραυγὴ ἀγάπης. Τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἔσκυβε πρὸς αὐτόν, ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεφωνίσῃ τὴν ἀλήθεια. Τότε ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὰ δικά της μὲ τέτοια δύναμι, ποὺ τῆς ἐπέβαλε σιωπή, ἐνῷ συγχρόνως τὴν εὐχαριστοῦσε, γιατὶ θὰ πέθαινε γιὰ χάρι της. Ὕστερα γέρνοντας τὸ κεφάλι του, ἅπλωσε τὰ δυὸ του χέρια στοὺς χωροφύλακες καὶ ψυχραιμα εἶπε:

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ φονηᾶς!

Α. ΜΠΑΓΥ

43ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Γιάννος στην Παγώνα

Παγώνα μ' π'λί μ'.
σταφύλι μ' ἀφροστάφυλο,
ροδόχρουν ὥσπερ τριαντάφυλλο.

Εἶδον στοῦ θέατρο κὴ τὸν «Πρωτευουσιάνο»
κὴ ἐνθυμήθην τοῦ χωριοῦ μας τὴ ζωή.
Τί νὰ σοὶ πῶ! Ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω.
ὅτι θὰ μείνω βλάχος — Γιάννος ἐσαεί.

Σοὶ ἐξηγοῦμαι: Ἔκανα προχθὲς τὸν Δὸν Ζουὰν
κὴ φόρεσα τὴ φορεσιά μ' τὴν ἄσπρη τὴ φρεσκό,
κρεβάνταν τῶν τριακοσίων ὀγδοήκοντα φαιὰν-
κὴ πῆρα ὕφος πλήρως ἀθηναϊκό.

Κοῦκλον μοὶ νόμιζες τοῦ Ζόναρς τοῦ Γιαννάκη,
τοῦ Γιούλη, τοῦ Κιντζὼρζ κὴ τοῦ Σηνοῦ...
ροβόλαγα ἔξω ἀπ' ἕνα ταβηρνάκι,
προσμένων νὰ μοὶ πέσ' εἰδύλλιον ἐξ οὐρανοῦ.

Ἐξαίφνης γλιέπω ἕναν κόμματον πελώριον
μπουκιὰ — κατὰ τὴν παροιμίαν — κὴ συχώριον.

Ἐφαίνητο σὰν κάτι νὰ ἐζήτει
ἔμοιαζε σὰν φυντὰν ἀπὸ μηγάλο σπίτι.

Διὰ νὰ πιάσω συνδιάλεξ' κομιλφώ,
τὴν κραίνω μὲ χαμόγηλο κρυφό:
— Δεσπ'νὶς ἂν θέλητε πατάτες ἀφθονία,
πωλοῦνται στὴν ἀπέναντι γωνία.
Αὐτὴ τότε γυρνᾷ μὲ τρόπο φουριαστό,
κὴ μ' ἀπαντάει: «Δὲ χρειάζουμη! Εὐχαριστῶ.

Κάνω στροφὴ ὀλίγον τι κυκλωτικὴ
— Δεσπ'νίς. Ἐδῶναι στάσις γιὰ λεωφορεῖα»
κὴ ἑτοιμάζω ἀντιπήθησι σπασμωδικὴ
— Δὲ ξέρω μ' ἀπαντᾷ μὲ τρόπο κρύο.
Βάζω γινάτ' ξαναγυρνῶ σὲ δυὸ λιπτά..
Τὴν γλιέπω νὰ χαζέβγ' σὰν κάτι νὰ ζητᾷ..
Ρίχνω μὲ τρόπο πακετάκι σιγαρέττα χάμου
κὴ μ' ἕνα νόημα τὴν προσκαλῶ κοντά μου.
— Δεσπ'νίς, μήπως σᾶς ἔπεσε τοῦτο τὸ πακετάκι;
— Ὄχι' μοὶ κραίν' μὲ ὕφος κουτσαβάκη

Ἐνῷ πλησίαζε ἀντίκρυ τὸ λεωφορεῖο,
ἠγὼ ἀποφασίζω ἕνα κόλπο - μηγαλεῖο.
Ρίχνω μὲ τρόπο χάμου δυὸ ἑκατοστάρικα
κὴ διπλαρώνοντας, τὴν λέγω κατεργάρικα!
— Σᾶς ἔπεσαν τὰ χρήματα ἀπ' τῆς τζάντας σας τὸ πλάϊ...
Αὐτὴ τότες τὰ παίρνει κὴ γελάει
— Αὐτὰ ζητούσατε, δεσπ'νίς; τὴν ἐρωτάω εὐλαβῶς
— Μάλιστα, κύριε, μὲ λέγει: Ἀκριβῶς
Ζητοῦσα κάποιον μπάμια κὴ κορόϊδο τρανταχτὲ
κὴ βρῆκα ἐσᾶς Ὠρεβουὰρ κι' εὐχαριστῶ.

Πηδᾷ μὲ μνιᾶς στὴ πόρτα τοῦ λεωφορείου
κὴ μὲ ἀφίν' μπουκάλα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου!

Ἔ! Εἶν' οὐρὴ Παγώνα, τὸ μυαλό σ' νὰ χάν'ς!
Εἶμ' ἢ δὲν εἶμαι μπάμιας; Βλάχος; πάντα— Γιάνν'ς;

Διὰ τὸ πιστόν:
ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

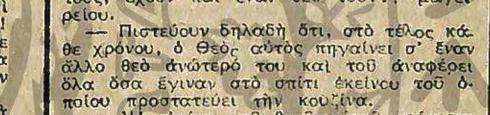

Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

★ Οἱ Κινέζοι, μεταξὺ τῶν ἄλλων θεῶν τους, ἔχουν καὶ ἕναν θεὸ τοῦ... μαγειρείου.

— Πιστεύουν δηλαδὴ ὅτι, στὸ τέλος κάθε χρόνου, ὁ Θεὸς αὐτὸς πηγαίνει σ' ἕναν ἄλλο θεὸ ἀνώτερό του καὶ τοῦ ἀναφέρει ὅλα ὅσα ἔγιναν στὸ σπίτι ἐκείνου τοῦ ὁποίου προστατεύει τὴν κουζίνα.

— Ἡ εἰκόνα τοῦ θεοῦ αὐτοῦ κρέμεται συνήθως ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι

— Κάθε παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς δέ, τοῦ δίνουν νὰ φάῃ γλυκὰ ἀπὸ πετιμέζι καὶ τοῦ παραγγέλλουν νὰ μὴν πῇ παρὰ καλὰ πράγματα γι' αὐτοὺς στὸν ἀνώτερό του θεό.

— Τοῦ προσθέτουν ἀκόμη ὅτι τοῦ ἔδωσαν τὸ πετιμέζι γιὰ νά... κολλήσουν τὰ χείλη του καὶ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ ἄσχημα γι' αὐτούς.

★ Στὰ 1883 ἔπεσε στὴν Κύπρο τέτοιο πλῆθος ἀκρίδων, ὥστε ἡ κυβέρνησις τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ τὶς ἐξολοθρεύσῃ, εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους ὅτι θὰ ἀγόραζε ἀκριβώτατα τά... αὐγὰ τῶν καταστρεπτικῶν αὐτῶν ἐντόμων.

— Ἔτσι, μέσα σὲ ἑπτὰ μῆνες, οἱ χωρικοὶ ἐμάζεψαν καὶ ἐκουβάλησαν στὶς κατὰ τόπους ἀρχὲς ἑκατοντάδες ὀκάδες αὐγῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐμοσχοπούλησαν.

Ἡ μεγάλη ΘΥΣΙΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἡ Βέρθα ἄφησε τὸ ἐργόχειρο ποὺ ἔπλεκε — ἕνα κασκὸλ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της — καὶ ἐπῆγε ἕως τὸν καθρέφτη τοῦ δωματίου της.

Ἐστάθηκε μπροστὰ σ' αὐτόν. Ἡ κορμοστασιά της διεγράφη ἀγαλματένια στὸ καθάριο κρύσταλλο, μὰ τὸ χαμόγελό της, παρ' ὅλη τὴ διαπίστωσι ὅτι τὰ χρόνια ἐσεβάστηκαν τὴν πλαστικότητα τοῦ κορμιοῦ της, δὲν ἔπαψε νὰ εἶνε μελαγχολικό.

Τὰ μάτια της δὲν ἔβλεπαν σὰν ἄλλοτε, σὰν λίγες μέρες πρίν, τὴν ὀμορφιὰ τοῦ συνόλου, ἀλλὰ μὲ προσοχὴ ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὶς λεπτομέρειες. Καὶ ἦταν ἀλήθεια ὅτι παρ' ὅλα τὰ 45 χρόνια ποὺ τὴν ἐβάραιναν, ἡ Βέρθα Κούχεμπουργκ δὲν φαινόταν παραπάνω ἀπὸ 32.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Βέρθα δὲν ἔπρεπε νὰ μελαγχολῇ, νὰ λυπᾶται. Ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀνέκφραστη δροσιὰ τῆς πρώτης νεότητος, εἶχε ὅλη τὴ γλύκα τοῦ ὥριμου καρποῦ, τὸ μέστωμα τοῦ γυναικείου σώματος ποὺ ξετρελλαίνει τὸν ἄνδρα. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν τὴν ἱκανοποιοῦσε ἀπόλυτα. Κάτι ἔλειπε, γιὰ νὰ εἶνε ὡραία ὅσο ἤθελε αὐτή.

Κι' ἡ Βέρθα καθὼς ἐξέταζε τὸ κάθε τι ποὺ ἀποτελοῦσε τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἁρμονικοῦ της συνόλου, τὰ χέρια της, τρεμάμενα, ἐσταματοῦσαν στοὺς κροτάφους, ἀνασηκώνοντας λίγες τοῦφες ὀντουλαρισμένων μαλλιῶν. Τὸ χαμόγελό της ἔγινε τότε μελαγχολικώτερο. Μιὰ τουφίτσα ἀπὸ ἄσπρες τρίχες ποὺ τ' ἀσημένιο χρῶμα τους χάνεται σήμερα στὸν χείμαρρο τοῦ χρυσοῦ, μὰ ποὺ αὔριο σὲ λίγο θὰ φανῇ καθαρό, ζωηρότατο, τῆς λέει ὅτι τὰ νειᾶτα ἔχουν περάσει πὼς τὸ φθινόπωρο κοντεύει νὰ τελειώσῃ γιὰ νὰ τὸ διαδεχθῇ ἡ βαρειὰ χειμωνιά.

— Ἄ, ὄχι τρέλλες πιά! ψιθυρίζει τώρα ἡ Βέρθα.

Ἕνας διακριτικὸς χτύπος στὴν πόρτα τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς λογισμούς της.

— Ἐμπρός, ψιθυρίζει ἐλαφρά.

— Ὁ κύριος Ἔγκεμπλερ, Βέρθα, σὲ περιμένει στὸ σαλονάκι, ἀκούεται μιὰ νεανικὴ φωνὴ ποὺ γεμίζει μὲ τὴ δροσιά της τὴν κάμαρα ἀπὸ φαιδρότητα.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι Γερτρούδη; Καλά, πές του πὼς ἔφθασα. Κράτησέ του λίγη συντροφιά, σὲ παρακαλῶ, ὥς ποὺ νἄρθω.

Καὶ μὲ μιὰ λοξὴ ματιά, ἡ Βέρθα κυττάζει μὲ μελαγχολικὸ θαυμασμὸ τὴν κοπέλλα, τὴν μικρότερη ἀδελφή της, ποὺ τῆς θυμίζει τὰ φευγᾶτα της νειᾶτα...

Τῆς μοιάζει τόσο ἡ μικρότερη ἀδελφούλα της. Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός της, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἐγνώρισε ὁ πρῶτος της ἄνδρας, ὁ Ἔρικ φὸν Βαγκλενστάϊν, ὅπως ἦταν ἀκόμη, ὅταν, χήρα, τὴν ἐπανδρεύτηκε ὁ φὸν Κλούχεμπουργκ, ποὺ πέθανε κι' αὐτὸς μετὰ ὀχτὼ χρόνια.

Καὶ τώρα, στὰ σαρανταπέντε της, σὲ κάποια φιλικὴ συγκέντρωσι, ἐγνώρισε τὸν Ἔρμαν Ἔγκεμπλερ, ποὺ μολονότι ἦταν κατὰ δέκα χρόνια νεώτερός της, τὴν ἀγάπησε μ' ἕναν ἔρωτα βαθύν, στὸν ὁποῖον δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ ἀδιάφορη ἡ καρδιά της.

Κι' ἕνα εἰδύλλιο τρυφερὸ ἄρχισε νὰ πλέκεται μεταξύ τους, ἕνας ἔρωτας ποὺ ἔκανε τὴν Βέρθα — δυὸ φορὲς χήρα τώρα — νὰ φαντάζεται τὸν ἑαυτό της σὰν μιὰ δεσποινιδούλα 18 χρονῶν καὶ νὰ κάθεται νὰ ξαναπλέκῃ ἐργόχειρα, νὰ κεντάῃ μαντηλάκια γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ.

Ἡ ἀγάπη της στὸν Ἔρμαν ὅμως, περιωριζόταν σὲ φιλιὰ σὲ χάδια, σὲ ὅρκους πίστεως καὶ λόγια λατρείας, ἦτανε δηλαδὴ καθαρῶς ἰδεαλική. Καὶ ὅταν κάποτε ὁ Ἔρμαν ἐτόλμησε νὰ φανῇ πιὸ τολμηρός, ἡ Βέρθα, σὰν νὰ ἦταν κορίτσι τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἀντιστάθηκε, ἐθύμωσε.

Τότε ὁ Ἔρμαν τῆς ἐπρότεινε νὰ πανδρευθοῦνε. Ἡ Βέρθα δὲν εἶπε ὄχι, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐχάρηκε γιὰ τὴν πρότασι. Μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία ἔσφιγγε τὴν ψυχή της. Χθὲς ὁ Ἔρμαν τῆς ἐζήτησε νὰ ὁρίσουν τὴν ἡμέρα τῶν γάμων, μὰ ἡ μελαγχολία της δὲν ἔσβυσε καθόλου. Καὶ μ' ὅλη τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν, ἐδίσταζε νὰ δεθῇ παντοτεινὰ μαζί του. Αὐτὸς ὁ γάμος τῆς φαινόταν πολὺ ἀταίριαστος. Φοβότανε τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ποὺ θὰ γινόταν κάποτε αἰσθητή, καὶ ἔτρεμε στὴν ἰδέα πὼς ὁ ἀγαπημένος της θἄτρεχε αὔριο ζητῶντας μιὰ θερμότερη ἀγκαλιὰ ἀπ' τὴ δική της. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ καθρέφτης τῆς ἐβεβαίωνε τοὺς φόβους της.

Ἔτσι, βαθειὰ ἡ μελαγχολία, ἐκύκλωσε τὴν ψυχή της. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ γιὰ πάντα. Μὰ θὰ μποροῦσε; Αὐτοὶ οἱ στοχασμοὶ τὴν ἀπασχολοῦσαν, ὅταν ἡ Γερτρούδη ἦρθε νὰ τῆς πῇ ὅτι αὐτὸς τὴν ἐπερίμενε. Στὴ θέα τῆς ἀδελφῆς της τότε, ποὺ τῆς ἔμοιαζε τόσο πολύ, μὰ ἦταν ἀπείρως ὡραιότερη μὲ τὴ δροσιὰ τῶν εἰκοσιδύο χρονῶν, μιὰ ἰδέα τῆς ἐπέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ.

Ἂν τὸν ἐπάντρευε μὲ τὴν Γερτρούδη; Δὲν θάβλεπε τὰ νειᾶτα της ζευγαρωμένα μὲ τὰ δικά του νειᾶτα; Ἐσκούπισε τὰ δάκρυα, ἐφρεσκαρίσθηκε καὶ πῆγε. Σὲ λίγο, μὲ τὰ μπράτσα ριγμένα στοὺς ὤμους του, ἐψιθύριζε:

— Ἄκουσε, Ἔρμαν. Ἐγὼ ἔζησα πιὰ τὰ ζωή μου. Μὰ ἡ ἀδελφούλα μου, ἡ Γερτρούδη ποὺ εἶνε ἴδια ἐγώ, ἐδῶ καὶ εἰκοσιτρία χρόνια, θὰ εἶνε τόσο ταιριασμένη μαζί σου. Λοιπόν, πάρε αὐτὴν ἀντὶ γιὰ μένα. Θὰ εἶνε καλύτερα, Ἔρμαν!

ΦΡΙΤΣ ΑΚΕΡΜΑΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

∴ Ὅσο λιγώτερα ἔπιπλα ἔχετε στὴν κρεββατοκάμαρά σας, ὅσο πιὸ γυμνὴ εἶνε δηλαδή, τόσο καὶ πιὸ ὑγιεινή.

∴ Μὴν καθαρίζετε ποτὲ τὶς βοῦρτσες μὲ ζεστὸ νερὸ ἢ μὲ σαποῦνι. Κιτρινίζουν οἱ τρίχες καὶ χαλοῦν.

∴ Τὸ τσάϊ πρέπει νὰ τὸ φυλᾶτε σὲ τενεκεδένιο κουτὶ ἑρμητικῶς κλεισμένο καὶ τοποθετημένο σὲ μέρος δροσερό.

∴ Τὸ κοινὸ ἀλεῦρι, τὸ σιταρένιο, τὸ μαῦρο δηλαδή, εἶνε θρεπτικώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀλεῦρι. Γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ προτιμᾶτε παξιμαδάκια κριθαρένια.

∴ Τὰ χόρτα τὰ βραστὰ γίνονται νοστιμώτερα, ἂν τὰ βράσετε σὲ καθαρὸ νερὸ βροχῆς.

∴ Ὅταν δὲν ἔχετε θερμόμετρο καὶ θέλετε νὰ κάμετε μπάνιο σὲ μωρὸ ἢ ἄρρωστο μὴ δοκιμάζετε τὴ θερμοκρασία μὲ τὰ δάχτυλα, ἀλλὰ μὲ τὸν ἀγκῶνα. Εἶνε πολὺ εὐπαθέστερος.

Πορτραῖτα ΑΣΤΕΡΩΝ

Δωροθέα Βήκ

Μιὰ μέρα, οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν ἕνα νέο φίλμ. Ὁ τίτλος του ἦταν λίγο παράξενος: «Παρθένες μὲ στολή». Τὸ φίλμ αὐτὸ ἦταν ἀριστουργηματικὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε τοὺς θεατὰς νὰ μένουν ἔκθαμβοι ἦσαν οἱ δύο νεαρὲς πρωταγωνίστριές του, σχεδὸν ἄγνωστες σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ποιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ παράξενη καὶ αἰνιγματικὴ Δωροθέα Βήκ, ποὺ ἔπαιξε τὸν ρόλο τῆς δασκάλας; Καὶ ἐκείνη ἡ τρυφερὴ καὶ αἰσθηματικὴ νέα, ἡ Χέρτα Τίλε, ποὺ ὑπεδύετο τὸν ρόλο τῆς μαθήτριας, μὲ μιὰ περίεργη ψυχοσύνθεσι, ἀπὸ ποῦ εἶχε ξεφυτρώσει;

Οἱ δυὸ νέοι αὐτοὶ ἀστέρες ἦσαν μιὰ ἀποκάλυψις. Τὸ φίλμ τους προεβλήθη στοὺς μεγαλυτέρους κινηματογράφους τοῦ κόσμου καὶ ἐσημείωσε παντοῦ θρίαμβον. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἄγνωστες σταρ ἔγιναν ἀμέσως τὰ εἴδωλα τοῦ κοινοῦ. Οἱ κριτικοί τους ἀφιέρωσαν ἐνθουσιώδη ἄρθρα καὶ ὁ κόσμος τοῦ κινηματογράφου τὶς ἐδέχθηκε μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλες.

Οἱ κακὲς γλῶσσες δὲν ἄργησαν νὰ ποῦν ὅτι ὁ θρίαμβος τοῦ φίλμ ὠφείλετο στὴν σκηνοθεσία καὶ ὅτι ἡ Δωροθέα Βὴκ καὶ ἡ Χέρτα Τίλε χρωστοῦσαν τὴν δόξα τους στὴ Λεοντὶν Σαγκάν, τὴν γνωστὴ Γερμανίδα σκηνοθέτιδα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως δὲν εἶνε καθόλου αὐτή, γιατὶ τὸ φίλμ τὸ ἐσκηνοθέτησε ὁ διάσημος Κὰρλ Φράϊλιχ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς ἁπλῆν συνεργάτιδά του τὴν Σαγκὰν ἰδίως γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἀναπαράστασι τοῦ Παρθεναγωγείου.

Οἱ δυὸ νέοι ἀστέρες ἔγιναν λοιπὸν ἀντικείμενον συζητήσεων στὸν εὐρωπαϊκὸ καὶ ἀμερικανικὸ τύπο, ἀσφαλῶς δὲ θὰ περνοῦσαν καὶ πάλι στὴν ἀφάνεια ἂν δὲν ἐγύριζαν μαζὶ ἕνα νέο φίλμ, τὸ περίφημο «Ἄννα καὶ Ἐλισάβετ». Ἡ νέα αὐτὴ παραγωγὴ τῆς Βὴκ καὶ τῆς Τίλε τὶς ἐπαρουσίασε ἀμέσως ὡς ἀστέρας πρώτου μεγέθους.

Οἱ δυὸ Γερμανίδες βεντέττες ἔγιναν διάσημες καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐνόμιζε πιὰ ὅτι θὰ προχωροῦσαν πάντα μαζὶ καὶ ἀχώριστες στὴν κινηματογραφική τους σταδιοδρομία. Ἡ μιὰ συμπλήρωνε τὴν ἄλλη. Ἡ Δωροθέα δὲν μποροῦσε νὰ παίξῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν Χέρτα γιὰ παρτεναίρ της. Καὶ ὅμως, μετὰ τὸ δεύτερο φίλμ τους, οἱ δυὸ βεντέττες ἐχώρισαν γιὰ πάντα, ἡ κάθε μιὰ μόνη της ἀκολούθησε τὸν δρόμο της, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἄλλη. Ἤθελαν, ὅπως μαντεύετε, νὰ ζήσουν ἀνεξάρτητα, ἐλεύθερα.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΗΚ

Ἡ Δωροθέα Βὴκ γεννήθηκε στὸ Νταβὸς τῆς Ἑλβετίας καὶ ἀνήκει σὲ μιὰν οἰκογένεια καλλιτεχνῶν. Ὁ πατέρας της ἦταν ἄλλοτε γνωστὸς πιανίστας καὶ ἡ μητέρα της εἶχε θριαμβεύσει στὶς σκηνὲς τῶν αὐστριακῶν θεάτρων τῆς πρόζας. Ἡ μικρὴ Δωροθέα λοιπὸν προοριζόταν καὶ αὐτὴ γιὰ καλλιτέχνις καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἔδειξε μόνη της κλίσι γιὰ τὸ χορό, ἐνεγράφη στὴν περίφημη γαλλικὴ σχολὴ τοῦ «Νταλκραζ», καὶ σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν εἶχε γίνει ἤδη μιὰ ἀπὸ τὶς «χορεύτριες - φαινόμενον» τῆς Ἑλβετίας.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα ὅμως, βαρέθηκε τὸν χορὸ καὶ τὶς ἐπιδείξεις, γιατὶ ἔνοιωθε μέσα της ἕνα πολύπλοκο καὶ πολυσύνθετο ταλέντο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ παίρνῃ μαθήματα δραματικῆς τέχνης, πρῶτα ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν μεγάλο Ράϊνχαρντ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Βιέννη, ὡς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου σὲ ἡλικία δεκαέξη ἐτῶν. Ἀργότερα, προσελήφθη στὴν «Καμμερσπίλε» τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐσημείωσε τὶς πρῶτες μεγάλες ἐπιτυχίες της.

Ἡ Δωροθέα Βὴκ ὡστόσο εἶχε ἕνα πολὺ παράξενο ἐλάττωμα. Ἀγαποῦσε μιὰ τέχνη ὅσον καιρὸ τῆς παρουσίαζε δυσκολίες τὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ ὑπερνικήσῃ. Μόλις ὅμως ἐπετύγχανε, μόλις ἔφθανε στὸν σκοπό της, ἄρχιζε νὰ κουράζεται καὶ νὰ στρέφῃ τὴν προσοχή της πρὸς κάτι ἄλλο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα στὸν δάσκαλό της, τὸν Ράϊνχαρντ, καὶ τοῦ εἶπε χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις:

—Θέλω νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο! Βαρέθηκα πιὰ τὸ θέατρο!

Ὁ Ράϊνχαρντ τῆς ἔρριξε ἕνα περίεργο βλέμμα καὶ χαμογέλασε:

—Μόνο τὸ θέατρο εἶνε τέχνη, τῆς εἶπε, ὁ κινηματογράφος εἶνε ἐμπόριο. Ἂν εἶσθε πραγματικὴ καλλιτέχνις, πρέπει νὰ μείνετε στὸ θέατρο, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶσθε γεννημένη.

Ἡ Δωροθέα Βὴκ ὅμως δὲν ὑποχωροῦσε τόσο εὔκολα. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ἐγκατέλειπε τὸ θέατρο καὶ παρουσιαζόταν στὸν σκηνοθέτη Κὰρλ Φράϊλιχ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ἕναν ρόλο, ἔστω καὶ μικρό, στὸ νέο του φίλμ. Ἐκεῖνος ὅμως βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

—Ἔχω ἕναν καλὸ ρόλο, τῆς ἀπήντησε, ἀλλὰ ἡ ἠθοποιὸς ποὺ θὰ τὸν ὑποδυθῇ πρέπει νὰ εἶνε ξανθιά, ἐνῷ ἐσεῖς εἶσθε... κατάμαυρη!

Καὶ πράγματι, ἡ Δωροθέα εἶχε ὡραῖα ἀλλὰ κατάμαυρα μαλλιὰ σὰν τὸ φτερὸ τοῦ κοκόρου.

Ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς λοιπὸν ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτική, ἔπειτα ὅμως, μὲ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι στὰ μάτια, εἶπε στὸν Γερμανὸ σκηνοθέτη:

—Θὰ σᾶς ἐπείραζε ἂν φοροῦσα μιὰ ξανθιὰ περροῦκα;

Ὁ Κὰρλ Φράϊλιχ βρῆκε ἔξυπνη τὴν ἰδέα της, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι ἦταν πολὺ καλὴ ἠθοποιός, τὴν προσέλαβεν ἀμέσως γιὰ τὸ φίλμ του «Βαλέντσια», στὸ ὁποῖον ἡ Δωροθέα ἐσημείωσε τὴν πρώτη της ἐπιτυχία στὸν κινηματογράφο. Ἐγύρισε μερικὰ φίλμ καὶ κατόπιν βαρέθηκε τὸν κινηματογράφο καὶ ξαναγύρισε στὸ θέατρο, κάνοντας μιὰ θριαμβευτικὴ περιοδεία στὶς μεγαλύτερες πόλεις τῆς Γερμανίας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν μοιραῖο νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κινηματογράφο, γιατί, ἕνα βράδυ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ κέντρα τοῦ Βερολίνου, ἔκανε μιὰ πολὺ παράξενη γνωριμία.

Διεσκέδαζε μὲ μερικοὺς φίλους της, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε ἐμπρός της ἕνας κομψὸς καὶ χαριτωμένος νέος, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Βίλλυ Φρίτς. Ἡ Δωροθέα ἐχόρεψε μαζί του καὶ ὅταν ἐπῆγαν στὸ μπὰρ γιὰ νὰ πάρουν ἕνα ἀναψυκτικό, τοῦ εἶπε γελῶντας:

—Τὸ ξέρετε ὅτι εἶσθε ὁ σωσίας τοῦ Βίλλυ Φρίτς;

Ἐκεῖνος ἐγούρλωσε τὰ μάτια του, τὴν ἐκύτταξε παράξενα καὶ τὴν ἐρώτησε:

—Γιατί ὁ σωσίας;...

—Γιατὶ ἁπλούστατα μοιάζετε καταπληκτικὰ μὲ τὸν γόητα τῆς ὀθόνης.

Ὁ χορευτὴς τότε ἐχαμογέλασε καὶ τῆς ἀπήντησε:

—Ἔ, λοιπὸν κι' ἐσεῖς εἶσθε ἡ σωσίας τῆς Δωροθέας Βήκ.

—Ἡ σωσίας; Ἄ, διόλου! Ἐγὼ εἶμαι ἁπλούστατα ἡ ἴδια ἡ Δωροθέα Βήκ!

—Τότε γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ Βίλλυ Φρίτς; παρεπονέθη γελῶντας ὁ χαριτωμένος γόης.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὰ ἦταν ἡ συνέχεια τῆς γνωριμίας αὐτῆς; Μιὰν ἑβδομάδα ἀργότερα, ἡ Βὴκ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ μὲ τὸν Βίλλυ Φρίτς τὸ φίλμ «Μιὰ τρελλὴ ἰδέα» γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα ὁ γόης ἐγύρευε μιὰ ταιριαστὴ «παρτεναίρ», τὴν ὁποίαν ἔβρισκε ἐπὶ τέλους στὸ πρόσωπο τῆς Δωροθέας Βήκ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ προτοῦ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Παρθένες μὲ στολή» ποὺ ἦταν τὸ ἀμέσως ἑπόμενο φίλμ της, ἡ Δωροθέα Βὴκ ἦταν γνωστὴ στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους, τοὐλάχιστον τοὺς Γερμανικούς. Πάντως τὸ φίλμ ποὺ τὴν ἀνέδειξε ὁριστικὰ σὲ ἀστέρα πρώτου μεγέθους τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου ἦταν τὸ «Παρθένες μὲ στολή».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Η ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Ἕνας μικρὸς μ' ἕνα καλάθι σκεπασμένο, στάθηκε στὴν πόρτα τῆς Ζαμφῶς καὶ χτυποῦσε.

Μιὰ γειτόνισσα βγῆκε στὸ παράθυρο.

— Δὲν εἶνε μέσα κανείς, εἶπε, τὴν κόνα Ζαμφὼ θές;

— Ναί, νὰ τῆς δώσω αὐτὸ τὸ καλάθι γιὰ τὴν κυρία Τερψιθέα.

— Ἄ, στάσου, ἡ Τερψιθέα μὲ τὴν ἀδρεφή τση ἔρχεται.

Πραγματικά, ἡ Τερψιθέα μὲ τὴν Ὀρθοδοξία ἐρχόντανε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

— Κυρία Τερψιθέα, τὰ μουστουλούκια! φώναξε ἡ γειτόνισσα.

— Τ' εἶνε, κόνα Κυριακούλα μου;

— Καλέ, δὲ βλέπεις, τὸ παιδὶ σὲ καρτερᾷ μὲ τὰ πεσκέσια στὸ χέρι!

Ἡ Τερψιθέα δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι τῆς στέλνανε δῶρο καὶ εἶπε σὰν μαγγωμένη:

— Ἄ, ναί, ξέρω, εἶνε κάτι ρουχαλάκια μιανῆς κουμπάρας μας καὶ τὰ στέλνει νὰ τσῆ τὰ μαρκάρω.

Ἡ Κυριακούλα δὲν τὸ χώνεψε.

— Ἠβοί! Καλέ, τί νοικοκερὰ εἶν' αὐτή, ποὺ στέλνει τὰ ροῦχα μέσα σὲ καλάθι, σὰ νἄτανε σταφύλια!

Ἡ Τερψιθέα ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε, πῆρε τὸ καλάθι, ἔδωκε στὸ μικρὸ τὸ μπαξίσι του καὶ ἀνέβηκε μὲ τὴν ἀδελφή της στὴν κάμαρα.

— Τὸ μάτι τση τὸ στραβὸ οὖλα τὰ βλέπει! εἶπε.

— Μὰ κι' ἐσὺ δὲν ἤπρεπε νὰ τῆς πῇς πὼς εἶνε ροῦχα, φώναξε ἡ Ὀρθοδοξία.

— Τί ἤθελες νὰ πῶ; Τηνὲ ξέρεις: ἡ Κυριακούλα εἶνε νύχι καὶ κρέας μὲ τὴ νύφη μας τὴ Ζαμφώ. Νὰ πάῃ νὰ τσῆ πῇ πὼς μοῦ στείλανε σταφύλια, θὰ τρέξῃ σὰν τὴ λιμασμένη νὰ μοῦ πάρῃ τὰ μισά;

Ἔκρυψε τὰ σταφύλια καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Μόλις ἐγύρισε ἡ Ζαμφὼ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ Κυριακούλα τὴν ἐπερίμενε στὴν πόρτα:

— Ψίτ! Ψίτ! Ζαμφώ, ἔλα νὰ σοῦ πῶ.

Ἡ Ζαμφὼ ἔτρεξε μὲ τὴ γνωστή της περιέργεια:

— Τί γένηκε καλέ; Λέγε μου.

— Ἠφέρανε τῆς Τερψιθέας, τσῆ κουνιάδας σου, κάτι ρεγάλα.

— Τί μοῦ λές!

— Ἐγὼ ἤμουνε ἡ πρώτη ποὺ τάδα, τὸ μου τάφερε ὁ μικρὸς κι' ἐκείνη ἡ μπαμπιωμένη μοῦ τὤκρυψε καὶ μοὖπε πὼς εἶνε ροῦχα γιὰ καρύκωμα καὶ μαρκάρισμα.

Ἡ Ζαμφὼ ἐγούρλωσε τὰ μάτια.

— Ἔτσι μοῦ τὰ κάνει ἡ μοναχοφαροῦσα, Κυριακούλα μου. Ποτὲς δὲ μᾶς φανερώνει πρᾶμα. Ἔχει πιὸ καλὰ νὰ σαπίσουνε, πέρι νὰ τὰ δώκῃ νὰ τὰ φᾶνε τὰ παιδιά μου.

Ἡ Κυριακούλα ἐκούνησε τὸ κεφάλι:

— Φωτιὰ νὰ τήνε κάψῃ τὴν ἄσκημη, ποὺ τὸ κανί τση εἶνε σὰν ξυλοκάρβουνο καὶ τὸ μπράτσο τση καλάμι. Σὰ δὲ ντρέπεται, νὰ μὴ δίνῃ τ' Ἀγγέλου τση γερό!

Ἡ Ζαμφὼ ἀφορμὴ ζητοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ γλῶσσα της.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τὴ σιάξω ἐγώ, τὴν ἀκριβοτζατζάρα. Ποῦ νὰ τήνε πιάσῃ, Θέ μου, λιμικὴ ἀπὸ τὰ σταφύλια ποὺ θὰ φάῃ!

— Μὴ χαλᾷς τὴ ζαχαρένια σου, Ζαμφώ, καὶ συχύζεσαι. Ἔννοια σου, αὔριο νὰ ψοφολοήσῃ σὲ σᾶς θὰ τρέξῃ ἡ μονόχνωτη.

Δὲν εἶπε τίποτα ἡ Ζαμφὼ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι γιὰ τὰ σταφύλια παρὰ καρτεροῦσε νὰ φύγουνε οἱ κουνιάδες της, ν' ἀνεβῇ νὰ ψάξῃ.

Μιὰ στιγμή, κατὰ τὸ βράδυ, πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν ταράτσα καὶ τὴν ηὗρε κλειδωμένη.

— Γιατί, καλέ, ἠκλειδῶστε τὸ δῶμα; ρώτησε.

— Γιατὶ τὰ παιδιά σου ἀνεβαίνουνε στσοὶ πεζοῦλες, καὶ φοβοῦμαι νὰ μὴν πέσουνε καὶ μᾶς φέρουνε καμμιὰ συμφορά!

Χαμογέλασε ἡ Ζαμφώ:

— Ἄ! Ἄ! Ἄ! Πάντα μοῦσαι μὲ τετρακόσα μυαλά, Τερψιθέα μου! Καλὰ ἤκανες!

Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ ἔβαλε τὴ σκάλα σὰν ἐφύγανε οἱ γρηὲς καὶ εἶδε ἀπὸ τὰ κεραμίδια στὴν ταράτσα.

Πιάτα καὶ πιατέλες, ἁπλωμένες στὸν ἥλιο, μὲ μουσταλευριά!

— Ἄ! τὴν κάμπια! εἶπε. Γιὰ νὰ μὴ φανοῦνε τὰ σταφύλια τἄστυψε καὶ τἄκανε μουσταλευριά, νὰ τὰ ντερλικώσῃ μονάχη τση!

Καὶ τῆς ἐπέρασε ἀμέσως μιὰ σατανικὴ ἰδέα.

Τὴ νύχτα ἀνέβηκε σιγὰ ἀπὸ τὰ κεραμίδια, πῆρε μαζί της μιὰ σουπιέρα καὶ τὴ γέμισε, ἀδειάζοντας τὰ πιάτα καὶ τὶς πιατέλες ἀπὸ τὴ μουσταλευριά.

Κι' ὅση ἔμεινε, τὴν ἔγλειψε μὲ τὸ δάχτυλό της!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ Τερψιθέα ξεφώνιζε στὴν ταράτσα!

— Ἄχου καλέ, ποιὸς μοῦ τὤκανε αὐτό;!

Ἡ Ζαμφὼ ἔτρεξε σὰν ἀνίδεη.

— Τί ἤπαθες, καλὲ Ζαμφώ;

— Εἶχα ψημένη λίγη μουσταλευριὰ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἠνοίξανε καὶ μοῦ τὴ φάγανε!

— Ποιὸς θὰ στὴ φάῃ, Χριστιανή μου, ἀφοῦ εἶχες κλειδωμένο τὸ δῶμα;

— Χέρι ποὺ δὲν πιάσῃ, τόπος δὲν ἀδειάζει, ὁρῖστε τὰ πιάτα, εἶνε γλειμμένα! Καλέ, δὲν ἀφήσανε κουταλιά!

— Οἱ γάτσες θὰ στὴ φάγανε!

— Οἱ γάτες;!! Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου; Τρῶνε μουσταλευριὰ οἱ γάτες;

— Σήμερα ποὺ δὲν ἔχουνε ψάρι καὶ κρέας, τρῶνε ἀπ' οὖλα. Προχτὲς ἐμένα δὲ μοῦ φάγανε τὰ μισὰ κολοκυθάκια καὶ τὰ ραδίκια τσῆ Κυριακούλας ὠμά;!

— Μὴ μὲ λωλαίνεις!

— Ἄλλη φορὰ σὰ σοῦ φέρνουνε τὰ μπερεκέτια, νὰ τὰ βγάνῃς φανερά, γιατὶ οἱ γάτες πεινοῦνε καὶ θὰ σὲ φᾶνε καὶ σένα ζωντανὴ καμμιὰ ὥρα!

Τὸ λακριντὶ τοῦ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Τὸν μῆνα τὸν Σεπτέμβριο
τὴν προσεχῆ τὸν μῆνα
μετακομίσεις πρόκειται
νὰ γίνουν στὴν Ἀθήνα.

Μετακομίζουν γενικῶς
οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα
καὶ τὰ παληὰ τὰ σπίτια μας
θὰ μείνουνε στὴν μπάντα.

Μετακομίζει ὁ στόμαχος
ποὺ κακοχρονάχη
μετακομίζει ἕνα πρωΐ
καὶ βρίσκεται στὴ ράχη.

Καὶ τὸ παληό μας τὸ παλτὸ
ποὺ χρόνια τώρα... ἀμύνεται,
μετακομίζει πάραυτα
καὶ... παντελόνι γίνεται.

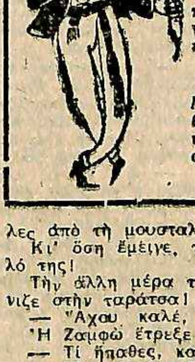

Τὸν μῆνα τὸν Σεπτέμβριον
π' ἀρχίζουν πρωτοβρόχια,
νὰ κάνῃ μετακόμισιν
ἐλπίζουμε κι' ἡ... φτώχεια.

Μετακομίσεις πάμπολλες
θὰ γίνουνε στὴν πόλι
καὶ θὰ μετακομίσουνε
αὐτὸν τὸν μῆνα ὅλοι.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΓΕΥΜΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Ὁ Καραμπὲτ μὲ τὴ Σουρπουΐτσα ἦταν προσκαλεσμένοι γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Φάληρο, νὰ φᾶνε στὸ σπίτι τοῦ φίλου τους, τοῦ Κιβὸρκ Ἀραμπατζιάν, ποὺ ἦταν λίγους μῆνες παντρεμένος μὲ μιὰ φίλη τους ἐπίσης, τὴν Ἀραξᾶ.

Ἡ Σουρπουΐτσα ὅμως, τὴν τελευταία μέρα, ἔβγαλε ἕνα σπυρὶ στὴ μύτη καὶ ἀπὸ φιλαρέσκεια δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ ἔξω.

— Ντὲν πάω, Καραμπέτ, χάλια μύτης μου εἶνε.

— Κι' ἐγκὼ ντὲν πάω. Τί τὰ ἔνεται ἅμα;

— Τί τέλεις νὰ ἔνεται;

— Κιβὸρκ ἔξοντος τὰ κάνῃ, φαΐ τὰ ψήσῃ γιὰ μᾶς, τσιμπούς τὰ ἑτοιμάσῃ, ντροπῆς εἶνε, Σουρπουΐτσα!

— Τότες, ἐσὺ παεμένος νὰ ἔνεσαι, Καραμπέτ, ἐγκὼ ἐντῷ τὰ μείνω, μύτης μου κομπρέσσα τὰ ἔνεται, κουκούντι περασμένας τὰ κάνω.

Ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ πάῃ μόνος ὁ Καραμπέτ, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθοῦνε ἀπὸ τοὺς νειόπαντρους φίλους.

Ντύθηκε μὲ τὰ κουκουλάρικα, ἐφόρεσε τὸ παναμᾶ ἰμιτασιόν, τὴν κόκκινη γραβάτα, ἐκρέμασε τὴν μεγάλη ἀλυσσίδα τοῦ ρολογιοῦ στὸ πανταλόνι του καὶ ἴδιος ραστακουέρας μὲ τὰ σκολιανά του, ἐτράβηξε γιὰ τὸ Φάληρο.

Μόλις κατέβηκε στὸ δρόμο, ἡ Σουρπουΐτσα τοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ ρετιρέ:

— Καραμπέτ, χαβλοῦ τὰ πάρῃς!

— Τί τὰ κάνῃς χαβλοῦ, τζάνεμ;

— Μπάνιος ντὲν τὰ ἔνεται;

— Μπράκ, ντὲν τέλω μπάνιος!

Κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Φάληρο.

Τὸ σπίτι τοῦ Κιβὸρκ ἦταν ἐξοχικὸ μὲ κηπάκο, κόττες, κουνέλια, καὶ ἕνα σκυλὶ λουλοῦ, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι τὴ φάτσα τοῦ Καραμπὲτ καὶ ὅλο τὸν ἐγαύγιζε.

— Οὖλο καλὰ ἐντῶ, ἅμα σκύλος σου ντὲν δαπᾷ ἐμένα, εἶπε στὸ φίλο.

— Σκύλος ὑναῖκα μου τέλει, εἶπε ὁ Κιβόρκ, ἔτσι οὖλο μέρα γαυγίζει.

Ἡ Ἀραξᾶ, μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ μάτια γεμᾶτα φωτιὲς περιποιότανε τὸν Καραμπὲτ μὲ ἐξαιρετικὴ προθυμία.

— Ἕνα βυσινάντα, Καραμπέτ!

— Φκαριστῶ, γιαβρούμ!

Κι' ἔπινε.

— Ἕνα ρακή, Καραμπέτ!

Κι' ἔπινε.

— Φκαριστῶ, κουζούμ!

— Ψαράκι τηγανιτός, Καραμπέτ.

— Φκαριστῶ πολύ.

Κι' ἔτρωγε.

Μιὰ στιγμή, ὁ σύζυγος, τὴν ὥρα πιὰ ποὺ στὸ τραπέζι εἴχανε τὸν Καραμπὲτ στὴ μέση, καὶ τὸν μπουκώνανε κι' ἀπὸ δεξιὰ καὶ ἀπὸ ἀριστερά, εἶπε στὴν κυρία.

— Ἄφησε, Ἀραξᾶ, ἅμα τέλει, τὰ πάρῃ. Ἔτσι στομαχωμένος τὰ ἔνεται.

Ἡ Ἀραξᾶ ἐθύμωσε.

— Ἐσὺ γιατὶ ντίνεις, ἐγκὼ νὰ μὴν κάνω τσιριμόνια; Πάρε, Καραμπέτ, ἰμὰμ μπαϊλντί.

Καὶ τοῦ ἔδινε μὲ τὸ πειροῦνι.

— Φκαριστῶ, γιαβρούμ!

— Καραμπέτ, πάρε πιλάρι καλὸ εἶνε, μὲ μπουλγούρης καμωμένος ἔνηκε.

Καὶ τοῦ ἐγέμισε τὸ πιάτο πνιγοῦρι.

— Ἀμάν, κεσκέκι πολὺ ἀρέσει ἐμένα, εἶπε ὁ Καραμπὲτ καὶ ρίχτηκε στὸ πιλάφι.

Ὁ σύζυγος σκέφθηκε πὼς θὰ παρεξηγηθῇ ἂν δὲν τοῦ προσφέρῃ κι' αὐτὸς κάτι.

— Ἔλα μορταντέλλα, Καραμπέτ, μὲ κρασὶ τὰ ἔνεται, εἶπε.

— Ὄκι, μουσταλευριὲς τὰ φάῃ! φώναξε ἡ Ἀραξᾶ καὶ τοῦ παρουσίασε ἕνα πιάτο μὲ κουτάλι.

— Ὄκι, ἐμένα χατῆρι τὰ ἔνεται, ἐπέμενε ὁ σύζυγος.

— Ντικός μου χατὴρ, Καραμπέτ, ἐφώναξε ἡ κυρία.

— Ἄστο, μπὲ Ἀραξᾶ, τὰ ἰσκάσῃ!

— Ἐσὺ ἄστο, Κιβόρκ!

Μὲ τὸ πεῖσμα ποὺ ἔβαλαν γιὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν, τὸν περιέχυσαν μὲ τὸ μαῦρο κρασὶ ὁ ἕνας καὶ μὲ τὴ μουσταλευριὰ ἡ ἄλλη.

— Ἀμάν, ἀμάν, παντελόνης μου χέλια ἔνηκε!

— Ἐσὺ φταῖς! φώναξε ἡ Ἀραξᾶ στὸ σύζυγο.

— Ἐσὺ ἰνατινᾶ κάνεις, φώναξε ὁ Κιβόρκ.

Μὲ τὰ λόγια, ἀρπάχθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ βρίζωνται.

— Ἀμάν, ντεβὲ ποὺ εἶσαι, λέρωσες μου σαφίρ!

— Ἐσύ, ντομούζ, λέρωσες μπέ!

Ὁ Καραμπὲτ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς καθησυχάσῃ.

— Ποιὸς φταίει, Καραμπέτ; ρώτησε ἐκείνη.

— Καλά, ντὲν πειράζει, εἶπε ὁ Καραμπέτ.

— Τί τὰ πῇ ντὲν πειράζει; Ἐγκὼ φταίω; φώναξε ἄγριος ὁ σύζυγος.

— Ὄκι, τζάνεμ.

— Ἄ! Ἐγκὼ φταίω τὸ λοιπόν; ξεφώνισε ἡ Ἀραξᾶ.

— Ὄκι, μπέ, ντὲν μίλησα!

— Νὰ μιλήσῃς!

Τὸν ἅρπαξαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἐκουνοῦσαν.

— Ἰστέ, ἀφῆστε μπέ. Ἐγκὼ φταίω. Σουρπουΐτσα φταίει.

— Κορογντεύεις μπέ;

Ἐξαγριωμένο τὸ ζευγάς, τὸν ἔσπρωξαν ἔξω, ἐνῷ ὁ σκύλος τοῦ ἐδάγκωνε τὸ πανταλόνι μέσα στὴν ἀναμπουμπούλα.

— Ἄϊντε! Γουρσουζλαμᾶ! Ἦρτες, καυγὰ ἰσπίτι μας ἤφερες! φωνάζουν.

Σὰν ἔφταξε σπίτι του, εἶχε ἀνάγκη νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ὁ ἔρημος ὁ Καραμπέτ.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΝΕΥΜΑ

ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΗ ΖΕΣΤΗ

Ἡ κυρία πρὸς τὸν γαλατᾶ:

— Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ γάλα σου εἶνε πολὺ ἀδύνατο. Φαίνεται ὅτι τὸ νερώνεις.

— Ὄχι, κυρία! Τώρα μὲ τὴ ζέστη οἱ ἀγελάδες πίνουν διαρκῶς νερό...

ΟΙ «ΨΑΡΑΔΕΣ»

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Πουλῶ τὰ χρειαζούμενα γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες.

— Δηλαδὴ καλάμια, ἀγκίστρια καὶ τέτοια;

— Ὄχι, ὄχι. Ψάρια μόνο!

Σελίδες ἀπὸ τὴν Μυθολογία τοῦ Βορρᾶ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἐβούϊζαν χαρούμενα τὰ ροδάνια καὶ τὰ κοριτσίστικα τραγούδια ἀκούγονταν γεμᾶτα χαρὰ ζωῆς καὶ πόθο. Χειμωνιάτικη νυχτιὰ στὴ Νορβηγία, νυχτιὰ ἀτέλειωτη, μακρυά. Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ περάσῃ παρὰ μὲ δουλειὰ καὶ μὲ τραγούδια;... Μὰ καὶ πάλι, οἱ κοπέλλες τὰ βαρέθηκαν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

— Σέντα, παρακαλεῖ ἡ μία. Πές μας, ἐσύ, ἐκεῖνο τὸ ὄμορφο τραγοῦδι, τὴ μπαλλάντα γιὰ τὸ καράβι φάντασμα...

— Ὄχι, ὄχι, ἀποκρίνεται σιγὰ ἡ Σέντα χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὴ δουλειά της.

— Ὤ, πές μας το! παρακαλοῦμε ὅλες.

Ἡ Σέντα σηκώνει τὰ βαθειὰ γκρίζα μάτια της καὶ κυττάζει μιὰν εἰκόνα κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Παριστάνει ἕνα πρόσωπο σοβαρό, χλωμό... Ἕναν ἄνδρα ὡς σαράντα ἐτῶν, μὲ μαλλιὰ μαῦρα καὶ φρύδια πυκνά. Ἡ ματιὰ αὐτοῦ τοῦ ἄνδρα φαίνεται καρφωμένη ἐπάνω της. Ἡ Σέντα ἀνατριχιάζει. Τὰ κορίτσια γελοῦν.

— Πάλι τὴν εἰκόνα βλέπεις, Σέντα;... Ἐπιμένεις λοιπὸν πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ καταραμένος καπετάνιος;...

— Ναί, αὐτὸς εἶνε, τὸ ξέρω καλά, μοῦ τὸ εἶπε ἡ γιαγιὰ ὅταν ἤμουν μικρή.

— Πές μας τὸ τραγοῦδι!..

Μὲ φωνὴ βαθειά, ἀρχίζει ἡ κοπέλλα τὸ θρῦλο... Τὸ τραγοῦδι εἶνε ἁπλό, θλιμμένο. Διηγεῖται μιὰ φοβερὴ ἱστορία. Κάποιος καπετάνιος, σὲ ὥρα τρικυμίας, βλαστήμησε τὸ Θεό, καὶ εἶπε πὼς θέλει δὲν θέλει ὁ θεός, θὰ περνοῦσε κάποιο ἀκρωτήριο. Ἡ τιμωρία ἦταν βαρειά. Τὸ καράβι του ἐστοίχειωσε. Κι' ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος μ' ὅλο του τὸ πλήρωμα ἐστοίχειωσαν κι' αὐτοί. Ταξιδεύουν ἀτέλειωτα χρόνια, νύχτα μέρα, νύχτα μέρα.... Τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶνε μαρτύριο. Εἶνε ὅλοι γέροι πιὰ κι' ἀποσταμένοι. Τὰ χρόνια πάντως δὲν φαίνονται στὶς βασανισμένες τους φυσιογνωμίες. Δὲν μποροῦν νὰ γεράσουν, οὔτε καὶ νὰ πεθάνουν. Τὸν θάνατο ὅμως τὸν περιμένουν σὰν λύτρωσι. Καὶ τότε μονάχα θὰ συγχωρεθῇ ὁ καπετάνιος καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ πεθάνῃ, ὅταν βρεθῇ μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μὲ τὴν καρδιά της... Κάθε ἑφτὰ χρόνια μονάχα ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀράξῃ στὴ στεριά. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ ζητήσῃ νὰ βρῇ τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα...

Ἡ φωνὴ τῆς Σέντας τρέμει καθὼς τελειώνει τὸ θλιμμένο τραγοῦδι.

Τὰ κορίτσια γελᾶνε.

— Τί παράξενο τραγοῦδι;... Ποιὸς ξέρει τώρα ποῦ ν' ἀρμενίζῃ ὁ καπετάνιος σου, Σέντα;... Κρῖμα νὰ μὴν ἔρθῃ ἐδῶ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃς ἐσὺ καὶ νὰ τὸν λυτρώσῃς... Φαντάσου νάχῃς ἀρραβωνιαστικὸ μερικῶν αἰώνων...

— Σωπᾶτε! λέει ἡ Σέντα σοβαρά.

— Ἄ, ξεχάσαμε, γελάει μιὰ μικρή. Προτιμᾷς βέβαια τὸν Ἔρικ.. Προτιμᾷς ἀρραβωνιαστικὸ εἴκοσι χρόνων...

— Ποιὸς μίλησε γιὰ μένα; ἀκούγεται μιὰ δροσερὴ νεανικὴ φωνή.

Οἱ κοπέλλες τὸν ὑποδέχονται μὲ φωνὲς χαρᾶς. Εἶνε ὁ ὄμορφος Ἔρικ, ὁ κυνηγός. Ξέρουν ὅλες πὼς ἀγαπάει τὴ Σέντα, καὶ δὲν ἔχουν ἀμφιβολία πὼς κι' αὐτὴ ἀπὸ μέσα της τὸν ἀγαπάει, κι' ἂς φαίνεται ἐπιφυλακτική. Τοὺς θεωροῦν ἀρραβωνιασμένους. Γελοῦν λιγάκι μὲ τὸν Ἔρικ, κι' ἔπειτα φεύγουν.

— Ἀγάπη μου, λέει ὁ Ἔρικ μόλις μένει μόνος μὲ τὴν κοπέλλα... Πάλι σὰν σκεπτικὴ σὲ βλέπω...

— Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔχω τίποτα, ἀποκρίνεται γρήγορα αὐτὴ καὶ χαμογελάει.

Εἶνε ὄμορφη ὅταν χαμογελάῃ. Τὸ διάφανο δέρμα της γίνεται ρόδινο, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ρόδινα χείλη της φαίνονται μαργαριταρένια τὰ δόντια της.

Ὁ Ἔρικ σκύβει καὶ φιλᾷ αὐτὸ τὸ στόμα ποὺ χαμογελάει.

— Φρόνιμα!, τοῦ λέει ἡ κοπέλλα χωρὶς θυμό.

Σὲ λίγο φεύγει ὁ Ἔρικ ὅλος χαρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Σέντας. Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας της, ὁ καπετάνιος Ἄιτρες. Ὄχι πὼς τοῦ κακοφαίνεται νὰ θεωρῇ μέλλοντα γαμπρό του τὸν Ἔρικ, ἀλλὰ ἀκόμα ὁ νέος δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὴν πρότασι ἐπισήμως.

Κάθεται ἡ Σέντα μόνη... Ἄθελα σιγοτραγουδεῖ τὴ μπαλλάντα. Τὰ μάτια της εἶνε πάλι καρφωμένα στὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου... Τώρα ποὺ εἶνε μόνη δὲν βλέπει μπροστά της τὸ ὄμορφο, νεανικὸ πρόσωπο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἀλλὰ τοῦ στοιχειωμένου καπετάνιου. Καὶ ἔξαφνα μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἀκούγεται στὸ δωμάτιο. Ἡ Σέντα ξεφώνισε ἔτσι καὶ τρικλίζει.. Ἐκεῖ, στὸ κατῶφλι... ὄχι, δὲν τρελλάθηκε!... Δίπλα ἀπὸ τὸν πατέρα της... ναί, εἶνε αὐτός, αὐτός, ὁ στοιχειωμένος καπετάνιος!

Ὁ πλοίαρχος Ἄντερς ὡστόσο ζυγώνει μὲ καλόβολο γέλιο.

— Τί ἔπαθες, Σέντα; Ἐτρόμαξες;

— Ναί, ἐτρόμαξα, ἀποκρίνεται ἀχνὰ ἡ κοπέλλα.

Ὁ καπετάνιος τὴν κυττάζει μὲ τὰ μαῦρα του μάτια ἴσια στὰ μάτια.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸν Ὁλλανδὸ καπετάνιο, λέει ὁ πατέρας. Συναντηθήκαμε κάτω, στὰ βράχια. Εἶνε ἕνας καιρὸς διαβολεμένος, ἀναγκάσθηκε ν' ἀράξῃ...

Ἔπειτα παίρνει τὴν κόρη του κατὰ μέρος καὶ τῆς λέει γρήγορα:

— Δείξου εὐγενικιὰ μαζί του. Εἶνε μιὰ σπάνια τύχη γιὰ σένα. Θέλει νὰ σὲ πανδρευθῇ. Τὰ συζητήσαμε. Εἶνε πλούσιος. Θὰ σὲ ντύσῃ στὸ χρυσάφι... Ὄχι, μὴ χλωμιάζῃς! Δὲν θὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ ἐδῶ. Ἐδῶ θὰ ζῇς.. Αὐτὸς θὰ ταξιδεύῃ. Ἐσὺ θὰ ζῇς σὰν βασίλισσα. Θέλει μονάχα γρήγορα ἀπάντησι.

— Ὄχι, ὄχι, ψιθυρίζει ἀμέσως ἡ κοπέλλα...

— Σκέψου καλά, τῆς λέει ὁ πατέρας της.

Ὁ Ὁλλανδὸς ὡστόσο τοὺς παρακολουθεῖ μὲ τὰ βαθειά του μαῦρα μάτια.

Ζυγώνει καὶ λέει στὴν κοπέλλα:

— Μαντεύω τί σοῦ λέει ὁ πατέρας σου. Θέλω νὰ σκεφθῇς. Μονάχα ἂν φαντάζεσαι πὼς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς νὰ πῇς τὸ ναί.

— Ἐγὼ φεύγω, πάω νὰ ἑτοιμάσω ἕνα καλὸ κρασί, λέει ὁ πλοίαρχος Ἄντερς.

— Σέντα λέει ὁ Ὁλλανδός. Σκέψου καλά. Ἐγὼ ταξίδεψα πολύ. Εἶμαι κουρασμένος. Θέλω νὰ βρῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Πλούτη ἔχω ὅσα μπορεῖ νὰ παθήσῃ ἡ ψυχή σου.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, ψιθυρίζει ἡ κοπέλλα καὶ ἡ ματιά της σταματᾷ σὰν μαγνητισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Αὔριο θέλω ἀπάντησι, λέει ὁ Ὁλλανδός. Σ' ἀφίνω ὡστόσο, μόνη σου θὰ σκεφθῇς καλύτερα.

Ὅταν ἔρχεται ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ κεράσματα, βρίσκει τὴ Σέντα μόνη. Τῆς λέει πάλι τὰ δικά του, τὴ σπρώχνει νὰ μὴ χάσῃ αὐτὴ τὴν περίφημη τύχη.

Τὸ ἀπόγευμα, ἔρχεται ὁ Ἔρικ. Τὴν βλέπει πιὸ θλιμμένη.

— Ἀγάπη μου, τῆς ψιθυρίζει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει.

— Ἄσε με!... κάνει ἀχνὰ ἡ κοπέλλα.

— Ἄ, ξέρω! φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ νέος κυνηγός. Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπαν. Ὁ πατέρας σου ἔφερε ἐδῶ ἕναν πλούσιο γαμπρό... Θὰ ἀρραβωνιασθῇς μὲ τὸν Ὁλλανδό. Αὐτὸ λέει ὁ κόσμος.

— Ὄχι, ὄχι! ἀποκρίνεται ἀνατριχιάζοντας αὐτή.

— Γυναῖκα διπρόσωπη... Ἔτσι τὸ λένε ὅλοι καὶ ἐσὺ μοῦ κρύβεσαι...

Κρατῶντας την στὴν ἀγκαλιά του, μὲ χάδια, τῆς κάνει τὰ παράπονα ὁ Ἔρικ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ Ὁλλανδὸς στέκει στὸ κατῶφλι καὶ καρφώνει τὰ μαῦρα, βαθουλά του μάτια στοὺς δυὸ νέους. Ἔχει ἄπειρη θλῖψι ἡ ματιά του καὶ ἡ Σέντα νοιώθει κάτι νὰ ραγίζῃ μέσα της. Τραβιέται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἔρικ, κόκκινη, ταραγμένη.

— Ἄ, ἔτσι; κάνει ὁ Ὁλλανδὸς πικρά. Εἶσαι ἀρραβωνιασμένη, Σέντα; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως; Τὰ πλούτη μου λοιπὸν σὲ τράβηξαν; Θὰ ἤσουν ἱκανὴ νὰ πάρῃς ἐμένα γιὰ τὰ πλούτη μου, ἐνῶ ἀγαπᾷς ἄλλον;

Ἡ κοπέλλα τρέμει καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀποκριθῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ καὶ τὰ μάτια της. Σὰν μαγνήτης τὴν τραβάει ἡ σκοτεινὴ ματιά του. Ὁ Ὁλλανδὸς γελάει πικρὰ καὶ φωνάζει:

— Πολὺ καλά! Ὄχι! Τὰ πλούτη μου δὲν θὰ στὰ δώσω ἔτσι, δίχως ἀγάπη, ὄμορφη κοπέλλα. Πάρε τὸν νέο κυνηγό σου. Ζῆστε εὐτυχισμένοι. Ἐγὼ φεύγω. Φεύγω. Πάω πάλι στὴ θάλασσα. Ἄλλα ἑφτὰ χρόνια...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ λέει ψιθυριστά, ἀναστενάζοντας. Μονάχα ἡ Σέντα τ' ἀκούει, καὶ ἡ καρδιά της ραγίζει ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἀπὸ τὴ συμπόνια.

Ὥστε δὲν τὴν ἐγέλασε τὸ προαίσθημά της! Τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε ὁμολογία. Αὐτὸς εἶνε ὁ καταραμένος καπετάνιος!

Ὁ Ὁλλανδὸς φεύγει μὲ βῆμα ταχύ. Κατεβαίνει κάτω, στὴν ἀκρογιαλιά. Μαῦρο, τὸν περιμένει βαίνει στὸ καράβι του.

— Μὴ φεύγῃς! τοῦ φωνάζει ἡ Σέντα τρέχοντας ξοπίσω του. Ὄχι, μὴ φεύγῃς! Θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σου!

Γυρίζει ὁ Ὁλλανδὸς καὶ τῆς ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιά. Ἔπειτα γελάει στριγγὰ καὶ ἀνεβαίνει στὸ καράβι του.

Ὁ Ἔρικ στέκει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του σὰν ἄλαλος. Ὁ πατέρας της ψιθυρίζει:

— Τρελλάθηκε ἡ Σέντα! Στὴν ἀρχὴ τὸν ἀφίνει καὶ φεύγει, καὶ ἔπειτα τὸν φωνάζει ἔτσι, μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Πλῆθος ἔχει μαζευτῆ στὴν παραλία, καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἑτοιμασία τοῦ καραβιοῦ.

Ἐπὶ τέλους τὰ σχοινιὰ τρίζουν, σηκώνεται ἡ ἄγκυρα. Τὸ καράβι ἀργοκυλάει. Ὁ Ὁλλανδὸς στέκει ὀλόρθος στὸ κατάστρωμα. Τὰ μάτια του φουρτουνιασμένα δείχνουν ὅλη του τὴν ἀπελπισία.

— Μὴ φεύγῃς! τοῦ φωνάζει πάλι ἡ Σέντα.

Μὰ τὸ καράβι πετάει τώρα, σὰ νάχῃ φτερά...

Τότε, γίνεται κάτι ἀπροσδόκητο. Ἡ Σέντα, ποὺ στεκόταν ἐπάνω σ' ἕναν ψηλὸ βράχο, ἁπλώνει τὰ χέρια της σὰν φτερὰ καὶ ρίχνεται στὸ κῦμα. Ἡ φωνή της ἀκούγεται στριγγή:

— Θέλω νάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου. Σ' ἀγαπῶ!

Ἕνα ρῖγος περνάει στὴν πυκνὴ μᾶζα τοῦ λαοῦ. Ὁ πατέρας της κάνει νὰ πέσῃ ξοπίσω της στὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Ἔρικ. Ἀλλὰ ἕνα θέαμα φοβερὸ τοὺς καθηλώνει στὴ θέσι τους.

Ἐκεῖ, στὸ γιαλό, ἐνῶ τὰ νερὰ εἶνε ἥσυχα σὰν καθρέφτης, τὸ καράβι κλονίζεται μιὰ στιγμή, σὰ μεθυσμένο. Καὶ ὥσπου νὰ προφθάσουν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, γέρνει, καὶ βουλιάζει. Σὲ λίγες στιγμὲς δὲν φαίνεται οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ μαῦρα του ψηλὰ κατάρτια..

Τότε, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, καταλαβαίνει καὶ γονατίζει...

— Ἦταν ὁ καταραμένος καπετάνιος! ψιθυρίζει ὁ πατέρας σὰν κεραυνοχτυπημένος.

— Καὶ ἡ Σέντα τὸν ἔσωσε! ἀποκρίνεται μ' ἕναν λυγμὸ ὁ Ἔρικ.

— Τί ἔκαμα! Τί ἔκαμα! λέει ὁ Ἄντερς.

Ἡ θάλασσα εἶνε πάλι γαλήνια καὶ γαλανή.. Πιὸ γαλανὴ ἀπὸ ἄλλες φορές. Γιατὶ τώρα δὲν ταξιδεύει ἐπάνω της μιὰ ψυχὴ βασανισμένη. Ἡ Σέντα, μὲ τὴν ἀληθινή της ἀγάπη καὶ μὲ τὴ θυσία της, ἔδωσε τέλος στὸ μαρτύριο τοῦ Ὁλλανδοῦ.. Τὸ καράβι του ἐβούλιαξε καὶ αὐτὸς καὶ τὸ πλήρωμά του βρῆκαν ἐπὶ τέλους τὴ μόνη εὐτυχία ποὺ ποθοῦσαν, τὸν θάνατο!..

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

ΑΒΛΑΒΗ ΤΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΖΩΪΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὸν ξέρετε τὸν «βασιλίσκο»; Ὄχι;... Ἔ, λοιπὸν θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσωμε ἐμεῖς:

Ὁ «βασιλίσκος» εἶνε ἕνα ἀθῶο καὶ ἀβλαβὲς σαυροειδές, μήκους 65 πόντων — ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 45 ἀνήκουν στὴν οὐρά του — μ' ἕνα εἶδος μυτεροῦ σκούφου στὸ κεφάλι, μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀγκάθια κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης καὶ μὲ ἀκανόνιστα μαῦρα σημάδια σ' ὅλο τοῦ τὸ πράσινο σῶμα... Τὸ ἀθῶο, λοιπόν, αὐτὸ πλασματάκι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ἐθεωρεῖτο... ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα καὶ καταστρεπτικώτερα τέρατα!

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι προήρχετο ἀπὸ διασταύρωσι πετεινοῦ... φιδιοῦ καὶ βατράχου! Ἐπίστευαν δηλαδὴ ὅτι ὁ πετεινός... ἐγεννοῦσε εἰδικὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα ἔπαιρναν καὶ ἐκλωσσοῦσαν τὸ φίδι καὶ ὁ βάτραχος. Ἔτσι ἐδημιουργεῖτο ὁ ἀποτρόπαιος «βασιλίσκος» μὲ φτερὰ στὸ σῶμα, στέμμα στὸ κεφάλι τέσσερα πόδια πετεινοῦ, οὐρὰ φιδιοῦ, μάτια λαμπερὰ καὶ βλέμμα ποὺ ἐσκόρπιζε γύρω του ἕνα ἰσχυρότατο δηλητήριο!

Ἔτσι ὁ δηλητηριασμένος ἀέρας ἐπροκαλοῦσε παντοῦ τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν θάνατο: τὰ φροῦτα ἔπεφταν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἐσάπιζαν, τὰ χόρτα καὶ τὰ λαχανικὰ ἐξηραίνονταν, τὰ πουλιὰ ἔπεφταν κεραυνοβολημένα... Μόνο ὁ πετεινός, ἴσως γιατὶ ἦταν πρόγονος τοῦ «βασιλίσκου» διεσώζετο πάντοτε ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφή. Καὶ μὲ τὴν κραυγή του ἔτρεπε εἰς φυγὴν τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἑρπετὸ καὶ τὸ ἔκανε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο, τρομοκρατημένο στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Σημειῶστε ὅτι ἐπίστευαν αὐτοὺς τοὺς ἐξωφρενισμοὺς ἀκόμη καὶ μερικοὶ ἐπιστήμονες ποὺ ἔζησαν πρ ὀλίγων μόνον ἑκατονταετηρίδων ὅπως π.χ. ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Τόπσελ!

Τὸ μικρὸ ζῶο «Μολὼχ» εἶνε καὶ αὐτὸ ἀβλαβέστατο, καίτοι θεωρεῖται τὸ ἀσχημότερο τοῦ κόσμου. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ τρομερό, παρὰ μόνο τὸ ὄνομά του, παρμένο ἀπὸ μιὰν ἀρχαία θεότητα, ἄγρια καὶ ἀμείλικτη. Πράγματι, ὁ Μολὼχ ἐλατρεύετο ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ Φοίνικας καὶ ἦταν ἕνας θεὸς μὲ σῶμα τερατώδους ἀνθρώπου καὶ κεφάλι ταύρου.

Τώρα ἡ ὀνομασία τοῦ τρομεροῦ θεοῦ διατηρεῖται σ' ἕνα μικρὸ ζῶο τῆς Αὐστραλίας, μήκους 20 ἑκατοστομέτρων, ποὺ ἔχει βέβαια ὄψι ἄσχημη καὶ ἀνησυχητική, γιατὶ ὅλο του τὸ σῶμα σκεπάζεται ἀπὸ χονδρὰ ἀγκάθια, γυρισμένα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. εἶνε ὅμως τελείως ἀβλαβές, παρ' ὅλο τὸν τρομερὸ ἐξοπλισμό του.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΙ «ΜΠΟΕΜ» τοῦ Ἔρωτος

Ποιοὶ εἶνε οἱ εὐτυχεῖς στὸν ἔρωτα;

«Ὅποιος δὲν ἐπόνεσε, δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀγάπη», λέει κάπου ὁ Γκαῖτε. Ἂν ὁ ἰσχυρισμός του αὐτὸς ἀληθεύῃ, τότε στὴν ζωὴ πρέπει νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ δυστυχισμένοι. Εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἀπέφυγαν καὶ ἀποφεύγουν συστηματικὰ νὰ πονέσουν, οἱ ἀνάλγητοι τοῦ ἔρωτος, αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦν μέσα στὴ χαρά, μέσα στὴν ξεγνοιασιά, χωρὶς νύχτες ἀγρυπνίας καὶ ἡμέρες ἀνησυχίες, οἱ «μποὲμ» τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλὰ εἶνε ἄραγε δυστυχισμένοι οἱ μποὲμ αὐτοὶ τῆς ἀγάπης; Καὶ ἔχουν νοιώσει στὴ ζωή τους τὸν πραγματικὸν ἔρωτα, τὸν ἔρωτα αὐτὸν ποὺ εἶνε ἡ χαρὰ κάθε λύπης καὶ ἡ λύπη κάθε χαρᾶς;

Οἱ μῦσται τοῦ ἔρωτος τοὺς θεωροῦν ὡς τοὺς ἀσπονδοτέρους ἐχθροὺς των τοὺς μποὲμ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τρυγοῦν τὸν ἔρωτα χωρὶς νὰ σπαταλοῦν οὔτε μίαν ὥρα ὕπνου, χωρὶς νὰ θυσιάζουν οὔτε ἕνα ψίχουλο χαρᾶς, οὔτε μία στιγμὴ ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις τους.

Καὶ τοὺς ἀποκαλοῦν «τσαρλατάνους» τῆς ἀγάπης.

Εἶνε κομψοὶ σὰν τὸν Μπροῦμμελ ὅλοι, ἢ ἡλικιωμένοι, ἀλλὰ πλούσιοι... Ξέρουν νὰ λένε ὡραῖα τρυφερόλογα, νὰ γοητεύουν μὲ τοὺς τρόπους των καὶ νὰ συναρπάζουν μὲ τὴν χάρι των. Θαμπώνουν χωρὶς δυσκολία τὶς γυναῖκες μὲ τὸ ἐπίπλαστο «λοῦστρο» τους. Καὶ τὶς κάνουν δέσμιές των.

Καὶ γνωρίζουν ἔτσι τὸν ἔρωτα σ' ὅλες του τὶς ἐκφάνσεις καὶ τὶς διαπασῶν. Ὅλος ὁ κόσμος τοὺς ζηλεύει καὶ αὐτοὶ λογίζονται εὐτυχεῖς...

Ἀλλὰ εἶνε ἄρα γε;

Η ΜΟΝΟΠΛΕΥΡΗ ΑΓΑΠΗ, ΚΟΙΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΑ

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ποὺ ἐφιλοτέχνησε τὸν πιὸ χυδαῖον ἐκεῖνον ὁρισμὸ τοῦ ἔρωτος, ὥς τὸν Σαμφώρ, ποὺ τὸν ἐχαρακτήρισε ὡς «ἐπαφὴν δύο ἐπιδερμίδων» καὶ τὸν Σπινόζα ποὺ τὸν ἀπεκάλεσε κυνικώτατα «κάποιο γαργάλισμα τῶν αἰσθήσεων» κανεὶς δὲν συμφωνεῖ στὸ τί ἀκριβῶς εἶνε ἐπὶ τέλους ὁ ἔρως καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ εὐτυχεῖς καὶ οἱ δυστυχεῖς σ' αὐτόν...

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν δὲν τὸν αἰσθάνονται ὅμοια τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτό, κατὰ τὸν Σταντάλ, ὑπάρχουν πολλὲς διακρίσεις ἐρώτων: Ὁ ἔρως - πόνος, ὁ ἔρως - συμπάθεια, ὁ ἔρως - γοῦστο, ὁ ἔρως - ματαιοδοξία ὁ ἔρως - πάθος, ὁ ἔρως - φυσιολογία.

Ἐπεκράτησε ἡ πεποίθησις — πανάρχαια ὅσο καὶ ὁ κόσμος — ὅτι γιὰ νὰ νοιώσῃ κανεὶς τὸν πραγματικὸν ἔρωτα πρέπει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονέσῃ... Ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ τραγικὴ ἀπαισιοδοξία;

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ γλυκύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Τί θέσιν λοιπὸν ἔχουν μέσα σ' ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, τὰ δάκρυα, οἱ θλίψεις καὶ οἱ σπαραγμοί... Αὐτὸ δὲν θἄταν ἔρως τότε, ἀλλὰ δρᾶμα...

Οἱ ἀνάλγητοι τοῦ ἔρωτος, λοιπόν, αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐγνώρισαν σ' ὅλες τὶς ἐκφάνσεις καὶ τὰ... εἴδη του — κατὰ τὴν κατάταξιν τοῦ Σταντάλ — πρέπει νὰ εἶνε καὶ οἱ πραγματικοὶ εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος.

Γιατὶ — κατὰ τὸν Σταντάλ, ποὺ ἐμελέτησε ὅσο κανεὶς ἄλλος συγγραφεὺς τὰ προβλήματα τοῦ ἔρωτος — ἡ μονόπλευρη ἀγάπη μιᾶς καὶ μόνης γυναίκας ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, εἶνε μιὰ εὐτυχία καθημερινή, κοινή, μέτρια καὶ χωρὶς καμμιὰν ἄλλην ἀνύψωσιν...

Ὁ ἄνδρας ποὺ δὲν ἀγάπησε πολλὲς γυναῖκες στὴ ζωή του, ποὺ δὲν ἐδοκίμασε ὅλα τὰ γυναικεῖα καπρίτσια, ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς γοητεῖες τοῦ θήλεος, δὲν εἶνε ἕνας «εὐτυχής». Ἢ μᾶλλον, εἶνε τόσον εὐτυχής, ὅσο καὶ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει γιὰ μοναδικὴ τροφή του μαῦρο ψωμὶ καὶ μένει μ' αὐτὸ εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν θαυμασία γεῦσι τῶν ποικίλων φαγητῶν...

Εἶνε τόσο εὐχαριστημένος, ὅσο καὶ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει στὴν κατοχή του κάποιο ὡραῖο βιβλίο, γεμᾶτο γοητευτικὲς ἱστορίες. Καὶ ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἐδιάβασε τὴν πρώτη καὶ τοῦ ἄρεσε, ἀναβάλλει νὰ διαβάσῃ τὶς ἄλλες, ἀπὸ φόβο μήπως χάσῃ τὴν πρώτη ὡραία ἐντύπωσι, στερῶντας ἔτσι τὸν ἑαυτό του τοὺς θησαυροὺς ποὺ κρύβονται στὶς ὑπόλοιπες σελίδες τοῦ βιβλίου..

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΣΤΟΝ ΜΠΟΕΜΙΣΜΟ...

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἔρωτος λοιπὸν βρίσκεται στὸν «μποεμισμό»;

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀγάπησαν τὸν μεγάλο γόητα Καζανόβα τὸν εὐγνωμονοῦσαν σὰν Θεό, γιατὶ ὄχι μόνον δὲν εἶχε πάρει τίποτε ἀπὸ τὰ αἰσθήματά τους, δὲν εἶχε πληγώσει τὴν γυναικεία ἀξιοπρέπειά τους, ἀλλὰ τοὺς ἐχάρισε τὴν πεποίθησι ὅτι ἐγνώρισαν τὴν εὐτυχέστερη πλευρὰ τοῦ ἔρωτος.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐρωτικὸς μποεμισμός: νὰ τρυγοῦν, ἄνδρας καὶ γυναῖκα, τὸ δυνατὸ κρασὶ τοῦ ἔρωτος, μοιράζοντες ὅλες τὶς χαρὲς καὶ ἀποδιώχνοντας κάθε λύπη...

Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Οἱ μποὲμ τοῦ ἔρωτος δὲν προσκολλῶνται ποτὲ σὲ μιὰ καὶ μοναδικὴ ἀγάπη. Αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ θάνατός των.

Γιατὶ μιὰ τέτοια ἀγάπη, προϋποθέτει μιὰ σύμβασι τρομερή, ἕνα συμβόλαιον, ὅπου ὁ καθεὶς προσφέρει ὅ,τι ἔχει καὶ παίρνει ὅ,τι τοῦ δώσουν: Ἡ γυναῖκα, δίνει ὅλο τὸν ἑαυτό της. Καὶ ὁ ἄνδρας ὅλη τὴν ζωή του, τὸ πᾶν.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἀκριβῶς δὲν εἶνε ἄραγε ἡ πραγματικὴ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς ἀπολύτου εὐτυχίας, τὴν ὁποία δὲν θὰ νοιώσουν ποτὲ οἱ μποὲμ τοῦ ἔρωτος;

Ὄχι! Μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ «ἀληθινώτερη» ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἅπαντον τοῦ ἔρωτος, ὄχι καὶ τὸ ἅπαντον τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας. Μιὰ τέτοια μοναδικὴ ἀγάπη προϋποθέτει ἀνωτερότητα. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἡ ἀνωτερότης στὸν ἔρωτα εἶνε μία μεγάλη δυστυχία...

Γιατὶ τὸ νὰ ὑποφέρουν μαζὶ δυὸ ἄνθρωποι, νὰ αἰσθάνωνται μαζὶ καὶ νὰ κλαῖνε μαζί, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐξαρθοῦν σὲ τρελλὲς σφαῖρες ἡδονῆς, σὲ φλογερὰ ὕψη μεθυστικῶν ἐπιθυμιῶν, ἢ νὰ ριχθοῦν σὲ ἀβύσσους ξεγνοιασιᾶς καὶ χαρᾶς, αὐτὸ εἶνε μὲν μιὰ ἀγάπη ἀληθινή, βαθειά, ἱερὴ καὶ «σεβαστή», ὄχι ὅμως καὶ ὁ ἔρως - εὐτυχία, ὁ ἔρως - θεῖον δῶρον ποὺ ἐδόθηκε ὡς εὐλογία στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ζωή...

Η ΜΕΡΙΣ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ»

Κάθε φορὰ ποὺ ἀγαπᾶμε, νομίζομε καὶ ἔχομε συνήθως τὴν διάθεσι νὰ εἶνε ἡ τελευταία φορά... Ἀλλὰ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη αὐτή, νὰ μᾶς ἀπογοητεύσῃ ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσο ὑποφέραμε καὶ ποὺ δὲν ἦταν, ὅπως ἐφαντασθήκαμε, ὁ.. μεγαλύτερος τῆς ζωῆς μας.

Δυστυχισμένοι καὶ νοιώθοντας τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ γεμίσω με πάλι τὴν ζωή μας μὲ ἀγάπη, καταφεύγομε, μὲ τὴν πρωτινὴ πίστι, σὲ ἄλλον ἔρωτα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποδεικνύεται σὲ λίγο ὅτι δὲν εἶνε ὁ μεγαλύτερος. Καὶ συνεχίζομε τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴν περιπλάνησί μας ἀπὸ ἔρωτα σὲ ἔρωτα, αἰωνίως δυστυχεῖς...

Ἐνῶ οἱ μποὲμ τοῦ ἔρωτος.. Πόσο ἀντίθετα σκέπτονται καὶ πόσο πιὸ εὐτυχισμένοι εἶνε! Ἁρπάζουν καὶ σφίγγουν ὅ,τι περιᾷ ἀπὸ τὸν δρόμο τους, ψαρεύουν σ' ὅλους τοὺς χειμάρρους καὶ τὶς θάλασσες, ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχουν ὄρεξι, γι' αὐτό, καὶ ὅταν συναντοῦν ἀντίδρασι, καὶ ὅταν βλέπουν ὅτι τοὺς παίζουν κωμῳδία κι' ὅταν ἀκόμη ἀνακαλύπτουν ἄσχημους σχηματισμοὺς στὸ κορμί των...

Ἕνα ξανθὸ ἢ καστανὸ κεφάλι, εἶνε πάντα ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τους. Καὶ εἶνε αὐτὸ γι' αὐτοὺς μιὰ διαρκὴς εὐτυχία. Καὶ τοὺς χαρίζει αὐτὸ μιὰν ὑπέροχη αὐτοπεποίθησι.

Καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ χρόνος ποὺ χάνουν μὲ τὸν μποεμισμό τους οἱ κάποιες μικρὲς ἀπογοητεύσεις, βαρύνουν πολὺ ὀλιγώτερο στὴν μερίδα «κέρδη καὶ ζημίαι» ἀπὸ τὸ ὑπέροχο αἴσθημα τῆς Νίκης ποὺ διαρκῶς δοκιμάζουν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μία, τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, αὐτὴ γι' αὐτούς:

«Ἂν εἶνε, θὲ νάρθῃ, ἀλλοιῶς θὰ προσπεράσῃ», κατὰ τὸν ποιητή.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

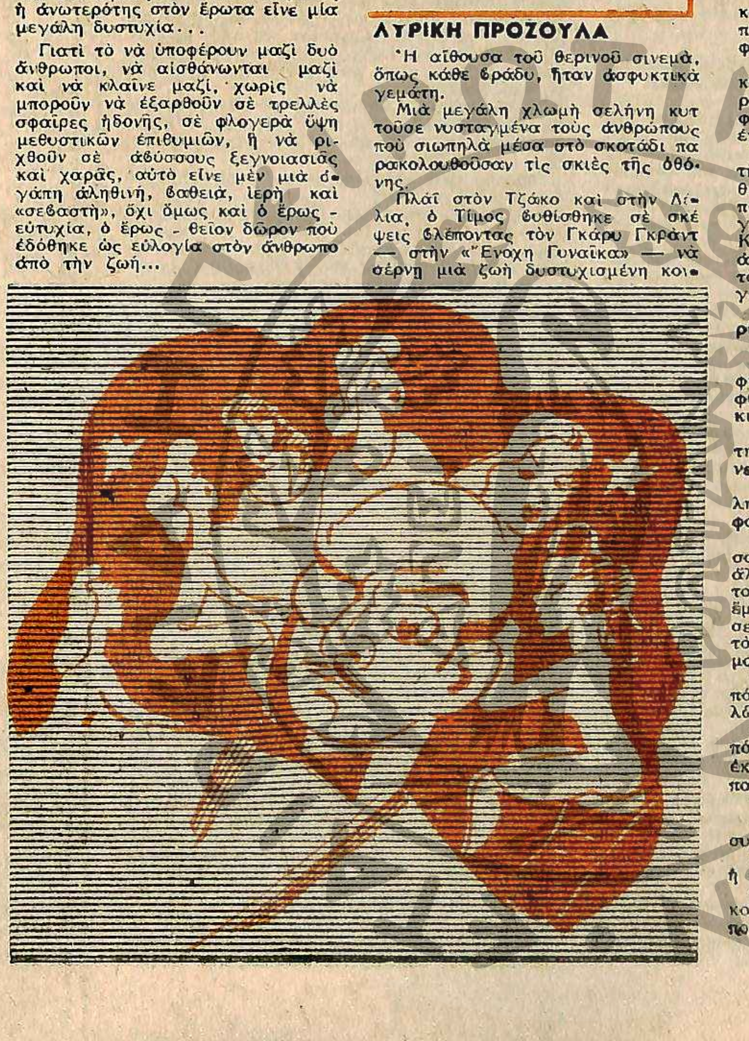

Ἕνα βράδυ στὸ ΣΙΝΕΜΑ

ΛΥΡΙΚΗ ΠΡΟΖΟΥΛΑ

Ἡ αἴθουσα τοῦ θερινοῦ σινεμά, ὅπως κάθε βράδυ, ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη.

Μιὰ μεγάλη χλωμὴ σελήνη κυττοῦσε νυσταγμένα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σιωπηλὰ μέσα στὸ σκοτάδι παρακολουθοῦσαν τὶς σκιὲς τῆς ὀθόνης.

Πλάϊ στὸν Τζάκο καὶ στὴν Λέλια, ὁ Τίμος βυθίσθηκε σὲ σκέψεις βλέποντας τὸν Γκάρυ Γκράντ — στὴν «Ἔνοχη Γυναῖκα» — νὰ σέρνῃ μιὰ ζωὴ δυστυχισμένη κοιτὰ σὲ μιὰν ὡραία ὕπαρξι τὴν Καίη Φράνσις — ποὺ τὸν παντρεύθηκε γιὰ τὰ λεφτά του, ἂν καὶ ἀγαποῦσε ἄλλον, καὶ ποὺ τώρα, δὲν τοῦδινε τὴν ἐλευθερία του γιὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος πλάϊ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγάπησε γιὰ τὸ ἄτομό του!

Ἕνα περίεργο συναίσθημα πλημμύρισε τὴν καρδιά του. Ἄθελα, ἐκύτταξε τὸ μικρὸ λευκὸ χεράκι τῆς Λέλιας ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ δικό του. Στὸ δεύτερό της δάχτυλο ἔλαμπε ἕνα ὡραῖο διαμάντι. Ἦταν τὸ δῶρο τοῦ Τίμου σ' αὐτὴν ποὺ προώριζε γιὰ γυναῖκα του.

Μὰ περίεργο! Γιατὶ νὰ συνταυτίζῃ τὸ πρόσωπο τῆς νέας μὲ τὴν Καίη Φράνσις;

Ποιὸς τὸν ἐπιβεβαίωνε πὼς ἡ Λέλια τὸν παντρευόταν γιὰ τὰ λεπτά του;

Κανείς! Μὰ πάλι ποιὸς τὸν ἐπιβεβαίωνε καὶ γιὰ τ' ἀντίθετο; Ἔπειτα, ἤξερε καλὰ πὼς ἡ Λέλια διέκοψε ἀμέσως μὲ κάποιον ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, γιὰ χατῆρι του. Ἴσως γιατὶ ἀγάπησε πιὸ πολὺ τὸν Τίμο! Ἴσως! Μὰ πῶς νὰ ἐστήριζε ὅλη του τὴ ζωὴ ἐπάνω σὲ μιὰν ἀβεβαιότητα; Τὴν ἤξερε φιλάρεσκη καὶ λίγο φιλόδοξη.

Ἐγύρισε καὶ τὴ κύτταξε. Ἕνα ἄψογο προφίλ, μιὰ ἴσια κλασσικὴ μύτη, δυὸ χείλη σμιχτά, μιὰ ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα καὶ ἄφθονα χρυσᾶ μαλλιά! Ἦτανε σωστὸ ποίημα. Ὁ Τίμος ἐξακολούθησε νὰ τὴν κυττάζῃ δίχως ἐκείνη νὰ τὸν βλέπῃ. Εἶχε ἀπορροφηθῆ τελείως. Τὰ χείλη της πότε - πότε εἶχαν ἕνα νευρικὸ τρεμούλιασμα καὶ τὰ μάτια της ἦσαν ὑγρά, σχεδὸν δακρυσμένα. Ὁ Τίμος ἄκουσε καθαρά, τὸν Γκάρυ Γκράντ νὰ λέῃ: «Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ, νὰ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστιλες!» Καὶ ἡ Καίη Φράνσις ἀπαντοῦσε: «Συγχώρησέ με, ἀγάπη μου, μὰ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ πλούτη, τὸν παντρεύομαι, μὰ μόνο ἐσένα ἀγαπῶ!»

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ κάτασπρες χαντροῦλες ἐγυάλισαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς κινηματογραφικῆς σάλας καὶ ἐδάγκωσαν τὰ χείλη!

«— ...Κι' αὐτὸς (συνέχιζε ὁ Γκάρυ Γκράντ θυμωμένα) σκοτώθηκε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μας!»

Ἕνα δάκρυ θολό, ἀκράτητο ἐκύλησε στὸ πρόσωπο τῆς Λέλιας, ποὺ τὸ ἐσκούπισε γρήγορα καὶ φοβισμένα.

Ἔ, τώρα πιὰ δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου ὁ Τίμος. Καὶ ὅσο ὑπέφερε ὁ πρωταγωνιστής, τόσο ἐσκεφτότανε μὲ τρόμο ὁ νέος ἀπὸ τί ἐγλύτωσε.

Καὶ ἡ σκέψις του, ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς γυναίκας ποὺ καθισμένη ἐκεῖ κοντὰ ὑπέφερε γιὰ κάποιον ἄλλον, ξαναγύρισε νοσταλγικὰ σ' ἕνα παληὸ ὄνειρο, στὴν Καίτη, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε δίχως ἀξιώσεις καὶ ποὺ τῆς ἔφθανε νὰ τὸν αἰσθάνεται ἁπλῶς κοντά της, γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη...

Τὰ φῶτα ἄναψαν. Δίχως νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ, σηκώθηκε.

— Ποῦ πᾶς; ρώτησε ὁ Τζάκος.

— Νὰ καπνίσω, ἀπάντησε ἀφηρημένα ὁ Τίμος δίχως νὰ σκεφθῇ ὅτι βρίσκονταν σὲ ὑπαίθριον κινηματογράφο.

— Μά, Τίμο! Τί ἔπαθες; ρώτησε ἡ Λέλια. Τί κουταμάρες εἶνε αὐτὲς ποὺ λές;

— Ἄχ, ναί, μὲ συγχωρεῖς, θέλησα νὰ πῶ ὅτι πηγαίνω νὰ τηλεφωνήσω.

Βγῆκε σχεδὸν τρέχοντας. Τόσο βιαζότανε νὰ τῆς μιλήσῃ τῆς ἄλλης. Θυμότανε καλὰ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τῆς πανσιὸν ποὺ ἔμενε. Τῆς εἶχε ἄλλοτε τηλεφωνήσει τόσες φορὲς τῆς Καίτης μὲ τὰ μελάγχολα μάτια καὶ τὴν ρωμαντικὴ καρδούλα.

— Μπρός, μπρός! ἐφώναξε ἀνυπόμονα. Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὴν Καίτη Βλαστοῦ.

— Τί; Πῶς; Ἔφυγε; Καλά, πότε θὰ ἐπιστρέψῃ; Ἄ, ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ! Δὲν ἄφησε διεύθυνσι; Ἄ, πανδρεύθηκε; Εὐχαριστῶ!

Ἐγύρισε μέσα κουρασμένα.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Τζάκος. Εἶσαι χλωμός.

— Συνέβη τίποτα; ρώτησε καὶ ἡ νέα.

— Ναί, ἀπήντησε ψιθυριστὰ καὶ μὲ κόπο ὁ Τίμος Πέθανε κάποιος, ποὺ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ...

ΑΔΩΝΑ

Ο Σκελετός ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

36ον

Καὶ ἔσπρωξε τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα σκοτάδι, ποὺ δύσκολα διαπεροῦσαν οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φαναριοῦ.

Ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ ἐρευνήσῃ μὲ κάθε προσοχὴ τὸ κελλὶ ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ἐνταφιασθῇ ὁ Τὸμ Κόξ. Ὅλες του ὅμως οἱ ἔρευνες δὲν κατέληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Τὸμ Κὸξ δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ Ὁ Τὸμ Κὸξ εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ. Πῶς ὅμως;

Ὁ Τόννυ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μυστηριώδη ἐκείνη φυγὴ τοῦ ἐνταφιασμένου. Ἐψιθύρισε μόνο μὲ θαυμασμό:

— Τρομερός! Διαβολεμένος ἀληθινὰ ἄνθρωπος! Ἔφυγε!

— Περίεργο ὅμως! Πῶς κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἕνα μέρος κλεισμένο τόσο καλά. Δὲν θὰ τὸ μάθωμε τάχα ποτέ, Τόννυ;

— Ἴσως, Φρανσίν...

Ξαφνικὰ οἱ ἀκτῖνες τοῦ φαναριοῦ του ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕνα λευκὸ ἀντικείμενο, τοποθετημένο μὲ προσοχὴ ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα.

— Τί εἶνε αὐτό; ἐψιθύρισε ἀπορῶντας ὁ Τόννυ.

Ἐπλησίασε, παρετήρησε καλύτερα καὶ φώναξε:

— Ἕνα γράμμα!

Καὶ παίρνοντας τὸ ἀνοιχτὸ ἐκεῖνο γράμμα, ποὺ ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι, ἐδιάβασε:

«Φίλε κύριε Σκελετέ,

»Ἔκαμες τὴν ἀνοησία νὰ μὲ κλείσῃς σ' ἕνα θάλαμο ἐφευρέσεως καὶ κατασκευῆς τοῦ μηχανικοῦ Φιτζέραλντ, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸ 1540 καὶ ἐχρησιμοποίησε τὶς μηχανικές του γνώσεις στὸ νὰ κατασκευάσῃ μυστικὰ ἐλατήρια, κινητὰ πατώματα, ἀόρατες καταπακτὲς καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη παγίδων, ποὺ δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω.

»Τοῦτο μόνο νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ καταστήσω γνωστὸ ὅτι ξέρω καλὰ τοὺς μυστικοὺς μηχανισμοὺς τῶν παρομοίων κατασκευασμάτων καὶ οἱ γνώσεις μου αὐτὲς μὲ ἐβοήθησαν στὸ νὰ μὴ δεχθῶ περισσότερο τὴν φιλοξενία ποὺ θέλησες νὰ μοῦ προσφέρῃς σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τάφο.

»Φεύγω, λοιπόν, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ συναντήσω πολὺ γρήγορα ἐκεῖ βέβαια ποὺ δὲν θὰ περιμένῃς νὰ μὲ δῇς.

— Ὦ, θαυμαστὲ Τὸμ Κόξ! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Τόννυ. Πάντοτε ὁ ἴδιος. Ἐπιτήδειος, ἀσύλληπτος, θριαμβευτής. Στάσου ὅμως, ὑπάρχει ἐδῶ κι' ἕνα ὑστερόγραφο. Διάβολε! Αὐτὸ τὸ ὑστερόγραφο ἀφορᾷ ἐμένα.

— Καὶ τί λέγει, Τόννυ;

— Περίμενε νὰ διαβάσω ἐγὼ πρῶτα.

Καὶ ὁ Τόννυ μὲ κάποια δυσαρέσκεια ἐδιάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ὑστερόγραφο γιὰ τὸν Τόννυ,

»Ἂν τυχὸν ὁ χονδροκέφαλος Τόννυ ἐπροχώρησε τόσο, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ ἐδῶ ἀναζητῶντας με, ἂς ἀποφύγῃ νὰ πιέσῃ τὴν δεκάτη τετάρτη πλάκα τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Ἂν τὸ κάμῃ, ὁλόκληρος ὁ Σηκουάνας θὰ εἰσβάλῃ ἐδῶ μέσα καὶ θὰ τὸν πνίξῃ.

»Στὸ μεταξὺ ἂς προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κάποιος μεγάλος κίνδυνος μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ ἐπάνω στὸ χονδρό του κεφάλι..

Τὸμ Κόξ»

Ὁ Τόννυ προφανῶς δυσαρεστημένος ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ Τὸμ Κόξ, ἀπέκοψε γρήγορα τὸ ὑστερόγραφο καὶ τὸ ἔκρυψε στὴ τσέπη του. Τὸ γράμμα δὲ ποὺ ἀπευθυνόταν στὸν «Σκελετὸ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» τὸ ἄφηκε πάλι στὴ θέσι του.

Ξαφνικά, παρετήρησε ὅτι ἡ Φρανσὶν εἶχε ἀπομακρυνθῇ καὶ βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου καὶ μάλιστα πολὺ κοντὰ πρὸς τὴν δεκάτη τετάρτη πλάκα, ποὺ σχεδὸν ἄγγιζε τώρα μὲ τὸ χέρι της.

— Φρανσίν! φώναξε. Γιὰ τὸν Θεό, φύγε ἀπ' ἐκεῖ!

— Δοκιμάζω τὴν στερεότητα τοῦ τοίχου.

— Δυστυχισμένη! Ἄφησε τὴν πλάκα ἐκείνη. Προκαλεῖς τὸν θάνατό μας.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴ νέα. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ἡ πλάκα, ποὺ εἶχε πιεσθῇ ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῆς Φρανσίν, εἶχε ἀνέλθει λίγο ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ σχηματίσθηκε ἄρχισε νὰ εἰσρέῃ τὸ νερό..

— Ὁ Σηκουάνας! Ἔρχεται ὁ Σηκουάνας! φώναξε ὁ Τόννυ.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἄρπαξε καὶ ἐσήκωσε στὰ ρωμαλέα μπράτσα του τὴν Φρανσὶν καὶ ρίχνοντάς την στὸν ὦμο του ὥρμησε πρὸς τὴν μικρὴ σιδερένια πόρτα, ποὺ εὐτυχῶς ἦταν ἀνοιχτή.

Ὅταν ἔφθασε ἔξω στὸν κυκλικὸ θάλαμο, ξανάκλεισε τὴν πόρτα ἐκείνη μὲ τὸν ἐξωτερικό της σύρτη, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ νερὰ νὰ μποῦν στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ τότε καθησυχασμένος λίγο:

— Ἀ, Φρανσίν! εἶπε. Παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψῃς τὸ ὡραῖο ἔργο μας.

— Μὰ τί ἔκανα ἐπὶ τέλους; ρώτησε ἐκείνη. Ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα εἶνε ὅτι μ' ἄρπαξες καὶ μ' ἔφερες ἐδῶ. Γιατί;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅταν βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο.

— Καὶ ὁ Μιχάλης Τρινώ;

— Αὐτὸς ἔφυγε. Πρὸ πολλοῦ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ φεύγωμε. Ἀκοῦς τίποτε μέσα στὸ κελλί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκαμε;

Ἡ Φρανσὶν ἐπρόσεξε καὶ ἐψιθύρισε μὲ κάποιο τρόμο:

— Ναί.. Παφλασμὸς νερῶν!

— Τῶν νερῶν ποὺ θὰ μᾶς ἔπνιγαν ἂν δὲν προφθάναμε νὰ φύγωμε Καὶ τώρα ὅμως δὲν σωθήκαμε ἀκόμη. Τὸ νερὸ μπορεῖ νὰ καταρρίψῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ πλημμυρίσῃ τὰ ὑπόγεια, Φρανσίν. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ σὲ πάρω στὸν ὦμο μου.. Σὺ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ μοῦ φωτίζῃς τὸν δρόμο μὲ τὸ κλεφτοφάναρο, καὶ ἔτσι θὰ κατωρθώσωμε νὰ φύγωμε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν ἀναθεματισμένο αὐτὸ πύργο.

Καὶ πράγματι. Ὁ Τόννυ φέροντας στὸν ὦμο του τὴν Φρανσίν, ποὺ ἐφώτιζε τὸν δρόμο, κατώρθωσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κυρίως πύργο καὶ νὰ βρεθῇ σ' ἕνα μανδρωμένο μέρος τῆς περιοχῆς του. Μιὰ σκάλα ὑπῆρχε ἐκεῖ Τὴν ἀνέβηκε προσεκτικὰ ἔφθασε στην κορυφὴ τοῦ τοίχου, ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ τὴ νέα καὶ μετὰ ἀνέσυρε τὴ σκάλα καὶ τὴν ἐτοποθέτησε πρὸς τὸ ἔξω μέρος.

Μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο πάντοτε στὸν ὦμο κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ βρέθηκε στὸν δρόμο ποὺ διερχόταν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο. Ἀπέθεσε τὴ Φρανσίν, ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του καὶ μετὰ πιάνοντας τὴ νέα ἀπὸ τὸ χέρι ἄρχισαν νὰ τρέχουν κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου ἀφήνοντας πίσω τους τὸν καταραμένο πύργο τοῦ Σαβινιάκ.

Χωρὶς κανένα ἐμπόδιο καὶ μὲ ταχύτητα ποὺ θὰ τὴν ἐζήλευε ὁ καλύτερος δρομεύς, ὁ Τόννυ καὶ ἡ Φρανσὶν ἔφθασαν, περὶ τὰ ξημερώματα, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ ἀπομάχου.

Μπῆκαν καὶ ἀφοῦ ξεκουράσθηκαν λίγο, ὁ Τόννυ εἶπε:

— Πρέπει νὰ φύγω. Πρὶν φύγω ὅμως, θέλω νὰ σοῦ ἀφήσω ἕνα σημείωμα γιὰ τὸν πατέρα σου. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τοῦ τὸ δώσῃς χωρὶς ν' ἀνοίξῃς νὰ τὸ διαβάσῃς;

Ἡ Φρανσὶν ἐχαμογέλασε καί...

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε.

Ὁ Τόννυ ἦταν πεπεισμένος γιὰ ἕνα πρᾶγμα: Ὅτι ὁ Τὸμ Κὸξ ἀπεκάλυψε τὴν πραγματική του ἰδιότητα στὸν ἀπόμαχο Λουκιανὸ Βαρέν, τὸν ὁποῖον καὶ προσέλαβε ὡς συνεργάτη του..

Ἐπομένως μποροῦσε νὰ γράψῃ χωρὶς κανένα φόβο στὸν συνεργάτη αὐτὸν τοῦ Τὸμ Κόξ, τόσο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς πληροφορίες ποὺ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσαν βέβαια πολὺ ὅσο καὶ γιὰ νὰ τοῦ συστήσῃ τὴν λῆψι μερικῶν ἀπαραιτήτων μέτρων, ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν.

Ἐπάνω λοιπὸν σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, ποὺ τοῦ ἐπρομήθευσε ἡ Φρανσίν, ἔγραψε:

«Ἀγαπητὲ κύριε Βαρέν,

»Νομίζω ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς δώσω πρὸς ἡσυχίαν σας, μερικὲς πληροφορίες: Τὴν εὐχάριστη πληροφορία ὅτι ὁ φίλος σας καὶ φίλος μου Μιχάλης Τρινὼ — καὶ πιστεύω νὰ γνωρίζετε ποιὸς εἶνε πραγματικὰ ὁ Τρινὼ — ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχαν κλεισμένο καὶ τώρα περιφέρεται σὰν ἐλεύθερο πουλί..

»Μετὰ τὴν πληροφορία αὐτή, πρέπει νὰ σᾶς δώσω καὶ μιὰ συμβουλή: Μόλις ἐπιστρέψετε στὴν κατοικία σας, καὶ ἂν εἶνε δυνατὸν πρὶν ἀκόμη συνέλθουν ἀπὸ τὴ νάρκη τους οἱ φύλακες τοῦ πύργου, πάρετε τὴν κόρη σας Φρανσὶν καὶ φύγετε ὅσο τὸ δυνατὸ μακρύτερα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, Προφυλαχθῆτε κρυφθῆτε, ἐξαφανισθῆτε πρὸς καιρόν

»Καὶ τοῦτο διότι οἱ κακοῦργοι τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ» θὰ μάθουν ὅτι σεῖς τοὺς ἐπαίξατε τὸ ὄμορφο παιχνίδι τοῦ ναρκωτικοῦ καὶ θὰ σᾶς χτυπήσουν.. Θὰ σᾶς χτυπήσουν ἀνηλεῶς. Εἶνε μιὰ ὑποχρέωσις αὐτὴ ποὺ ἔχουν ἀπὸ ἕνα ὅρκο τοῦ καταστατικοῦ τους, νὰ τιμωροῦν ὁπωσδήποτε ἐκείνους ποὺ τολμοῦν νὰ βλάψουν ἢ νὰ προδώσουν τὴν συμμορία τους.

»Ἀκολουθῆστε λοιπὸν χωρὶς καμμιὰ ἀναβολὴ τὴν συμβουλὴ ποὺ σᾶς δίδω. Ἂν ὄχι γιὰ σᾶς, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν κόρη σας Φρανσίν, κατὰ τῆς ὁποίας κυρίως θὰ ἐπιτεθοῦν οἱ κακοῦργοι.

»Ὁ Μιχάλης Τρινὼ εἶνε ἄνθρωπος ποὺ ἀνακαλύπτει ὅλα. Θ' ἀνακαλύψῃ λοιπὸν καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θὰ καταφύγετε μὲ τὴν κόρη σας.

»Καὶ θάρθωμε τότε νὰ σᾶς βροῦμε. Καὶ τότε θὰ ἔχω τὴν μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σφίξω τὸ χέρι ἑνὸς γενναίου καὶ τιμίου ἀνθρώπου.

»Καλὴ ἀντάμωσι

Τόννυ»

Ἀφοῦ ἔγραψε τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Τόννυ, τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο, τὸν μονόγραψε καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Φρανσὶν λέγοντας:

—Δῶσε το στὸν πατέρα σου, Φρανσίν. Κι' ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι πῆρες ἀφορμὴ νὰ μὲ γνωρίσῃς ὡς ἄνθρωπο πολὺ προβλεπτικό, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπιμείνῃς καὶ σὺ ὅπως συμμορφωθῇ ὁ πατέρας σου πρὸς ὅσα τοῦ γράφω καὶ ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μου. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Ναί, κύριε Τόννυ.

—Καὶ τώρα, μικρούλα μου, φεύγω. Καλὴ ἀντάμωσι..

—Ποῦ ὅμως; ρώτησε ἡ Φρανσίν.

—Ὦ, μὴν ἀνησυχεῖς γι' αὐτό. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ στὸν Μιχάλη Τρινώ.

Καὶ ὁ Τόννυ, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Φρανσίν, ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ψιθυρίζοντας:

—Νὰ δοῦμε τώρα πῶς καὶ πότε θὰ κατορθώσωμε νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν κύριο Τὸμ Κόξ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ λέγῃ χονδροκέφαλο...

ΔΥΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ὁ Λουκιανὸς Βαρέν, ἐπιστρέφοντας λίγες ὧρες ἀργότερα ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τῶν «Περιστερῶν», ὅπου εἶχε ὁδηγήσει τὴν πριγκήπισσα Ἔλγα καὶ τὴν Λόλα, ἐπῆρε τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Φρανσίν, τὸ ἐδιάβασε καὶ ἐψιθύρισε ἀπορῶντας:

—Τόννυ, Τόννυ!... Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν γνωρίζω. Τόννυ...

Καὶ ἐζήτησε σχετικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν κόρη του.

Ἡ Φρανσὶν τοῦ ἀφηγήθη ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἀκόλουθος τοῦ Τὸμ Κὸξ ἐμφανίσθηκε στὴν καλύβα τους μὲ γυναικεῖα φορέματα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὸν πύργο Σαβινιὰκ ἔγραψε τὸ γράμμα καὶ κατέληξε:

— Αὐτός, λοιπόν, πατέρα μου, εἶνε ὁ Τόννυ. Ἦλθε βιαστικὸς καὶ ἔφυγε βιαστικός. Ἦλθε ἀναζητῶντας τὸν Μιχάλη Τρινὼ καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Μιχάλη Τρινώ.

Ὁ Λουκιανὸς ποὺ ὑπωπτεύθηκε τότε ὅτι ὁ Τόννυ θὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς στενώτατα συνδεδεμένους μὲ τὸν Τὸμ Κὸξ ἀστυνομικούς, ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλή, ποὺ τοῦ ἔδιδε ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπομάκρυνσί του, καὶ ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται.

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα ἔληξαν αἱ πρὸς ἀναχώρησιν προετοιμασίες τους καὶ περὶ τὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμη δηλαδὴ συνέλθουν ἀπὸ τὴ νάρκη τους οἱ φύλακες τοῦ πύργου, ὁ Λουκιανὸς Βαρὲν καὶ ἡ κόρη του ἐγκατέλειψαν τὴν ἐξοχικὴ κατοικία τους, κατευθυνθέντες πρὸς ἄγνωστο διεύθυνσι.

Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ὅταν ἀργότερα ἐπέδραμον κατὰ τῆς κατοικίας τοῦ ἀπομάχου οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ», μὲ τὴν τρομερὴ ἐντολὴ νὰ κατασφάξουν τὸν ἀπόμαχο καὶ τὴν κόρη του, δὲν βρῆκαν κανένα καὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι στὰ ἴδια ὑβρίζοντες θεοὺς καὶ δαίμονες.

Ἡ ἐξαφάνισις ὅμως αὐτή, ποὺ ἐξώργισε τὸν «Σκελετὸ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» μιὰ φορὰ ἀκόμα κατὰ τῶν ἀνθρώπων του, εἶχε καὶ συνέχεια ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

⁂

Περὶ τὶς ἕνδεκα τῆς ἰδίας ἡμέρας, μερικοὶ βοσκοὶ ποὺ ἔβοσκαν τὰ ποίμνιά τους στὸ πίσω μέρος τοῦ πύργου τοῦ Σαβινιάκ, παρετήρησαν μὲ ἔκπληξί τους ὅτι ἡ πεδιὰς σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ νερά.

Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς κατηθύνθησαν τότε πρὸς τὸν πύργο καὶ ὅταν ἐπλησίασαν κάτω ἀπὸ τὸν βράχο, ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἦταν θεμελιωμένο ἕνα μέρος τοῦ πύργου, ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Σαβινιὰκ ἔβγαιναν μὲ ὁρμὴ ποταμοὶ νερῶν, τῶν νερῶν τοῦ Σηκουάνα, ποὺ τὴν εἰσβολή τους μέσα στὸν πύργο ἄθελά της εἶχε προκαλέσει ἡ Φρανσίν. Τὰ νερά, καθὼς ἔβγαιναν, ἐσχημάτιζαν καταρράκτες καὶ κατέπιπταν μὲ πάταγο στὴν πεδιάδα.. Ἐκεῖ ἀπετελοῦσαν τρεῖς ἀληθινοὺς ποταμοὺς ποὺ κατευθύνονταν πρὸς διάφορα σημεῖα.

— Μέγας εἶσαι, Κύριε!

Καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς βοσκοὺς σταυροκοπήθηκε.

— Πῶς γίνεται αὐτό; ρώτησε ὁ ἄλλος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια,

Ο,ΤΙ φέρνει ἡ στιγμή...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ. Μέσα στὸ κομψὸ σαλονάκι, ὅπου τὸ φῶς διαρκῶς ἐλιγόστευε, ἡ κ. Ἰουλία Ρουμπὲρ ἐδιάβαζε κάτι, μηχανικά, τεντώνοντας τ' αὐτιά της στὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἐπερίμενε τὴ μεγαλύτερη ἀδελφή της Ἐρριέττα Λετορέ, ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ ταξίδι της στὴν Ἐλβετία. Ἡ κ Λετορέ, προτοῦ πάῃ στὸ ἐξοχικό της κτῆμα, θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μείνῃ λίγες μέρες κοντὰ στὴν ἀδελφή της.

Ἐπὶ τέλους, ἀκούσθηκε τὸ κουδοῦνι καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Ἐρριέττα μὲ κοστοῦμι ταξιδιοῦ. Ἀγκάλιασε σφιχτὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ φιλήθηκαν γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἔπειτα ἐμίλησαν γιὰ διάφορα μικροπράγματα, ἀφήνοντας τὸ ἕνα θέμα γιὰ τὸ ἄλλο.

Εἶχε πέσει πιὰ γιὰ καλὰ τὸ σκοτάδι. Ἡ κ. Ρουμπὲρ ἄναψε τὸ φῶς, ἐκύτταξε τὴν ἀδελφή της, ἕτοιμη νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἀκόμη μιὰ φορά. Μὰ ἔμεινε κατάπληκτη, ταραγμένη, ἄφωνη. Ἡ Ἐρριέττα εἶχε στοὺς κροτάφους της δυὸ ἄσπρες τοῦφες Ἡ Ἰουλία τὸ εὕρισκε ἀνεξήγητο αὐτό. Ἡ ἀδελφή της δὲν ἦταν παρὰ μόλις εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ τὸ ἄσπρισμα αὐτὸ τῶν κροτάφων της εἶχε συμβῇ τελευταίως κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ της. Τέλος, ἕτοιμη νὰ κλάψῃ, τὴν ἐρώτησε:

— Τί σοῦ συμβαίνει, Ἐρριέττα;

Χαμογελῶντας θλιμμένα καὶ παράξενα ἡ ἄλλη ἀπήντησε:

— Τίποτε, σὲ βεβαιῶ. Βλέπεις τὰ ἄσπρα μου μαλλιά;

Μὰ ἡ κ. Ρουμπέρ, πιάνοντάς την ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὴν ξαναρώτησε:

— Τί ἔχεις; Πές μου τί σοῦ συμβαίνει; Πρόσεξε ὅμως νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια.

Ἔστεκαν ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη καὶ ἡ Ἐρριέττα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ δυὸ δάκρυα ποὺ ἐκύλησαν στὰ χλωμὰ μάγουλά της.

— Τί σοῦ συμβαίνει; ἐπανέλαβε ἡ ἀδελφή της. Λέγε μου, τί ἔχεις;

Τότε ἡ ἄλλη, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη, ἐψιθύρισε:

— Ἔχω... ἔχω ἕναν ἐραστή!

Καὶ ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι της στοὺς ὤμους τῆς ἀδελφῆς της, ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

Τότε οἱ δυὸ ἀδελφές, ἀγκαλιασμένες, ἐπῆγαν καὶ κάθησαν σ' ἕνα καναπέ, στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ. Ἔπειτα, ἡ μικρότερη ἐπέρασε τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τῆς μεγαλύτερης καὶ ἄκουσε τὴν ἱστορία της, χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ.

— Ὦ, πίστεψέ με, ἄρχισε νὰ λέῃ πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι τρελλή. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πιὰ τὸν ἑαυτόν μου. Πρόσεξε, ἀγαπημένη μου. Φυλάξου, μόνον αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ἀδύνατα πλάσματα εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, πόσο εὔκολα ὑποχωροῦμε, πόσο γρήγορα πέφτομε. Ἀρκεῖ ἕνα ἐλάχιστο πραγματάκι, μιὰ μικρὴ συγκίνησις, μιὰ στιγμιαία ἀνάγκη ν' ἀνοίξωμε τὴν ἀγκαλιά μας, μιὰ ξαφνικὴ μελαγχολία, γιὰ νά...

»Τὸν ἄνδρα μου τὸν ξέρεις καὶ ξέρεις πόσο τὸν ἀγαπῶ. Εἶνε ὅμως ὥριμος στὴν ἡλικία καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει λογικός Δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ τὶς τρυφερότητες ποὺ κλείνει μιὰ γυναικεία καρδιά. Εἶνε πάντα ὁ ἴδιος. Πάντα ἄψογος καὶ ὑποχρεωτικός, γελαστὸς καὶ καλός. Ὦ, πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὲ ἁρπάξῃ μιὰ φορὰ ἀπότομα στὴν ἀγκαλιά του, νὰ μὲ γεμίσῃ μὲ ἐκεῖνα τὰ φλογερά, τὰ παθητικὰ καὶ ἀργὰ φιλιά. Πόσο θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ εἶχε καὶ ἀδυναμίες καὶ ἐλαττώματα, νὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα, ἀπὸ τὰ χάδια μου καὶ τὰ δάκρυά μου. Μὰ αὐτὸς δὲν νοιώθει τί γίνεται μέσα μου, τί αἰσθήματα πλημμυρίζουν τὸ εἶναι μου. Καταλαβαίνω βέβαια πὼς ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνόητα. Μὰ δυστυχῶς ἔτσι εἴμαστε φτιαγμένες ἐμεῖς οἱ γυναῖκες Τί μποροῦμε νὰ κάνωμε;

»Ὡστόσο, ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ἰδέα νὰ τὸν ἀπατήσω. Καὶ ὅμως τὸ ἔκαμα. Κατεπάτησα τὴν συζυγική μου πίστι, ὄχι ἀπὸ ἔρωτα. Χωρὶς αἰτία, χωρὶς τίποτε. Καὶ αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ φεγγάρι ἔλουζε μὲ τὸ ἀσημένιο του φῶς τὴ λίμνη τῆς Λουκέρνης.

»Ἐπὶ μῆνα ποὺ ταξιδεύαμε μαζί, ὁ ἄνδρας μου, μὲ τὴν ἠρεμία καὶ τὴν ἀδιαφορία του, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκοτώνῃ μέσα μου κάθε ἐνθουσιασμὸ καὶ κάθε ἐπιθυμία. Καθὼς κατεβαίναμε τὰ ἡλιόλουστα βουνὰ μὲ τ' ἁμάξι καὶ παρουσιάζονταν μπροστά μας ἀτέλειωτες σειρὲς ἀπὸ πεδιάδες, ποταμούς, δάση καὶ χωριά, ἐγὼ σὰν ἕνα μικρὸ παιδὶ χτυποῦσα τὰ χέρια μου καὶ τοῦ ἔλεγα κάθε τόσο:

»— Μὰ κύτταξε τί ὄμορφα ποὺ εἶνε. Φίλησέ με, ἀγάπη μου.

»Ἐκεῖνος, χαμογελῶντας ψυχρὰ καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους του, ἔλεγε:

»— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὲ φιλήσω ἐπειδὴ σοῦ ἀρέσει τὸ τοπίο.

»Αὐτὸ τὸ ἐδεχόμουν σὰν μιὰ ψυχρολουσία καὶ μοῦ δημιουργοῦσε μιὰ θανάσιμη ἀπογοήτευσι. Ἔχω τὴν ἰδέα, πὼς ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπιοῦνται, πρέπει ν' ἀγαπιοῦνται ἀκόμη πιὸ πολὺ μπροστὰ σ' ἕνα ὡραῖο θέαμα.

»Κατέπνιγε μέσα μου κάθε κῦμα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἤμουν σὰν ἕνα καζάνι, ποὺ βράζει, γεμᾶτο ἀτμούς, ἀλλὰ ποὺ εἶνε κλεισμένο ἑρμητικά.

»Εἴχαμε ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τέσσερις μέρες σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Ρομπὲρ εἶχε πονοκέφαλο καὶ ἀνέβηκε νὰ πλαγιάσῃ ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνο Ἐγὼ βγῆκα νὰ περπατήσω στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

»Ἦταν μιὰ ὑπέροχη βραδυά. Τὸ φεγγάρι ἐπρόβαλλε ὁλοστρόγγυλο στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ χιονισμένα βουνὰ ἔμοιαζαν σὰν σκεπασμένα μὲ ἀσῆμι καὶ τὸ σκοτεινὸ νερὸ εἶχε μικρὲς φρικιάσεις. Ὁ ἀέρας ἦταν χλιαρός, ποὺ ἔνοιωθες τὴν διάθεσι νὰ λιποθυμήσῃς, καὶ σ' ἔπιανε μιὰ ἀνεξήγητη τρυφερότης κι' αἰσθανόσουν τὴν ἀνάγκη ν' ἀκουμπήσῃς κάπου, σὲ κάποιον. Πόσο εὐαίσθητη γίνεται σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς ἡ ψυχή μας! Τί μυστικὲς ἐπιθυμίες ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἑαυτοῦ μας!

»Ἐκάθησα στὴ χλόη καὶ ἄφησα τὸ βλέμμα μου νὰ βυθισθῇ στὴ μελαγχολικὴ ὄμορφη λίμνη. Ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη μιᾶς μεγάλης ἀγάπης, ἐνῷ συγχρόνως μιὰ ἀποστροφὴ πρὸς τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς μου ἐκυρίευσε τὴν ψυχή μου Μὰ γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν ἔχω καὶ ἐγὼ ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ νὰ περπατήσω στηριγμένη στὸ μπράτσο του, στὴν ἄκρη τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς λίμνης; Πότε θὰ μεθύσω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ ἡδονικὰ ἐκεῖνα φιλιά, ποὺ ἀλλάζουν οἱ ἐρωτευμένοι κάτι τέτοιες νύχτες;

»Οἱ σκέψεις αὐτὲς μ' ἐγέμισαν μελαγχολία καὶ μ' ἔκαναν ν' ἀρχίσω νὰ κλαίω μὲ λυγμούς.

»Σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσα πίσω μου ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο. Ἕνας ἄνδρας ἦταν ὄρθιος καὶ μὲ κυττοῦσε. Μόλις γύρισα τὸ κεφάλι μου, μὲ ἀναγνώρισε καὶ ἐπροχώρησε:

»— Τί συμβαίνει, κυρία; Γιατί κλαῖτε; μ' ἐρώτησε.

»Ἦταν ἕνας νεαρὸς δικηγόρος ποὺ ἐταξίδευε μὲ τὴν μητέρα του καὶ ποὺ τοὺς εἶχα με συναντήσει πολλὲς φορὲς μὲ τὸν ἄνδρα μου. Εἶχα μάλιστα προσέξει ὅτι συχνὰ μὲ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του.

»Ἤμουν τόσο ἀναστατωμένη, ποὺ δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τί στάσι νὰ κρατήσω ἀπέναντί του. Ἐσηκώθηκα ἀπ' τὴ θέσι μου καὶ τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν λίγο ἀδιάθετη.

»Ἐκεῖνος ἐπερπατοῦσε δίπλα μου, μὲ τρόπο διακριτικὸ καὶ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ ταξίδι μας. Κάθε τί ποὺ αἰσθανόμουν, ἐκεῖνος τὸ ἐμάντευε. Κάθε τι ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω, ἐκεῖνος τὸ καταλάβαινε, πιὸ καλὰ ἴσως ἀπὸ μένα. Ἡ ὁμιλία του περιστρεφόταν μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα, στὰ αἰσθήματα ποὺ μ' ἐβασάνιζαν.

»Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ μοῦ ἀπαγγέλλῃ στίχους τοῦ Μυσσέ. Εἶχα κυριευθῇ ἀπὸ μιὰν ἀνέκφραστη συγκίνησι καὶ ἔτρεμα σύγκορμη. Μοῦ φαινόταν πὼς τὰ ἴδια τὰ βουνά, ἡ λίμνη, τὸ φεγγάρι, εἶχαν ἀποκτήσει ξαφνικὰ καινούργια θέλγητρα.

»Ἔπεσα σ' ἕνα εἶδος νάρκης, μοῦ φάνηκε πὼς ὠνειρευόμουν, καὶ χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, τὸν ἄφησα νὰ μὲ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ μὲ παρασύρῃ στὸν ἔρωτα, σ' ἕναν παράφορο ἔρωτα...

»Δὲν τὸν ξαναεῖδα παρὰ τὴν ἄλλη μέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε Μοῦ χαμογέλασε μόνον μ' εὐγένεια καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί του. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἀπιστίας μου.

»Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς, Ἰουλία; Δὲν μιλᾶς;»

Ἡ Ἐρριέττα ἔκλαιγε ἀπελπισμένα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της. Ἦταν φανερὸ πὼς ὑπέφερε πολύ.

Ἡ ἄλλη, ἀφοῦ ἄκουσε προσεκτικὰ τὴν ἐξομολόγησί της, σκεφτικὴ καὶ σοβαρή, εἶπε ἁπλᾶ:

— Ξέρεις, ἀδελφούλα μου, πολλὲς φορὲς δὲν ἀγαποῦμε ἕναν ἄνδρα, μὰ τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

●

Η ΝΤΡΟΠΑΛΗ

Μιὰ ντροπαλὴ νέα παρουσιάζεται σ' ἕνα ζωγράφο ὡς μοντέλο.

— Μπορῶ νὰ δεχθῶ νὰ ποζάρω γυμνή λέει κοκκινίζοντας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι δὲν θὰ μὲ κυττάζετε καθόλου.

ΑΛΛΟ ΑΛΛΟ ΕΙΝ' ΕΚΕΙ

★ ΠΑΡΙΣΙ: — Ἀναπληρώνοντας τὴν αἰσθητοτάτη ἔλλειψι γυναικείων καλτσῶν στὴν πόλι μας, ἕνας ζωγράφος τῆς Μονμάρτρης ἐλανσάρισε μιὰ νέα μόδα, ποὺ σημειώνει ἤδη μεγάλην ἐπιτυχίαν μεταξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου. Ἡ μόδα αὐτὴ συνίσταται στὴ βαφὴ τῶν γυναικείων κνημῶν μ' ἕνα ἀνεξίτηλο βερνίκι ποὺ ἔχει ἀκριβῶς τὸ χρῶμα τῶν μεταξωτῶν καλτσῶν. Καὶ τώρα στοὺς δρόμους τῆς παλαιᾶς πρωτευούσης βλέπει κανεὶς πολλὲς γυναῖκες νὰ κυκλοφοροῦν μὲ τὰ πόδια των βαμμένα κατὰ τὸν τρόπο αὐτόν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν οἰκονομικώτερη μέθοδο καλτσώματος.

★ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ: — Μία ἀσυνήθης περίπτωσις ἀποφράξεως ἑνὸς δημοσίου δρόμου ἀπὸ σμήνη ἀναρίθμητα πεταλουδῶν ἐσημειώθη κατ' αὐτὰς στὴ Γιουτλάνδη. Οἱ πεταλοῦδες, κατὰ μυριάδες, ἀπέθεσαν τὰ ὠάρια καὶ τὶς νύμφες των, ἄγνωστον γιὰ ποιὸν λόγο, σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο ἑνὸς ἐξοχικοῦ δρόμου καὶ ἐσχημάτισαν ἔτσι ἐπάνω στὴν ἄσφαλτο πολύχρωμο στρῶμα, πάχους ἀρκετῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὅλα τὰ ὀχήματα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ποδηλάτων, ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν, ἀδυνατοῦντα νὰ προχωρήσουν ἐπειδὴ οἱ κάμπιες προσεκολλῶντο στοὺς τροχούς Καὶ μόνο μετὰ πάροδον ἀρκετῶν ὡρῶν, ὅταν ἐκαθαρίσθη ὁ δρόμος ἀπὸ συνεργεῖα ἐργατῶν, κατέστη δυνατὴ ἡ ἐπανάληψις τῆς κυκλοφορίας.

★ ΑΛΓΕΡΙ: — Στὴν πολίχνη Μπόνα, ἕνας πελαργός, ποὺ εἶχε τὴν ἀφροσύνη νὰ καθήσῃ ἐπάνω σ' ἕναν στύλο ἠλεκτροφόρων συρμάτων, ἔγινε ἀφορμὴ ἀναστατώσεως ὁλόκληρης τῆς πόλεως. Κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πελαργοῦ ἐπῆλθε ἐπαφὴ δυὸ ἠλεκτροφόρων συρμάτων καὶ συνεπείᾳ τοῦ προκληθέντος βραχυκυκλώματος, ἐτέθησαν αὐτομάτως σὲ λειτουργία οἱ σειρῆνες τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ συναγερμοῦ σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι. Οἱ κάτοικοι, ποὺ ἐπίστεψαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πραγματικῆς ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς, ἔσπευσαν περίτρομοι στὰ καταφύγια καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα, ποὺ κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀληθινὴ αἰτία τοῦ συναγερμοῦ, ὁ πληθυσμὸς ἥσυχος πιά, ἐπέστρεψε στὶς κατοικίες του.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Πῶς, ποῦ καὶ πότε πρωτοεμφανίσθηκαν

Μ' ἕνα σκίτσο καὶ δυὸ λόγια

ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Τὸ ἀλάτι διατείνονται ὅτι τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ Τάρταροι καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Πρὸ 2 700 ἐτῶν ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς φυλῆς τους, εἶχε βγῇ ἕνα πρωῒνὸ σὲ κυνῆγι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κουράσθηκε ἐξαιρετικά. Ξαπλώθηκε τότε κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνόφυλλο δένδρο καὶ παρήγγειλε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τὸ φαγητό του. Καθὼς ἔτρωγε, ἕνα κομμάτι κρέας ἔπεσε κατὰ γῆς, σ' ἕνα μέρος ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ ἄσπρη λεπτοτάτη σκόνη. Ὁ ἀρχηγός, μὴ θέλοντας νὰ χάσῃ τὸ κομμάτι, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα του. Τότε ὅμως ἔνοιωσε μιὰν ἄγνωστη ὡς τότε καὶ ἐξαιρετικὴ γεῦσι καὶ βλέποντας ὅτι τὸ κομμάτι ποὺ ἔτρωγε ἦταν σκεπασμένο μὲ σκόνη, διέταξε νὰ ψήσουν ὅλο τὸ κρέας καὶ νὰ ρίξουν κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἴδια σκόνη. Τὸ ἔφαγε καὶ τὸ βρῆκε γευστικώτατο. Ἀπὸ τότε ἡ συνήθεια αὐτὴ διεδόθη παντοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ τρῶνε τὰ φαγητά τους μὲ τὴν ἄσπρη αὐτὴ σκόνη, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἀλάτι.

Η ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

Χάρις σ' ἕνα τυχαῖο γεγονὸς ἐδημιουργήθησαν καὶ οἱ περίφημες πορσελάνες τῆς Σαξωνίας Μία Γερμανὶς πλύστρα, ἀνεβαίνοντας μιὰ σκάλα γιὰ ν' ἁπλώσῃ τὰ ροῦχα της, ἔπεσε χωρὶς νὰ χτυπήσῃ καὶ πολύ. Ἐγύρισε σπίτι της καὶ παρετήρησε μιὰ λεπτὴ σκόνη ποὺ ὑπῆρχε ἐπάνω στὸ φουστάνι της. Ἐμάζεψε λίγη ἀπὸ τὴν σκόνη καὶ τὴν ἔδειξε στὸν ἄνδρα της, ποὺ ἔφτιαχνε πλάκες καὶ ποὺ παρετήρησε πὼς ἦταν βαρύτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀγόραζε τὸ ἀφεντικό του. Ἔκαναν λοιπὸν πειράματα μέσα στὸ ἐργαστήριο καὶ ἀπεδείχθη πὼς μ' αὐτὴ τὴ σκόνη μποροῦσαν νὰ κατασκευασθοῦν ἀντικείμενα ἐντελῶς ἀδιάβροχα, στερεὰ καὶ λευκά. Ἔτσι ἄρχισε ἡ βιομηχανία τῆς περίφημης πορσελάνης τῆς Σαξωνίας.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ διπλοσάγωνο

Εἶνε κι᾽ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀχληρὰ καὶ ἀντιαισθητικὰ ἐλαττώματα ποὺ συχνὰ παρατηρεῖται σὲ ὡρισμένα πρόσωπα. Πραγματικὸς ἐφιάλτης τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ παρατηρεῖται κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι ἢ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του, τὸ κοινῶς λεγόμενον διπλοσάγωνο. Ἡ πάθησις αὐτὴ — ἂν μποροῦμε νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι — δίνει μιὰ δυσάρεστη καὶ ἀσύμμετρη ὄψι σ᾽ ὅλο τὸ πρόσωπο. Μὲ λίγα λόγια, ἀλλοιώνει γενικῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ζημιώνοντας ἀρκετὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισι. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ οἱ περισσότερες, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας φροντίζουν γιὰ τὴν περιποίησι καὶ τὸν καλλωπισμὸ μόνον τοῦ προσώπου των κι᾽ ἐλάχιστα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ λαιμοῦ των. Καὶ ὅμως ὁ λαιμὸς στὸν ὁποῖον τόσο λίγη σημασία δίνετε κυρίες μου, μένοντας ἀπεριποίητος, χαρακωμένος καὶ ρυτιδωμένος σᾶς προσθέτει ἀρκετὰ χρονάκια! Γι᾽ αὐτὸ κι᾽ ἐγὼ θὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς, πῶς θὰ μπορέσετε ν᾽ ἀπαλλαγῆτε ὅσο εἶνε δυνατόν, ἀπὸ τὴν ἀσχήμια αὐτὴ ἢ νὰ τὴν προλάβετε καὶ πῶς νὰ περιποιῆσθε γενικὰ τὸν λαιμό σας γιὰ νὰ τὸν διατηρῆτε ἀνθηρὸ καὶ ἀρρυτίδωτο. Τὸ διπλοσάγωνο λοιπὸν ἂν δὲν προέρχεται ἀπὸ παθολογικὴν αἰτία (διήθησιν ὑπογναθίων ἀδένων, ὄγκον, γκουάτρ κτλ.) δὲν ὀφείλεται παρὰ σὲ μαρασμὸ καὶ πλαδαρότητα τῶν ἱστῶν τοῦ δέρματος καὶ σὲ τοπικὴ συσσώρευσι λίπους. Καὶ ἐπειδὴ μιλᾶμε γιὰ τοπικὴ συσσώρευσι λίπους, πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ἡ τοπικὴ αὐτὴ πλησμονὴ τοῦ λίπους εἶνε μιὰ ἰδιοπάθεια ὡρισμένων ἀτόμων. Δηλαδὴ σ᾽ ἄλλους κατὰ προτίμησιν συσσωρεύεται τὸ λίπος στὸ λαιμό, σ᾽ ἄλλους στὸ σβέρκο, στοὺς γλουτούς, στὴν κοιλιά, στὸ στῆθος, στὰ μπράτσα κτλ. Πολλὲς δὲ φορὲς ἀκόμα καὶ τὰ διάφορα ἄτεχνα κι᾽ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου μασσὰζ τοῦ προσώπου ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τοπικὴ πλαδαρότητα τοῦ δέρματος, τὸ κρέμασμά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὰ μάγουλα καὶ τὴν ἐμφάνισι τοῦ διπλοσάγωνου. Καὶ τοῦτο, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἕνα κακότεχνο μασσάζ, μὴ ἐφαρμοζόμενον στὰ διάφορα τμήματα τοῦ προσώπου, ἀναλόγως τῆς φορᾶς τῶν μυῶν καὶ τῆς ἀντοχῆς των ὅπως π.χ. συμβαίνει στὸ σαγόνι, στὸ λαιμό, στὰ μάτια, στὰ μάγουλα, στὸ μέτωπο καὶ τριγύρω στὸ στόμα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ ραπάνιασμα, τὸ νερούλιασμα καὶ τὸ κρέμασμα τοῦ δέρματος, ἐξ οὗ καὶ τὸ διπλοσάγωνο.

Ἂν λάβετε τὰ κατάλληλα μέτρα δίως οἱ παχειές, ὄχι μόνον ἀσφαλῶς μπορεῖτε νὰ προλάβετε τὸ διπλοσάγωνο, ἀλλὰ καὶ νὰ βελτιώσετε σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν ἀσχήμια αὐτή, ἂν σᾶς ἔχῃ ἤδη ἐμφανισθῆ. Πῶς; Ὅσες ἔχετε προδιάθεσι γιὰ διπλοσάγωνο νὰ κοιμᾶσθε πάντοτε εἰ δυνατὸν ἀνάσκελα καὶ ν᾽ ἀποφεύγετε τὸν ὕπνο στὸ πλευρό. Μὲ τὴν ἴδια καλλυντικὴ πομάδα ποὺ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ λαιμοῦ σας, νὰ κάνετε ἕνα δυνατὸ κάπως μασσὰζ τοῦ πηγουνιοῦ μ᾽ ὅλη τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ, πιέζοντας τοὺς μῦς μὲ κατεύθυνσι ἀπὸ τὸ σαγόνι πρὸς τὰ αὐτιὰ δηλαδὴ πάντοτε ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Μετὰ 3 — 4 ἐφαρμογὲς ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ κάνετε ἕνα κυκλικὸ μασσὰζ σὰν νὰ τσιμπᾶτε ἐλαφρῶς τὸ δέρμα σας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ γενικῶς ἀπὸ τὴν κάτω μασσέλα καὶ φθάνοντας ἕως τὰ μηνίγγια. Ἕνα ἁπλούστερο καὶ συντελεστικώτερο ἐπίσης μέσον ποὺ ἔχει ἀποδειχθῆ ὡς τοιοῦτον ἐκ τῆς πείρας μου εἶνε τὸ ἑξῆς: Καθ᾽ ἡμέραν νὰ κάνετε μ᾽ ἕνα καλὸ πινέλλο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνδρες γιὰ τὴν σαπουνάδα τοῦ ξυρίσματος καὶ σεῖς ἕνα καλὸ βούρτσισμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ λαιμοῦ, δηλαδὴ στὸ σαγόνι καὶ κάτω ἀπὸ τὶς μασέλλες.

Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι σεῖς δὲν θὰ βάζετε σαπούνι, ἀλλὰ θὰ ἀλείφετε προηγουμένως τὸ διπλοσάγωνο μὲ τὴν λιπαρὴ πομάδα σας καὶ κατόπιν βουτῶντας τὸ πινέλλο σὲ χλιαρὸ νερό, νὰ κάνετε τὶς ὅμοιες κυκλικὲς κινήσεις, τὶς ὁποῖες κάνουν ἀκριβῶς καὶ οἱ ἄνδρες σαπουνίζοντας τὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ μαλακώσουν τὰ γένεια των. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν γίνεται ἕνα τέλειο εἰδικὸ μασσὰζ γιὰ τὴν πρόληψι καὶ βελτίωσι τοῦ διπλοσάγωνου.

Τέσσαρα ἕως πέντε λεπτὰ καθημερινῶς ἀρκοῦν γιὰ τὸ μασσὰζ αὐτό. Ἂν τὸ διπλοσάγωνο εἶνε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο, τότε χρειάζεται πλὴν τῆς ὡς ἄνω τακτικῆς, διὰ τῆς ὁποίας βελτιοῦται ἡ προλαμβάνεται τοὐλάχιστον ἡ ἀνάπτυξίς του καὶ μηχανοθεραπεία διὰ βιμπρατέρ, χρῆσις ὑψιπύκνων ρευμάτων πρὸς διείσδυσιν εἰδικῶν πομάδων πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος τοπικοῦ λίπους ὡς καὶ χρῆσις εἰδικῶν προσωπιδῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Περιποίησις τοῦ λαιμοῦ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ καθε ἀπάντησι, δικαιωμα δημοσιεύσεως δρχ. 10

Ἰουλιέττα Ρ. — Ν᾽ ἀκολουθήσετε ἐπακριβῶς ὅ,τι συνεβούλευσα εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τὴν «Λουλουδένια Καρδιά». Παρόμοια ἀκριβῶς περίπτωσις. Ἀποφεύγετε τὶς δύσπεπτες τροφὲς καὶ προτιμᾶτε τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φροῦτα. Ὡσαύτως ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματοῦχα καὶ τὰ πικάντικα φαγητά. Μετὰ τρίμηνον ξαναγράψτε μου.

Νέον. — Τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ζητᾶτε θὰ τὶς βρῆτε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ στὰ δημοσιευόμενα μαθήματά μου «Ρυτίδες». Ἀκολουθῆστε τὴν τακτικὴ ποὺ γράφω σ᾽ αὐτά. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν συνταγὴ ποὺ μοῦ ζητᾶτε «γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τριχῶν καὶ γενικῶς τῆς τριχοφυΐας», δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θέλετε νὰ πῆτε. Μήπως πάσχετε ἀπὸ τριχόπτωσι τῆς κόμης ἢ εἶσθε ἄτριχος εἰς τὸ πρόσωπο; Ἐξηγηθῆτε μου καλύτερα.

Καλὴ καρδιὰ 40. — Ἀλείφετε κάθε βράδυ τὰ φρύδια σας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν τριχῶν μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρόν: Γλυκερίνη 7 γρ. Ἀλκοὸλ ντὲ ρὸζ 10 γρ. Ροδόνερο 10 γραμ. Πιλοκαρπίνη 2 γραμ. Οἱ βλεφαρίδες μὲ τὰ διάφορα ρίμελ ἀποξηραίνονται καὶ σπάζουν. Συνεπῶς νὰ τὶς λιπαίνετε γιὰ νὰ μὴ πέφτουν. Καλύτερα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸν νὰ χρησιμοποιῆτε κάθε βράδυ ἐλάχιστη ἀπὸ τὴν πομάδα: Τιμπ ντοὺλσις ἀ ἀλ᾽ ὀξὺντ ὀρανζὲ 1 %. Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ ξεβγάζετε μὲ καρυδοφυλλόνερο εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ρίχνετε καὶ λίγο καλὸ ξίδι.

Κορίτσι 909. — Ἡ παρατεταμένη παραμονή σας στὸν ἥλιο πρὸς ἀπόκτησιν μπρούντζινου χρώματος θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸν μαρασμὸ καὶ τὴν ρυτίδωσι τῆς ἐπιδερμίδος σας. Τὸ λάδι αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε ἁπλῶς καὶ μόνον μετριάζει τὰ κακὰ αὐτὰ καὶ προλαμβάνει τὰ πολλὰ ἐγκαύματα. Στὴν αἰσθητικὴ χρησιμοποιοῦμε τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν. Ἐφαρμοζόμεναι καταλλήλως καὶ ἐν μέτρῳ μέσα σὲ λίγες ἐφαρμογὲς δίνουν αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ μοῦ λέτε ὅτι τὸ δέρμα σας εἶνε πολὺ λιπαρό, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅτι μεταχειρίζεσθε τὸ λάδι ποὺ μοῦ γράφετε. Λοιπὸν πῶς θέλετε νὰ μὴ γυαλίζῃ καὶ νὰ μὴν εἶσθε σὰν λαδωμένος ποντικός! Χρησιμοποιῆτε λοιπὸν γιὰ μόνο τὸ βραδυνὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 125 γρ., Ἀλκοὸλ καμφρὲ 60 γρα. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 125 γρα., Γλυκερίνη 6 γραμ. Βόραξ 5 γρ. Ὡσαύτως νὰ μὴ βάζετε σαπούνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ.

Λευκὴ Γαρδενία. — Γιὰ τὸ καλοκαῖρι μόνο, δηλαδὴ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς πομάδα: Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ 30 γρ., Χυμὸν λεμονιοῦ 20 γρα. Λανολίνη 70 γραμ. Βάμμα βενζόης 15 γρα. Ἀμυγδαλόλαδο 60 γραμ. Κερὶ λευκὸ 20 γραμ. Ἀσὶντ σαλισυλὶκ 0,8. Ἐσσὰνς νέρολι πρὸς ἀρωματισμόν.

Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ βρέχετε καθημερινῶς με τὸ ἑξῆς ἀφέψημα: Βράζετε καλὰ τρεῖς χοῦφτες καρυδόφυλλα, τρεῖς σκίνο καὶ 5 ποτήρια νερό. Τ᾽ ἀφήνετε ἀκόμα καὶ ἐπὶ δυὸ ὧρες νὰ μουλιάσουν καλὰ καὶ κατόπιν ἅμα τὰ σουρώσετε προσθέτετε καὶ μισὸ ποτῆρι τοῦ νεροῦ καλὸ ξείδι.

Ρίτα Σ. 52, Πειραιᾶ. — Τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωῒ νὰ πλύνεσθε τὸ μὲν καλοκαῖρι μὲ φυσικὸ νερό, τὸν δὲ χειμῶνα μὲ χλιαρό. Μετὰ τὸ πλύσιμό σας νὰ ἀλείφετε ἐλάχιστα τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα: Ἀμυγδαλόλαδο ἀπὸ γλυκὰ 25 γρ., Κερὶ ἄσπρο 6,25 γρ. Παραφίνη μαλακὴ 6,25 γρ. Βόραξ 0,50 ἑκ. Ροδόνερο 12,50 γρ. Ροδέλαιον πρὸς ἀρωματισμόν.

Στὴν μύτη νὰ μὴ βάζετε πολύ. Ἀλλ᾽ ἀφοῦ τελειώσετε τὴν ἐπάλειψιν τοῦ προσώπου σας, τότε μὲ ὅ,τι ὑπολείμματα κρέας ἔχουν μείνει στὰ δάκτυλά σας, περνᾶτε ἐλαφρὰ τὴ μύτη σας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Δὶς τῆς ἑβδομάδος νὰ κάνετε τὸ βράδυ ἀφοῦ ἐπαλείψετε τὸ πρόσωπό σας μ᾽ αὐτὴν τὴν κρέμα καὶ ἕνα ἀτμόλουτρο μ᾽ ἀλτέα ἢ μαραθόσπορο. Δηλαδὴ θὰ βράζετε καλὰ μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα 5 ποτήρια νερὸ νὰ κοχλάσουν καλά. Κατόπιν θὰ ρίξετε μέσα λίγη ἀλτέα ἢ μαραθόσπορον. Θ᾽ ἀφήσετε ἀκόμη πέντε λεπτὰ νὰ βράσουν καὶ κατόπιν τραβῶντας τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴν φωτιὰ θὰ βάλετε τὸ πρόσωπό σας, καθὼς εἶνε πασαλειμένο μὲ τὴν κρέμα, στοὺς ὑδρατμούς της ἐπὶ δέκα λεπτά. Κατόπιν σκουπίζεσθε μὲ βαμβάκι ἢ χνουδάτη πετσέτα. Ὡσαύτως δὶς τῆς ἑβδομάδος νὰ χρησιμοποιῆτε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ.

Μικρὸ μπουμπούκι. — Μικρούλα μου, δὲν εἶνε εὔκολες οἱ ἐφευρέσεις. Θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. ἀλλὰ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο σὰν νὰ μοῦ ζητούσατε νἄβρισκα τρόπο νὰ ἔκανα τὴν νύκτα, ἡμέραν. Συνεπῶς μιὰ καὶ ἔχουν φθάσει οἱ τρίχες τῶν ποδιῶν σας σὰν ἀγκάθια ἢ νὰ τὶς ἀφαιρέσετε μὲ ξυράφι ἢ μὲ ντεπιλατουάρ. Ἂν θέλετε πάλιν νὰ μαλακώνουν καὶ νὰ ξανθαίνουν, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται, νὰ τὶς τρίβετε καθημερινῶς μὲ ὀλίγη ἀπὸ τὴν κάτωθι ἀλοιφή: Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ 12 βολὺμ 20 γρ.. Λανολίνη 40 γρα. Βαζελίνη 40 γρ. Γιὰ ριζικὴ μὲ τὸ μηχάνημα καταστροφή των δὲν ὁμιλῶ, γιατὶ τὰ μέσα δὲν σᾶς τὴν ἐπιτρέπουν.

Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν, Ἐνταῦθα. — Τόσον ἡ τριχόπτωσις, ὅσον καὶ ἡ πρόωρη ρυτίδωσις τοῦ προσώπου σας, ὀφείλονται στὴν ἀδυναμικὴ κατάστασι σας καὶ εἰς τὴν ἐξάντλησι ποὺ σᾶς προκαλεῖ ἡ ἀϋπνία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑποφέρετε. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε εἴκοσι καθημεριναὶ ἐνδοφλέβιοι ἐνέσεις Καλσιμπρομίν. Ὡσαύτως κάθε βράδυ νὰ ραντίζετε τὶς ρίζες τῶν τριχῶν μὲ τὴν κάτωθι συνταγήν, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ φριξιόν: Ὕδωρ κολωνίας 100 γρα. Γλυκερίνη 5 γρ., Βάμμα κανθαρίδος 0,60 ἑκ. Βάμμα Γιαπορἀντι 30 γρ. Βάμμα πανamὰ 20 γρ. καὶ βάμμα Κίνας 10 γρ. Τὴν χρῆσιν τῆς ἄνω συνταγῆς νὰ κάνετε ἐπὶ μακρὸν γιὰ νὰ ἔχετε ἀποτελέσματα. Γιὰ τὸ πρόσωπον νὰ πλένεσθε πρωῒ καὶ βράδυ μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Κατόπιν δὲ μὲ ἓν αβαμβάκι καὶ τὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο ἐλαφρά: Ἀλκοὸλ μιλὰνς καμφρὲ 15 γρ Βάμμα βενζόης 7,50 γρ. Ὕδωρ κολωνίας 30 γρ. Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 150 γρ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 20 γρ. Γλυκερίνη 20 γρ. Ὠ ντὲ λοριὲ σερὶζ 105 γρ. Ν᾽ ἀποφεύγετε τὸ σαπούνι καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε δὶς τῆς ἑβδομάδος ἐὰν βεβαίως βρίσκετε, κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ.

Ντιάνα, Ν. Ἐρυθραία. — Στὸ μέρος ποὺ ὑπάρχουν τὰ ἐγκαύματα νὰ βάζετε μερικὲς μόλις χλιαρὲς κομπρέσσες μὲ ἀλτέα ἢ μαραθόσπορο. Κατόπιν δὲ νὰ καλύπτετε τὸ μέρος μὲ λίγη πομάδα Μπιόδερμα. Ἐὰν μετὰ τὸ ἔγκαυμα ἐπουλωθῆ τὸ μέρος καὶ μείνουν ἐπάνω κάτι σκοῦροι λεκέδες σὰν πανάδες, νὰ τοὺς ἐπιτρίβετε καθε βράδυ μὲ λιγο ἀπὸ τὴν κάτωθι συνταγή: Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 20 γρ. Ρεζορσίνη 10 γραμ. Βαζελίνη 60 γρ. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαπούνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀσπράδι αὐγοῦ.

Νικολέτα Κ. — Δυστυχῶς δὲν εἶνε εὔκολο νὰ ἐπιτύχετε σμίκρυνσιν μὲ τὰ μέσα αὐτά. Μόνο νὰ μὴ χειροτερεύσῃ τὸ κακό. Καθὼς δὲ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ δεύτερο γράμμα σας πρόκειται περὶ σημαντικῆς ὑπερτροφίας. Τὸ λίπος τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν ἀδένα βαρύνει τὸ δέρμα τοῦ στήθους, ἐξ οὗ ἡ χαλάρωσις καὶ ἡ ὑπερβολικὴ μεγέθυνσίς των. Μὲ λοσιὸν καὶ μὲ τὴν ἡλιοθεραπείαν ἐλάχιστα πράγματα θὰ ἐπιτύχετε. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι δὲν θὰ ἐπιδεινωθῆ ἡ ἀντιαισθητικὴ αὐτὴ κατάστασις. Κάνετε ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ τὰ βρῆτε ὅλα ἐν λεπτομερείᾳ ὡς καὶ τὶς αἰτιολογίες καὶ τὰ θεραπευτικὰ μέσα στὰ προσεχῆ μαθήματά μου περὶ «τοῦ Στήθους».

Γ. Μ. Β. — Πῶς θέλατε νὰ εἴχατε καλυτέρα ἐπιδερμίδα προσώπου, ὅταν ἀφοῦ ἡ ποιότης της ἦτο λιπαρὰ σεῖς ἐν τούτοις χρησιμοποιούσατε κρέμα καὶ μάλιστα αὐτὴ ποὺ μοῦ γράφετε. Λοιπὸν ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς τακτική: Πρωῒ καὶ βράδυ πλύσιμο μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Κατόπιν μ᾽ ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο καὶ ἰδίως ἐντονώτερα τὰ μέρη τῶν μπιμπικιῶν καὶ τῶν λεκέδων: Μπιμπορὰτ ντὲ σοὺντ 1,25 γρ. Γλυκερίνη 10 γρ Ὑντρολὰτ ντὲ φλὲρ ντ᾽ ὀρὰνζ 155 γρα. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 50 γρ. Ὠ ντὲ φλὲρ ντ᾽ ὀρὰνζ 50 γρ. Βόραξ 8 γρ. Δὶς τῆς ἑβδομάδος τὰ βράδυα καὶ ἀφοῦ καθαρισθῆτε μὲ τὴν λοσιὸν ποὺ σᾶς γράφω παραπάνω νὰ κάνετε καὶ ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ ἀλτέα ἢ τίλιο. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ φαγητοῦ ἀπὸ 40 σταγόνες Λικὶντ Κάλσιουμ. Μετὰ τρίμηνο ξαναγράψτε μου.

Καστανούλα — Νὰ καθαρίζετε τὸ βράδυ τὸ πρόσωπό σας, ὡς καὶ τὸ πρωῒ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 50 γρ. Ὠ ντὲ φλὲρ ντ᾽ ὀρὰνζ 50 γραμ. Βόραξ 5 γρ. Γλυκερίνη 5 γρ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 10 γρ. Γλυκερίνη 20 γρ. Ὠ ντὲ λοριὲ σερὶζ 105 γρ. Ἐξαιρετικῶς δὲ τὸ βράδυ μετὰ τὴν λοσιὸν καὶ ἀφοῦ στεγνώσῃ καλὰ τὸ πρόσωπον νὰ ἐπιτρίβετε ἐλαφρὰ τὶς πανάδες μόνον μὲ ὀλίγη ἀπὸ τὴν ἑξῆς πομάδα: Ὀξὺντ ντὲ ζένκ 20 γρ. Ρεζορσίνη 10 γρ Βαζελίνη 60 γρ. Τρὶς τῆς ἑβδομάδος τὰ βράδυα μετὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ προσώπου μὲ τὴν λοσιὸν ποὺ σᾶς γράφω παραπάνω, νὰ κάνετε καὶ ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ ἀλτέα ἢ τίλιο. Καὶ κατόπιν ν᾽ ἀλείφετε τὶς πανάδες μὲ τὴν πομάδα. Ὡσαύτως νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαπούνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετὰ τρίμηνον ξαναγράψτε μου.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ γράφει ἕνας ἀναγνώστης γιὰ νὰ μοῦ ἐκθέσῃ τὰ παράπονά του ἐπάνω σ᾽ ἕνα ζήτημα ποὺ ὡς τώρα ἀπασχολοῦσε μόνον τὶς γυναῖκες. Ὁ φίλος μας αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ καὶ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία καὶ ἀπὸ ἀνατροφὴ εἶνε εὐγενικός. Τὸ γεγονὸς ὅτι συναντᾷ τὴν γυναῖκα ὡς συνάδελφο στὶς σπουδές του, στὴ δουλειά του, στὴ ζωὴ ἐν γένει, δὲν τὸν κάνει νὰ ξεχνᾷ ὅτι εἶνε πάντα γυναῖκα καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ νὰ τῆς φέρεται μὲ ἁβρότητα καὶ ἱπποτισμό. Ἀλλὰ σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ οἱ εὐγενικοὶ ἄνδρες εἶνε τόσο σπάνιοι, οἱ εὐγενικὲς γυναῖκες εἶνε ἄραγε πιὸ πολλές; Ὁ ἀναγνώστης μου ἀμφιβάλλει. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συναντᾷ γυναῖκες ποὺ ἐπωφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας καὶ κάνουν κατάχρησι τῆς εὐγενείας του: Τὸν κρατοῦν μισὴ ὥρα στὸν δρόμο μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι γιὰ νὰ φλυαρήσουν, τὸν ἀπασχολοῦν στὸ γραφεῖο του ὅπου καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμη εἶνε πολύτιμα, τοῦ τηλεφωνοῦν τὶς πιὸ ἀκατάλληλες ὧρες, τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ παίζῃ συντροφικὰ μαζί τους ἐνῷ ξέρουν πὼς παίζουν πολὺ ἄσχημα καὶ γενικὰ φέρονται μὲ τρόπο ποὺ δείχνει πὼς δὲν τὸν λογαριάζουν διόλου. Διερωτᾶται λοιπὸν ὁ καλὸς φίλος γιὰ πόσον καιρὸν θὰ ἔχῃ τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀνέχεται αὐτὰ τὰ φερσίματα καὶ διερωτᾶται ἀκόμη ἂν δὲν διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ κριθῆ ὡς πολὺ ἀφελὴς ἂν ἐξακολουθῆ νὰ φέρεται τόσο εὐγενικὰ σὲ γυναῖκες ποὺ δὲν τὸ ἀξίζουν.

Βρίσκω πολὺ δίκαια τὰ παράπονα τοῦ ἀγνώστου φίλου καὶ ἔχω νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἕνα μόνο: Νὰ παύσῃ νὰ σχετίζεται μὲ γυναῖκες ποὺ καταχρῶνται τῶν καλῶν του τρόπων, γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ θὰ χάσῃ τὶς καλές του συνήθειες. Ἂς μὴν κακοφανῆ στὶς ἀναγνώστριές μου ἂν ἀκούσουν μιὰ πικρὴ ἀλήθεια: Ὁ ἀγενὴς ἄνδρας εἶνε τὶς περισσότερες φορὲς δημιούργημα τῆς γυναίκας ποὺ δὲν ἔχει ἀνατροφή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Καμμιά σας, βέβαια, δὲν ἀγαπᾷ τὶς ρυτίδες καὶ ὅμως πόσες ἀπὸ σᾶς ἐπιδιώκετε νὰ ἀδυνατίσετε γιὰ νὰ ἀποκτήσετε σιλουέττα καὶ δὲν σκέπτεσθε πὼς μὲ τὸ ἀδυνάτισμα διατρέχετε τὸν κίνδυνο νὰ ζαρώσετε πρὸ τῆς ὥρας σας καὶ νὰ ἀποκτήσετε ρυτίδες ποὺ δὲν ἐξαλείφονται ὕστερα μὲ κανέναν τρόπο. Ὅταν ἀδυνατίζετε μὲ βίαια μέσα, ἡ ἐπιδερμὶς χαλαρώνεται καὶ τὸ χαλάρωμα αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ προκαλεῖ τὶς ρυτίδες. Ἀφοῦ προσέξετε λοιπὸν νὰ μὴν ὑποπέσετε ποτὲ σ᾽ αὐτὸ τὸ σφάλμα, ἀκολουθῆτε ὕστερα αὐτὲς τὶς ὁδηγίες γιὰ ν᾽ ἀποφύγετε τὶς ρυτίδες. Μὴν κοιμᾶσθε ποτὲ ἂν δὲν καθαρίσετε καλὰ τὸν λαιμόν σας καὶ τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὸ μακιγιάρισμα χρησιμοποιῶντας μιὰ λιπαρὰ οὐσία, ὅπως εἶνε ἡ λανολίνη ἢ ἡ βαζελίνη. Ὅλες οἱ κρέμες περιέχουν μέσα βισμούθιο, ἢ πάστα τσίγκο ἢ τὰλκ καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ κάθε ἄλλο παρὰ ὠφέλιμα εἶνε γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, σκεφθῆτε λοιπὸν πόσο κακὸ τῆς κάνετε ἂν τὴν ἀφήσετε νὰ περάσῃ ὅλη τὴ νύχτα μὲ αὐτὲς τὶς οὐσίες ποὺ κρατοῦν τοὺς πόρους κλειστοὺς καὶ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν κανονικὴ ἀναπνοή. Κάθε κοκέττα λοιπὸν γυναῖκα ἂς μὴν παραλείπῃ ποτὲ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐπιδερμίδα της κάθε βράδυ ἀπὸ τὶς βλαβερὲς οὐσίες καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἀπαραίτητη τῆς τροφὴ ποὺ εἶνε λίγη λανολίνη ἢ λίγη βαζελίνη.

ΓΙΑ Ν᾽ ΑΡΕΣΕΤΕ

Μερικὲς γυναῖκες ἀποκτοῦν ἕνα ὕφος ἀρρενωπό, διότι νομίζουν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ προσελκύσουν τοὺς γύρω τους, ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη, πρῶτα - πρῶτα γιατὶ τὸ ἀρρενωπὸ ὕφος δὲν ἀρέσει διόλου στοὺς ἄνδρες καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἂν σὲ μερικὲς γυναῖκές πιγαίνει ἄλλες τὶς γελοιοποιεῖ.

Γενικῶς, γιὰ νὰ ἀρέσῃ μιὰ γυναῖκα πρέπει ν᾽ ἀφήνῃ τὸν ἑαυτό της στὴ φυσικότητά του, νὰ μὴν προσπαθῇ νὰ μιμηθῇ καμμίαν καὶ νὰ ἔχῃ ὑπ᾽ ὄψιν της ὅτι ὅπως οἱ γυναῖκες κοροϊδεύουν τοὺς θηλυπρεπεῖς ἄνδρες, ἔτσι καὶ οἱ ἄνδρες κοροϊδεύουν τὶς γυναῖκες ποὺ ἀνδροφέρνουν. Μερικὲς γυναῖκες προσπαθοῦν νὰ πάρουν ἕνα ἀρρενωπὸ ὕφος γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε δραστήριες καὶ ἔξυπνες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶνε περιττό, διότι τόσον ἡ ἐξυπνάδα ὅσον καὶ ἡ δραστηριότης εἶνε πράγματα ποὺ φαίνονται χωρὶς τέτοιες ἐξωτερικεύσεις.

Ὁ ἄνδρας ἔχει ἀνάγκη νὰ βρίσκῃ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ τρυφερότητα, γλυκύτητα. Αὐτὰ τὸν ἕλκουν, αὐτὰ τὸν γοητεύουν, τοῦ εἶνε ἀπαραίτητα περισσότερο ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά. Γι᾽ αὐτὸ βλέπομε τόσο συχνὰ γυναῖκες ποὺ δὲν εἶνε ὄμορφες καὶ ὅμως μὲ τὴν τρυφερότητά τους, μὲ τὴν καλωσύνη τους κατορθώνουν νὰ κρατοῦν τοὺς ἄνδρες πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι τοὺς κρατᾷ μιὰ ὄμορφη, ἀλλὰ ψυχρὴ γυναῖκα.

Τὸ ἐναντίον οἱ γυναῖκες θέλουν νὰ βρίσκουν στὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦν δύναμι, ἀνδρικὸν χαρακτῆρα, προστασία. Ἔτσι εἶνε καμωμένα τὰ πράγματα, δὲν μποροῦμε ἐμεῖς νὰ τὰ ἀλλάξωμε.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ συνήθεια εἶνε δευτέρα φύσις, εἶπε κάποτε ἕνας σοφὸς καὶ εἶχε δίκηο. γιατὶ ἂν προσέξωμε λιγο θὰ ἰδοῦμε πόσο εὔκολα ἀποκτοῦμε συνήθειες ποὺ δὲν μποροῦμε ὕστερα νὰ τὶς ἀποβάλωμε ὅση προσπάθεια καὶ ἂν καταβάλωμε.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε παίρνομε τὴ συνήθεια νὰ μιλοῦμε δυνατὰ ἢ νὰ κάνουμε χειρονομίες ὅταν μιλοῦμε καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ συνήθεια αὐτὴ καταντᾷ κάτι τι ἀπαραίτητο ποὺ γίνεται πάντα ὅσο καὶ ἂν δὲν θέλωμε νὰ τὸ κάνωμε.

Γι᾽ αὐτὸ πρέπει πάντα νὰ παρακολουθῆ κανεὶς τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ ποὺ ἀντίκειται στὴν καλὴ ἀνατροφή, διότι πολὺ εὔκολα παίρνει κανεὶς τὸν κατήφορο καὶ πολὺ δύσκολα γυρίζει πίσω.

Μεγάλη σημασία παίζει εἰς αὐτὸ ἡ συναναστροφή μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περιφρονοῦμε κανένα οὔτε καὶ ἕναν ποὺ εἶνε πολὺ κατώτερός μας, δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ἐπιδιώκομε τὴν συντροφιά του, γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε ἐπηρεαζόμεθα καὶ καταντοῦμε νὰ φερώμεθα σὰν αὐτόν. Παρασύρεται κανεὶς πολὺ εὔκολα, εἶνε δὲ παρατηρημένο ὅτι δὲν θὰ ὠφεληθῆ ὁ κατώτερος ἀπὸ τοὺς καλούς μας τρόπους, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ ζημιωθοῦμε, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως κλίνει πρὸς τὸ κακὸ καὶ ἡ παραμικρὴ ὤθησις ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτό.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ἀλίκην Μέντζελ. Ἐνταῦθα. Ἀσφαλῶς μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε σταφιδίνην ἀντὶ γιὰ ζάχαρη, μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι θὰ κάμετε πρῶτα τὴν κρέμα σας καὶ θὰ βάλετε ὕστερα τὴν σταφιδίνη, ἀνακατεύοντάς την καλὰ καὶ ἀφήνοντάς την νὰ πάρῃ μία ἀκόμη βράσι. Αὐτὸ τὴν ἐμποδίζει νὰ κόψῃ.

Μαραμένο Ρόδο.— Μπορεῖτε νὰ ἀντικαταστήσετε τὴν γλυκερίνη μὲ ἀμυγδαλόλαδο καὶ ἡ πομάδα σας γιὰ τὰ χέρια θὰ γίνῃ πολὺ καλή.

Ν. Δ. Μ. 30 — Τὰ λουτρὰ τῆς Βουλιαγμένης θὰ σᾶς ὠφελοῦσαν πολύ, προσέξετε ὅμως διότι ἀπαιτεῖται κάποια προφύλαξις μετὰ τὸ λουτρόν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἀλληλογραφία «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΑΦΟΒΗΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ. — Ἐδόθη ἐντολὴ στὴ νδιεκπεραίωσι νὰ βρεθοῦν τὰ τεύχη ποὺ περιεῖχαν τὶς ἀπαντήσεις τῆς Γραφολόγου καὶ τοῦ Δόκτορος Κάμα. Μόλις βρεθοῦν, θὰ σᾶς ἀποσταλοῦν εὐχαρίστως.

Σ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ.— Πολὺ γνωστὴ ἡ ἱστορία τῆς ἐπαγγελματικῆς φρασεολογίας.

ΜΑΥΡΟΝ ΠΕΙΡΑΤΗΝ. — Τὰ κινηματογραφικά σας παρεδόθησαν στὸν εἰδικὸν συνεργάτη μας. Ὡς πρὸς τὴν πρότασίν σας περὶ συνεργασίας, σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν σχετικῶς μὲ τὴν συνεργασίαν ἀναγνωστῶν: Διὰ νόμου ἀπαγορεύεται ἡ συνεργασία μὴ ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων, μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μητρῷον Τύπου.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ
ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Καθώσπερ ὁ Συναδινός, ὅστις πανηγυρίζει
τοὺς τριάκοντα ἐνιαυτοὺς θεατρικοῦ του βίου,
τοιουτοτρόπως κι᾽ ὁ ἐμὸς ὁ νοῦς γοργῶς γυρίζει
εἰς παρελθούσας ἐποχὰς ζωῆς λαμπρᾶς κι᾽ ὀλβίου.
Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἂν καὶ νῦν εἶμαι εἰσέτι νέος
κι᾽ ἐν τοῖς ἐρώτοις οὖν δεινὸς καὶ λίαν ἐπαρκής,
παραδειγματισάμενος ἐκ τοῦ Συναδινέως.
τὰ ἑβδομῆντα ἔτη μου ζωῆς ἐρωτικῆς
ἐσκέφθην νὰ ἑορτάσω
μεθ᾽ ὅλον μου τὸ πάσσο.
Θὰ ἐκπλαγῆτε, ὡς εἰκός, πῶς εἶνε δυνατὸν
νὰ ἔχω βίον γόητος τόσων πολλῶν ἐτῶν.
Πλὴν ὅμως αὖθις θὰ προβῶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὥρας
εἰς ἐξηγήσεις ἐκτενεῖς καὶ ὁπωσοῦν μαγκιώρας.
Ἐγώ, λοιπόν, ὦ φίλτατοι, τὰ μάλα ἐμφανῶς
τὸ πρῶτον μου εἰδύλλιον, σφοδρὸν κι᾽ οὐ-
(δόλως ἤπιον,
ἐνδόξως τὸ ἐσκάρωσον μετ᾽ εὐτραφοῦς γυ-
(νὸς
σὰν ἤμην ἔτι νήπιον.
Εἶχον παραμητέρα μου ἢ ἄλλως παραμάναν
μίαν ὑπερνταρντάναν
περίπου τριακοντούτιδα, ὀνόματι δὲ
(Καίτη,
ἥτις μ᾽ ἐτοποθέτει
πρὸς θηλασμὸν στὸν κόλπο της τὸν πάνυ
(γλαφυρὸν
ἀπονηρεύτως κι᾽ ἀφελῶς πάντοτε ἡ κακο-
(μοῖρα,
κι᾽ ἐγώ, μωρὸν βαμβέσικον, οὐ μὴν καὶ
(πονηρὸν
τὸ βάπτισμα τοῦ γόητος, στὸν κόλπον της
(ἐπῆρα

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΥΔΡΑΙΟΠΟΥΛΑΝ

Τὸ ὅτι ἀναγνωρίζεις πὼς δὲν ἐφέρθηκες καλὰ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ νέου, εἶνε ἕνα εὐοίωνο σημεῖο, ποὺ δίνει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ διορθώσῃς τὸν χαρακτῆρά σου καὶ νὰ κόψῃς, ἀγαπητή μου, μερικὰ ἐλαττώματα ποὺ σὲ βλάπτουν. Γίνε καλή, ἤρεμη, στοργικὴ μαζί του. Ἄλλως τε ἐφόσον τὸν ἀγαπᾷς, ἔτσι πρέπει νὰ εἶσαι. Ἡ σημερινὴ ἐπιφυλακτικὴ στάσις του εἶνε δικαιολογημένη ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔκαμες. Πάντως, ἐφόσον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα καὶ νὰ εἶνε καὶ τόσο λεπτὸς μαζί σου, ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ φέρῃς τὰ πράγματα στὸ σημεῖον ποὺ ἦσαν ἄλλοτε.

«ΞΕΝΟΝ ΕΛΛΗΝΑ»

Ἀφοῦ εἶσαι ἀποφασισμένος ὁπωσδήποτε νὰ διακόψῃς τὶς σχέσεις σου μαζί της, τί κάθεσαι καὶ πονοκεφαλᾷς, νεαρέ μου, γιὰ πράγματα ποὺ ἀνήκουν στὸ παρελθόν;

Ἔπειτα, γιατὶ σὲ στενοχωρεῖ ἂν κρατῇ ενα κορίτσι γράμματα δικά σου; Μὴ σ᾽ ἐκθέσῃ; Ἀστεῖο.

ΚΑ ΡΕΑ Ρ.

ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ

(Συνέχεια ἀπ᾽ τὴ σελίδα

γματι ἔρως.

»Σήμερα ὡστόσο,, ποὺ δὲν ὑπάρχει κανένα αἴσθημα στὴν καρδιά μου, αἰσθάνομαι τὸ κενὸν αὐτὸ καὶ ἀναμένω τίποτε τὸ... ἄξιον λόγου, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀγαπῶ τὸ νοικοκυριὸ καὶ θὰ ἤθελα νὰ δημιουργήσω μιὰν οἰκογένεια.

— Πῶς τὸν θέλετε τὸν μέλλοντα σύζυγό σας;

— Ὅταν ἤμουν μικρή, τὸν ἤθελα μὲ... γκρίζα μάτια! Περίεργη μανία θὰ πῆτε Εἶχα ὅμως πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πανδρευθῶ ἕναν ἄνδρα μὲ γκρίζα μάτια, κομψό, καλό, πλούσιο, ποὺ νὰ μὲ ἀγαποῦσε παράφορα. Σήμερα εἶμαι λιγώτερο ἀπαιτητική, πρῶτον τὰ μάτια δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν καθόλου καὶ αὐτὸ γιατὶ ἐγνώρισα πολλοὺς μὲ γκρίζα μάτια γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν αἰσθάνθηκα τὴν παραμικρὴ συμπάθεια. Προτερήματα βέβαια νὰ ἔχῃ, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ ἀπὸ ἕνα του ἐλάττωμα ποὺ θὰ μοῦ κάνῃ ἐντύπωσι.

— Ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐχάριστη ἢ ἡ πιὸ δυσάρεστη στιγμὴ τῆς ζωῆς σας;

— Ἡ ζωὴ τῶν ἠθοποιῶν εἶνε γεμάτη ἀπὸ εὐχάριστες καὶ δυσάρεστες στιγμές. Πολὺ δυσάρεστη εὐτυχῶς δὲν εἶχα καμμιὰ μέχρι σήμερα — ἂς χτυπήσω ξύλο! — Ὅσο γιὰ τὴν πιὸ εὐχάριστη, ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐγένετο ἡ πρότασις νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο.

«Ἂς χτυπήσω ξύλο!» Ἡ Ρένα εἶνε βλέπετε καὶ προληπτική. Πάντοτε χτυπάει ξύλο προτοῦ βγῇ στὴν σκηνὴ καὶ κάνει καὶ τὸν σταυρό της. Ὅταν τύχῃ καὶ συναντήσῃ στὸν δρόμο της γάτα, εἶνε ἀξία νὰ κάνῃ γῦρο ἑνὸς χιλιομέτρου γιὰ νὰ μὴν περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμο ἐκεῖνο. Ἐπίσης πιστεύει στὰ ὄνειρα, ὅταν δὲ καμμιὰ φορὰ οἱ γνώσεις της δὲν εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, καταφεύγει σὲ πιὸ ἔμπειρα πρόσωπα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ρένα Ντόρ. Γοητευτική, μπριόζικη καὶ ὑπέροχη σουμπρέττα, παρέχει τὶς σταθερώτερες ἐλπίδες ἀπὸ ὅλες τὶς νέες συναδέλφους της ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς μία ἀπὸ τὶς καλύτερες, ἂν ὄχι ἡ καλυτέρα ἠθοποιὸς στὸ εἶδος της. Καὶ ὄχι μόνο στὸ θέατρο. Ἐὰν ποτὲ ἱδρυθῆ στὸν τόπο μας ἕνα σοβαρὸ Ἑλληνικὸ στούντιο, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀγνοήσῃ τὴν Ρένα, ἡ ὁποία καθοδηγουμένη ἀπὸ ἕναν καλὸ ρεζισέρ, θὰ γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀστέρια τοῦ μελλοντικοῦ κινηματογράφου μας.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 29 Αὐγούστου ἕως 4 Σεπτεμβρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 3 — 4 μ.μ. τῆς Δευτέρας (1), 7.30 — 9 π.μ. τῆς Τετάρτης (3), ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης (4) μέχρι καὶ τῆς 7.15 μ.μ.

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα 12 — 1 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (30), 4.30 — 7 μ.μ. τῆς Τρίτης (2).

3) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια 8.30 — 10.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (31) καὶ 2 — 3.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (1).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων 6.30 — 7.45 π.μ. τοῦ Σαββάτου (30), 4 — 5.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (31), 11 — 12 μεσημ. τῆς Τρίτης (2).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις σας 10.30 — 12.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (1), 6 — 8 μ.μ. τῆς Πέμπτης (4).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας 11.30 — 1 μ.μ. τῆς Τετάρτης (3).

7) Διὰ τὸ μέλλον σας 1½ — 3.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (3).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δραχμὰς 10 (δέκα) διὰ κάθε ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν δόκτορα Κάμα — ὁδὸς Σανταρόζα 5. Ἀθῆνας.

ΣΤΑΧΙΟΥΣΚΑΝ Μ., Καλλιθέαν. — Θὰ χρειασθῆ νὰ ἀντιμετωπίσετε μερικὰ ἐμπόδια κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπογοητευθῆτε, διότι ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση πολὺ βραδύτερον. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κατόπιν αἰσθήματος, μὲ ἐξέλιξιν κάπως πολύπλοκον. Κοινωνικὴ θέσις καλή. Ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου θὰ ἔχετε μερικὰς μεταπτώσεις. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερή. Μὴν σπεύσετε εἰς τὰ ἐρωτικά σας αἰσθήματα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ σημειώση μιὰν μεταλλαγὴν εἰς τὴν ζωήν σας.

ΙΖΟΛΔΗ Κ. Π. Φάληρον. — Ἀσκεῖτε μίαν φυσικὴν γοητείαν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντός σας καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτὴν διὰ νὰ ἐπιταχύνετε τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς σας. Μερικαὶ ἐναντιότητες εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα, ὀφειλόμεναι εἰς τὸ ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε μίαν πραγματικὴν ἀτμόσφαιραν συμπαθείας καὶ στοργῆς γύρω σας. Πρὸς τὸ παρὸν μὴν ἐπιχειρήσετε τίποτε. Ἡ περίοδος δὲν εἶνε εὐνοϊκὴ γιὰ σᾶς. Γάμος βραδύτερον, κατόπιν αἰσθήματος. Ἀρκετὰ εὐτυχής. Μερικαὶ ἀνωμαλίαι εἰς τὴν οἰκογενειακήν σας ζωήν.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς συμπονέσω. Εἶσθε μιὰ νέα 17 ἐτῶν, ποὺ ὑπέστη μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Αὐτὸ δὲν εἶνε σοβαρό. Ἡ καρδιά σας συνεκινήθη περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε ἀπὸ μιὰ πρώτη περιπέτεια. Κάτι ποὺ συμβαίνει συχνὰ στὶς νέες τῆς ἡλικίας σας, ποὺ εἶνε ἄπειρες ἀπὸ τὴν ζωή. Βρίσκω σοβαρώτερο τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας σας. Αὐτὸ κυρίως πρέπει νὰ προσέξετε γιὰ νὰ μὴν ἔχετε δυσαρέστους περιπλοκὰς εἰς τὸ μέλλον. Δὲν ἀπεφύγατε τὸν κίνδυνον ὅπως νομίζετε. Συνεπῶς φυλαχθῆτε. Ἀποφεύγω νὰ σᾶς κάμω ἄλλας προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον. Μπορεῖτε ὅμως, ἂν θέλετε, νὰ μοῦ ξαναγράψετε ὅταν θὰ εἴσαστε εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ μεγαλυτέραν ψυχραιμίαν τὰ πράγματα.

ΣΑΝΣΕΛΩΡ. — Μεταξὺ τῶν ὀνείρων καὶ τῆς πραγματικότητος ὑπάρχει πάντα μία κολοσσιαία ἀπόστασις. Σεῖς ἔχετε παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας καὶ φαίνεται νὰ παραγνωρίζετε τὸ γεγονὸς ὅτι μόνον διὰ τῆς θετικῆς ἐργασίας ἐπιτυγχάνει κανεὶς κάτι. Τὸ νὰ ἀφήνετε τὰ πάντα εἰς τὴν τύχην καὶ νὰ στηρίζεσθε εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν σας, ἡ ὁποία σᾶς κάνει νὰ νομίζετε ὅτι εἶσθε προωρισμένος γιὰ μεγάλα πράγματα, εἶνε κάτι ποὺ δὲν στέκει οὔτε εἰς τὴν ἡλικίαν σας, οὔτε εἰς τὴν πεῖραν ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν ζωήν. Δὲν ἔχετε οὔτε καὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ τυχοδιώκτου, ποὺ αἱ προσπάθειαί του δὲν ἔχουν ρυθμόν, ἀλλὰ ποὺ πάντως εἶνε προσπάθειαι. Σεῖς δὲν καταβάλλετε καμμίαν. Αἱ αἰσθηματικαί σας ἐπιτυχίαι εἶνε χωρὶς καμμίαν ἀξίαν. Περίπτωσιν ἐπωφελοῦς γάμου δὲν βλέπω, τοὐλάχιστον πρὸς τὸ παρόν.

ΙΖΟΛΔΗΝ. — Σᾶς ἀπήντησα ἤδη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν μνηστῆρα σας πρέπει νὰ μοῦ δώσετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς του γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΜΙΚΡΟΝ ΠΛΟΙΑΡΧΟΝ. — Εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς σας, παραλείψατε νὰ μοῦ γράψετε τὸ ἔτος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ συμπληρώσετε.

ΜΑΡΙΑΝ ΘΗΡΕΣΙΑΝ. — Μπορεῖτε καὶ πρέπει νὰ ἀποβλέπετε μὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον σας. Θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν τύχην καὶ θὰ καταλάβετε μίαν ἐξέχουσαν κοινωνικὴν θέσιν. Τὸ ἄστρον σας ἀσκεῖ μίαν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τοῦ συζύγου σας τὸν ὁποῖον θὰ ἀναβιβάση ταχέως εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα. Περίπτωσιν μετακινήσεως δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρόν. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βαίνη διαρκῶς βελτιουμένη. Νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ τέκνου σας διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἡ ὑγεία σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον.

ΝΙΝΗΝ Ν. Πάτρας. — Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σας. Ἐλάχισται πιθανότητες ὑπάρχουν νὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Ἐὰν θὰ ἔπρεπε νὰ βασισθῶ εἰς τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ δίδετε, θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀρνητικῶς. Ἐν τούτοις, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπελπίσω ἐντελῶς. Εἶσθε ἀδύνατος ὀργανισμὸς καὶ πρέπει νὰ προσέχετε πάντοτε τὴν ὑγείαν σας. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, ἐν τούτοις μερικαὶ περιπλοκαὶ εἶνε ἐνδεχόμεναι.

1 ΖΑΝΕΤΑΝ 2. — Θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετὰ εἰς τὴν ζωήν, παρὰ τὰς δυσκολίας ποὺ θὰ συναντήσετε εἰς τὴν ἀρχήν. Θὰ ἔχετε προώρους ἐρωτικὰς περιπετείας. Σᾶς καθιστῶ ὅμως ἐπιφυλακτικὴν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, διότι εἶνε δυνατὸν νὰ παρασυρθῆτε πολὺ εὔκολα. Θὰ νυμφευθῆτε εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιητικός. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῆ αἰσθητῶς καὶ κατὰ τρόπον λίαν πλεονεκτικὸν γιὰ σᾶς.

ΑΝΝΙΤΑΝ — ΘΑΛΕΙΑΝ 7. — Περιγράφετε ἀρκετὰ καλὰ τὸν ἑαυτόν σας, ὥστε δὲν θὰ εἶχα νὰ προσθέσω πολλὰ πράγματα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς. Δημιουργεῖτε γύρω σας μίαν ἐντύπωσιν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καὶ πολὺ κολακευτική. Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου. Θὰ ἔχετε πολλὰς περιπετείας, ἐπιπολαίας ὅμως καὶ ἐντελῶς παροδικάς. Αἱ περιπέτειαι ὅμως αὐταὶ θὰ εἶνε περισσότερον θορυβώδεις παρὰ βαθεῖαι καὶ ἰσχυραί. Ἡ ζωή σας κυλάει ἀσυνάρτητα καὶ ἀνερμάτιστα. Ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ ἐξακολουθήση ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα ἀκόμη. Σύντομον μεταβολὴν δὲν βλέπω.

ΕΛΛΗΝΙΔΑ Μ. Κ. Γ., Πάτρας — Τὰ αἰσθήματά σας δὲν εἶνε πολὺ θερμά. Αἱ ἐναντιότητες τῆς ζωῆς ἔχουν ὀξύνει τὸν χαρακτῆρα σας καὶ ὑπάρχει ἕνα βάθος μελαγχολίας εἰς ὅλας τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σας, μολονότι προσπαθεῖτε νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν ζωὴν μὲ ἀρκετὸν θάρρος καὶ αἰσιοδοξίαν. Οἰκογενειακαὶ περιπέτειαι. Τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα θὰ σᾶς ἀπασχολήση πολύ. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει. Θὰ πραγματοποιηθῆ βραδύτερον κατόπιν συνοικεσίου. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερά.

ΙΡΜΑΝ. — Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ ἔχετε πολλὰς διακυμάνσεις. Ἤδη ὑπερπηδήσατε τὸν ἐπικίνδυνον σκόπελον καὶ θὰ βαδίσετε πρὸς τὴν ἄνοδον. Θὰ εἶνε ὀλίγον βραδεῖα, ἀλλ' ἀσφαλής. Οἰκονομικῶς θὰ εὐνοηθῆτε καὶ θὰ γνωρίσετε πολὺ μεγαλυτέραν ἄνεσιν παρὰ κατὰ τὸ παρελθόν. Ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι δὲν ὑπάρχει σταθερότης εἰς τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν καὶ ὅτι τὰ ἔσοδά σας, δὲν θὰ εἶνε συνεχῆ, ἀλλὰ θὰ περιέρχωνται εἰς χεῖράς σας κατὰ τρόπον ἀνώμαλον καὶ διακεκομμένον. Θὰ ἔχετε ἐπιτυχίας ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου. Μετακινήσεις πολλαί. Θὰ ὑποστηριχθῆτε καὶ θὰ εὕρετε μεταξὺ τοῦ περιβάλλοντός σας σημαντικὰς ἐνθαρρύνσεις.

ΜΑΡΘΑΝ. — Εἶσθε πολὺ νέα ἀκόμη καὶ ὅμως ἔχετε τόσας ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον! Ἡ ζωή σας ἐξελίσσεται ἐπὶ κανονικοῦ ἐπιπέδου. Πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Θὰ εὕρετε πλήρη ἀνταπόκρισιν εἰς αὐτὰ καὶ μάλιστα θὰ σημειώσετε ἀξιολόγους ἐπιτυχίας. Πρέπει πάντως νὰ συγκρατηθῆτε διότι εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ζήτημα εἶσθε ἐπιπολαία καὶ ἀσταθής. Ἀρχίζετε μὲ μεγάλους ἐνθουσιασμοὺς καὶ βαθείας συγκινήσεις, ἀλλὰ κουράζεσθε πολὺ εὔκολα. Ἐμπρὸς στὴ σκέψι σας φαντάζει ἕνας ἰδανικὸς τύπος ἀνδρός. Τὸ συγκεκριμένον ἄτομον σᾶς ἐνδιαφέρει ἐπιπολαίως καὶ παροδικῶς. Γάμος καλός. Θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου θὰ εὐνοηθῆτε.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΝ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ, ΠΑΡΣΙΦΑΛ Ν. — Τρυφερός, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀπότομος καὶ ἰδιότροπος. Περισσότερα καπρίτσια παρὰ πραγματικὰ πείσματα. Πρέπει νὰ κοπιάση κανεὶς ἀρκετὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ σᾶς συγκινήση. Προκαλεῖτε ἀρκετὰς συμπαθείας. Πόθος διακρίσεως. Θὰ ἱκανοποιηθῆ εἰς σημαντικὸν βαθμόν. Δὲν πρέπει νὰ παραμελῆτε τὰ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς μητέρας της. Τὴν ἀγαπᾶτε μὲ τὸν δικό σας τρόπον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ τρόπος ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε καὶ ἡ ἰδία. Προσέξατε τὸ σημεῖον αὐτὸ διότι τὴν δυσαρεστεῖτε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Θὰ εὐτυχήση κοντά σας. Θὰ κοπιάσετε πολὺ διὰ νὰ τελειώσετε τὰς σπουδάς σας. Αἱ ὑλικαὶ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν συντόμως. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ ἀλλ' ἡ στιγμὴ δὲν εἶνε ἀκόμη κατάλληλος διὰ νὰ ἐκδηλώσετε οἱανδήποτε πρωτοβουλίαν. Τὸ 1943 θὰ σᾶς εἶνε περισσότερον εὐνοϊκόν. Τυχερὴ ἡμέρα σας ἡ Δευτέρα. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Ἀρκετὰ ἐνωρίς. Μερικαὶ δυσκολίαι εἰς τὴν πραγματοποίησίν του. Ἡ ὑγεία σας εἶνε πάντοτε εὔθραυστη. Πρέπει νὰ τὴν προσέχετε. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος πρὸς τὸ παρόν. Δὲν πρέπει νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτόν σας δεσμευμένον μὲ τὸ παρελθόν. Νὰ ἀφήσετε τοὐναντίον τὴν ζωήν σας νὰ κυλήση ἐλευθέρα. Ἡ τύχη θὰ ἔλθη συνεπίκουρος.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗΝ ΚΟΠΕΛΛΑΝ. — Ὀφείλω νὰ εἶμαι ἀπέναντί σας εἰλικρινής. Δι' αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴν ὑπόθεσιν ποὺ μοῦ γράφετε δὲν βλέπω τίποτε τὸ σοβαρόν. Τὸ παληὸ αἴσθημά σας ἔχει ὑποχωρήσει καὶ στοὺς δύο καὶ δὲν ἀπομένει ἀπ' αὐτὸ παρὰ μιὰ ὠχρὰ ἀνάμνησις μόνον. Ὁ φίλος σας δὲν σκέπτεται τὸν γάμον καὶ κάθε ἄλλη σκέψις δὲν θὰ ἦτο γιὰ σᾶς συμφέρουσα. Ἀφῆστε λοιπὸν τὰ πράγματα ὡς ἔχουν καὶ μὴν ἀναλαμβάνετε καμμιὰ πρωτοβουλία. Θὰ συναντηθῆτε καὶ πάλιν μὲ τὸ πρόσωπον αὐτό, ἀλλὰ δὲν βλέπω ὅτι αἱ σχέσεις σας θὰ ἐξελιχθοῦν εἰς ἐπίπεδον καλύτερον ἀπὸ τὸ παρελθόν. Νὰ ἀπαλλαγῆτε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτην καὶ νὰ χαράξετε ἕναν καινούργιο δρόμο. Ἡ τύχη δὲν σᾶς εἶνε πολὺ εὐνοϊκή, εἶνε δυνατὸν ὅμως παλαίοντας νὰ φθάσετε σὲ ἕνα καλὸν ἀποτέλεσμα. Μὴν ἐκτεθῆτε εἰς καινούργιο αἴσθημα. Ὁ γάμος σας θὰ ἐπέλθη κατόπιν συνοικεσίου. Δὲν εἶνε πολὺ σύντομος. Ὁπωσδήποτε δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε.

ΚΑΡΜΕΝ Κ. 3. Ν., Ἀγρίνιον. — Δὲν μπορῶ νὰ ἐνθυμοῦμαι ἂν σᾶς ἔχω ἀπαντήσει. Τὸ ἴδιο λέγω καὶ γιὰ τὶς φίλες σας. Ὁπωσδήποτε μιὰ τόση μεγάλη καθυστέρησις μοῦ φαίνεται ἀδύνατος. Ἐρευνήσατε προσεκτικώτερα τὰ παρελθόντα τεύχη. Ἀπαντῶ σὲ σᾶς μόνον ἐπειδὴ μοῦ δίδετε τὰ στοιχεῖα σας. Δὲν εἶνε ἀπολύτως σταθερὸς στὰ αἰσθήματά του. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀλλάζουν συχνὰ αἰσθήματα καὶ ἀντιλήψεις καὶ ποὺ ἐπηρεάζονται περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς. Ἡ ἀγάπη του ὑφίσταται αὐτὰς τὰς διακυμάνσεις. Ὁπωσδήποτε ὅμως αἱ προθέσεις του εἶνε εἰλικρινεῖς. Δὲν εὑρίσκω συμφέροντα τὸν γάμον σας αὐτὴν τὴν στιγμήν. Εἶνε καλύτερον νὰ τὸν ἀναβάλετε δι' εὐθετώτερον χρόνον. Θὰ συναντήσετε ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως εἶνε δυνατὸν νὰ καταπολεμηθοῦν. Δὲν μοῦ δίδετε δυστυχῶς ἡμερομηνίαν τῆς ἰδικῆς σας γεννήσεως γιὰ νὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον. Νὰ πῆτε στὶς φίλες σας νὰ μοῦ γράψουν ἐκ νέου, ἐφόσον ἐξακριβώσουν ὅτι δὲν ἔλαβαν ἀπάντησιν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ Μ. Μ. — Ἐπὶ τῆς ζωῆς σας ἐξησκήθησαν διάφοροι δυσμενεῖς ἐπιδράσεις, αἱ ὁποῖαι συνετέλεσαν ὥστε νὰ μὴν εἶσθε εὐτυχής. Θὰ κουρασθῆτε ἀκόμη ἐπί τι διάστημα, ἰδίως ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος. Ἡ βελτίωσις θὰ εἶνε βραδεῖα. Δὲν τὴν βλέπω πάντως πολὺ σύντομον. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Τὴν περίπτωσιν αἰσθήματος ἀποκλείω. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἡ ὑγεία σας δὲν διατρέχει κινδύνους. Πρέπει νὰ περιποιηθῆτε περισσότερον τὸν ἑαυτόν σας διὰ νὰ ὑπερνικήσετε τὰς δυσκολίας ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ. — Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ γράμμα σας εἶνε ἀναιδέστατον καὶ θρασύτατον. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν σᾶς ἀπαντήσω ἐπὶ τοῦ περιεχομένου του. Τὸ κάνω μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἀποκαταστήσω τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Δὲν κάθομαι ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ νὰ ξεφυλλίζω τὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλνουν. Τὰ τοποθετῶ σὲ φακέλλους καὶ τὰ ἐπεξεργάζομαι μὲ τὴν σειράν των. Ἐὰν ἐστείλατε δεύτερον γράμμα, ἐγὼ ἔλαβα γνῶσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν πρώτην ἀπάντησιν μου. Συνεπῶς εὑρίσκομαι ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ἐνῷ σεῖς φωνασκεῖτε χωρὶς λόγον. Ὁπωσδήποτε σᾶς ἔχω ἀπαντήσει ἤδη.

ΡΟΥΛΑ ΜΟΥ. — Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ σᾶς ὑποβάλη εἰς μερικὰς δοκιμασίας. Θὰ ἀγαπήσετε καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε. Δὲν μοῦ δίδετε ἐπαρκῆ στοιχεῖα διὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σας. Θὰ εἶνε κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ θὰ σᾶς κάμη ἀρκετὰ εὐτυχῆ. Σημαντικὰ τὰ ἔτη 1942 καὶ 1947. Νὰ καλλιεργήσετε περισσότερον τὴν καλλιτεχνικήν σας ροπήν. Θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχετε ἀξιοσημειώτους ἐπιτυχίας. Προκαλεῖτε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ δημιουργεῖτε συμπαθείας γύρω σας. Ἡμέρα Παρασκευή, ἀριθμὸς 7, χρῶμα κυανοῦν, λίθος τουρκουάζ.

Μ. Μ. ΚΑΣΤΑΝΟΥΛΑΝ. — Εἶσθε τύπος πολὺ περιωρισμένος. Κατὰ βάθος δὲν στερεῖσθε θέρμης, τοὐναντίον μάλιστα. Ἀλλ' αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶνε πολὺ ἀδέξιαι καὶ δίδετε συχνὰ τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς πλήρους ἀπαθείας. Ἄτολμος καὶ διστακτική. Ἡ ζωτικότης σας εἶνε μικρά. Πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύσετε. Εἶσθε συχνὰ δύστροπος καὶ στενόχωρος. Πρέπει νὰ δώσετε μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ζωήν σας. Διὰ τὸ σημερινόν σας αἴσθημα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω πολλὰς ἐλπίδας. Νὰ περιποιηθῆτε τὴν ὑγείαν σας καὶ νὰ καλλιεργήσετε τὴν καλαισθησίαν σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κατόπιν εἰδυλλίου. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχής. Κοινωνικὴ θέσις καὶ οἰκονομικὴ κατάστασις καλύτεραι τῆς σημερινῆς.

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑΝ Ε. Σ. Σ. — Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς κουράση λίγο κατὰ τὰ πρῶτα βήματα, κατόπιν ὅμως θὰ σᾶς εὐνοήση ἀρκετά. Περιπέτειαι εἰς τὴν σημερινὴν οἰκογενειακήν σας ζωήν. Πρέπει νὰ ἔχετε περισσότερον θάρρος καὶ νὰ ἀφήσετε τὰς μικροψυχίας ποὺ σᾶς ἀπογοητεύουν καὶ σᾶς μαραίνουν. Ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Βραδύτερον, θὰ εὐνοηθῆτε περισσότερον. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς σχετικῶς νεαρὰν ἡλικίαν.

ΜΙΚΡΗΝ ΧΑΒΑΝΕΖΑΝ. — Εἶσθε ἀσυνάρτητος χαρακτὴρ καὶ πολὺ ἄτολμος. Εὐτυχῶς εἶσθε πολὺ μικρὴ ἀκόμη καὶ ἔχετε τὸν καιρὸν νὰ διορθώσετε τὰ ἐλαττώματά σας. Νὰ καλλιεργήσετε τὴν φιλαρέσκειάν σας ποὺ ὑστερεῖ πολύ. Ἀποφύγετε τὰ πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα, ποὺ ὑπάρχει φόβος νὰ σᾶς παρασύρουν ἐπικινδύνως. Θὰ ἔχετε καλὴν τύχην. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ θὰ σᾶς ἱκανοποιήση ἀπολύτως. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερά.

ΩΡΑΙΑΝ ΜΕΛΟΥΖΙΝΑΝ. — Χαρακτὴρ ἀσταθὴς καὶ ἐπιπόλαιος. Σᾶς λείπει ἡ συναισθηματικὴ θέρμη, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε νὰ σᾶς δημιουργήση συμπαθείας. Ὅλα τὰ πράγματα τὰ ἀντιμετωπίζετε κατὰ ἕνα τρόπον πολὺ ὑποκειμενικόν. Ἐναντιότητες εἰς τὴν ζωήν σας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κάτι σᾶς συγκρατεῖ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ δὲν καταλήγετε εἰς ἀποτέλεσμα. Ἡ δύσκολος γιὰ σᾶς περίοδος θὰ ἐξακολουθήση ἀκόμη. Πιθανότης γάμου κατόπιν συνοικεσίου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἀναβιβάση εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον τοῦ σημερινοῦ. Πρέπει νὰ καλλιεργήσετε καλυτέρας σχέσεις μὲ τὸ περιβάλλον σας. Οἰκογενειακαὶ περιπέτειαι.

ΑΤΥΧΗΝ ΝΕΑΝ 9. 9. 9 Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν πρωτίστως δὲ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Τώρα νὰ μὴν ζητήσετε μὲ κανένα τρόπον νὰ τὴν ἐπισπεύσετε. Αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου, μᾶλλον περιπλοκὰς καὶ καθυστερήσεις. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἀπελπίζεσθε, διότι θὰ εὐνοηθῆτε ἀπὸ τὴν τύχην καὶ ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Σᾶς παρακαλῶ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον, νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Ἐπίσης θὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε καὶ τὰ δικά σας.

ΣΑΖ. ΝΑΖ. — Ἔχετε χαρακτῆρα ἀρκετὰ ἤρεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερισχύει τὸ συναισθηματικὸν στοιχεῖον. Ρωμαντικὴ διάθεσις. Τάσις ἀνόδου. Καλαισθησία καὶ ἐπιδεξιότης. Αἱ ροπαί σας εἶνε συγκρατημέναι ἀλλ' ἀρκετὰ ἔντονοι. Ἀπὸ τὴν τύχην θὰ εὐνοηθῆτε. Θὰ ζήσετε εἰς καλύτερον κοινωνικὸν περιβάλλον τοῦ σημερινοῦ. Οἰκονομικῶς θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετά. Ταξίδια ὄχι πολὺ σημαντικά. Αἰσθηματικῶς θὰ σημειώσετε ἐπιτυχίας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ὑγεία καλή. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐκτίθεσθε διότι ὁ ὀργανισμός σας δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυρός. Χρῶμα κυανοῦν, λίθος τουρκουάζ. Ἡμέρα Δευτέρα. Ἀριθμὸς 9.

ΕΣΙΑΝ ΤΣΙΟΥ ΛΗ. — Σᾶς διακρίνει κάποια βιαιότης. Ἰσχυρογνώμων καὶ ἀπαιτητική. Ζητᾶτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶσθε διατεθειμένη νὰ τοὺς προσφέρετε. Φιλόδοξοι διαθέσεις. Δὲν πολυλογαριάζετε τοὺς ἄλλους, προκειμένου νὰ βρῆτε ἱκανοποίησιν σὲ κάτι. Ἡμέρα Κυριακή. Ἀριθμὸς 3. Χρῶμα ἀποκλῖνον πρὸς τὸ κίτρινον ἢ ἀνοικτὸν πράσινον. Λίθος ἀδάμας. Θὰ εὐνοηθῆτε ἀπὸ τὴν τύχην, ἀλλὰ ὄχι κατὰ τρόπον ἀπολύτως σταθερόν. Κοινωνικῶς θὰ ἀναδειχθῆτε ἐπίσης δὲ καὶ οἰκονομικῶς. Θὰ ζήσετε μὲ ἀρκετὴν ἀνεξαρτησίαν. Γάμος κατόπιν βιαίου καὶ ὁρμητικοῦ αἰσθήματος. Θὰ πραγματοποιηθῆ συντόμως. Ἀποφύγετε τὰς ἐπιπολαίας ἐρωτικὰς περιπετείας, διότι δὲν θὰ εὐνοηθῆτε εἰς αὐτάς. Θὰ ἔχετε μερικὰς ἀσθενείας.

ΤΕΟΥΜΑΕΛ 3 - 18 12. — Νὰ παρηγορηθῆτε καὶ νὰ διακόψετε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιον. Εἶνε κάτι ποὺ ἀνήκει πιὰ στὸ παρελθὸν καὶ ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολήση καθόλου εἰς τὸ μέλλον. Τὸ πάθημά σας εἶνε πάθημα πολλῶν κοριτσιῶν, ποὺ αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια ἀνθρώπων ποὺ σκέπτονται ἐντελῶς ἐπιπόλαια καὶ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περάσουν τὸν καιρόν τους. Νὰ σταματήσετε ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ὑποτυπώδη ἀλληλογραφίαν. Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε μᾶλλον δὲ σᾶς γίνεται πρόξενος λύπης. Θὰ ἀγαπήσετε καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε. Μὴν ἀνησυχῆτε γι' αὐτό. Εἶσθε ἄλλως τε πολὺ μικρὴ ἀκόμη. Παρὰ τὰς σημερινὰς ἐναντιότητας, ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήση εἰς ἕνα καλύτερον μέλλον. Γάμος ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ Σ. Κ. Πειραιᾶ. — Ζῆτε μέσα σ' ἕνα περιβάλλον πολὺ κλειστὸ καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εὐνοεῖ καθόλου τὴν ἀνάπτυξίν σας. Ὀφείλετε βέβαια ν' ἀποκτήσετε δική σας προσωπικότητα, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι πρέπει νὰ κάμετε ἀπερισκεψίες. Ἡ αὐστηρότης τῆς οἰκογενείας σας ἀποβλέπει πρὸς τὸ καλόν σας. Φροντίσατε σεῖς τὴν αὐστηρότητα αὐτὴν νὰ τὴν κάμετε λιγώτερο τυραννικὴ γιὰ σᾶς. Μὴν ξεχνᾶτε ἀκόμη ὅτι εἶσθε πολὺ νέα καὶ οἱ δικοί σας ἔχουν δίκηο νὰ ἀγρυπνοῦν ἐπάνω σας καὶ νὰ σᾶς προστατεύουν. Θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας καὶ δυσκολίας εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Βραδύτερον ὅμως ἡ ζωὴ θὰ σᾶς εὐνοήση ἀρκετά. Γιὰ τὸ εἰδύλλιον ποὺ μοῦ γράφετε δὲν ἀποδίδω σημασίαν. Ἡ ὥρα τῆς τύχης σας δὲν ἐσήμανε ἀκόμη. Δὲν θὰ βραδύνη ὅμως.

ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ ΜΗΤΕΡΑ.— Τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν χρειάζεται νὰ βάζετε κακὲς σκέψεις στὸ μυαλό σας. Δὲν εἶσθε ἄλλως τε οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία γυναῖκα ποὺ θὰ γίνετε μητέρα. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἡ ζωή σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Ἡσυχάστε λοιπὸν καὶ προσπαθήστε καὶ σεῖς μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία σας νὰ διευκολύνετε τὸν τοκετό σας. Ὁ σύζυγός σας εἶνε ὀλίγον βίαιος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλὸς καὶ ἐνδιαφέρεται εἰλικρινῶς γιὰ σᾶς. Μερικαὶ καθυστερήσεις εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν του. Τελικῶς θὰ ἐπιτύχη. Ἐπίσης καὶ ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῆ αἰσθητῶς.

Ε. Ν. Γ. Πειραιᾶ. — Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν εὐνοεῖσθε. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερα. Θὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε ἐπίσης καὶ τὰ δικά σας.

ΔΟΚΤΟΡΑ ΚΑΜΑ Ι. Λ. — Δὲν ἔχετε τὴν ἀπαιτουμένην εὐστροφίαν διὰ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας ποὺ σᾶς παρουσιάζονται. Αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον μειονέκτημά σας. Εἶσθε ἰσχυρογνώμων ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει καὶ ἀντιθέτως ἐλαστικὸς εἰς ἄλλα ζητήματα. Δὲν ἔχετε μὲ ἄλλα λόγια τὸ αἴσθημα τοῦ ἀκριβοῦς μέτρου καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ κάποια ἀκαταστασία τῆς ζωῆς σας. Ὑγεία σχετικῶς καλή. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν εὐνοεῖσθε ἀπολύτως. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴν παρασυρθῆτε εἰς περιπετείας. Περίπτωσις γάμου δὲν ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος. Στασιμότης εἰς τὴν ἐργασίαν σας. Ἡ ἐξέλιξίς σας ἀκολουθεῖ βραδὺ ρυθμόν. Φροντίσατε νὰ ἀναπτύξετε μεγαλυτέραν πρωτοβουλίαν.

ΙΠΠΟΤΗΝ. — Δὲν ἔχω εἰς χεῖρας μου προηγουμένην ἐπιστολήν σας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε τὰ στοιχεῖα σας. Διαφορετικὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΜΙΚΡΗΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ Σ. Υ. Γ. — Αἰσθηματικὸς καὶ πολὺ τρυφερὸς χαρακτήρ. Σᾶς χαρακτηρίζει ὅμως μία μεγάλη ἀτολμία καὶ ἀδεξιότης. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐνισχύσετε τὴν καλαισθησίαν σας, ἡ ὁποία ὑστερεῖ. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ξέρετε νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ σεῖς ἀπ' αὐτήν. Ἀποφύγετε τὰς προώρους ἐρωτικὰς περιπετείας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ βραδύτερον κατόπιν εὐτυχοῦς αἰσθήματος. Καλὴ οἰκονομικὴ θέσις. Οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ Κ. 9, Καλλιθέαν. — Εἶσθε ἀδύνατος χαρακτὴρ καὶ στερεῖσθε πρωτοβουλίας. Αἱ ἐκδηλώσεις σας ἀσυνάρτητοι καὶ χωρὶς συνέχειαν. Ἀστάθεια εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Τὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα δὲν σᾶς εὐνοοῦν. Εἶνε καλὸν νὰ τὰ ἀποφύγετε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Περίπτωσιν συντόμου γάμου δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῆ πολὺ βραδύτερον. Αὐτὸ ἄλλως τε θὰ εἶνε συμφερώτερον γιὰ σᾶς. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερά. Πρέπει νὰ προσέχετε. Θὰ συναντήσετε πολλὰς δυσκολίας διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς σταθερᾶς βάσεως εἰς τὴν ζωήν. Ἡμέρα Σάββατον. Ταξίδι δὲν προβλέπω, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ. — Εἶσθε δύστροπος χαρακτὴρ καὶ αὐτὸ σᾶς φέρει συχνὰ εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸ περιβάλλον σας. Βαθὺς αἰσθηματισμός. Ρεμβώδης διάθεσις. Ἡ ψυχική σας κατάστασις εἶνε χαώδης. Πρέπει νὰ βάλετε κάποιαν τάξιν. Ἀποφύγετε τὰ αἰσθήματα πρὸς τὸ παρόν. Νὰ μεριμνήσετε σοβαρῶς διὰ τὴν ὑγείαν σας καὶ νὰ βελτιώσετε τὴν καλαισθησίαν σας ποὺ ὑστερεῖ κατὰ πολύ. Γάμος βραδύτερον. Οἰκογενειακαὶ περιπέτειαι. Οἰκονομικὴ κατάστασις δύσκολος.

ΜΙΣ ΚΕΥ Α. Π. — Ἀρκετὰ δύστροπος. Κατὰ βάθος πολὺ τρυφερή. Ἀδεξία εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Φαινομενικῶς ἤρεμος καὶ συνεσταλμένη. Κατέχεσθε ὅμως ἀπὸ ζωηρὰς ὁρμάς, τὰς ὁποίας μὲ δυσκολίαν συγκρατεῖτε. Θὰ ἔχετε πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα καὶ θὰ νυμφευθῆτε εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Μεταλλαγὴ εἰς τὴν ζωήν σας. Τελικῶς θὰ ἐπιβληθῆτε κοινωνικῶς καὶ θὰ ἀποκτήσετε ἀπόλυτον οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Θὰ συνδεθῆτε πιθανώτατα μὲ ἄνθρωπον ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος. Ὑγεία ὄχι πολὺ σταθερά.

ΜΙΚΡΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ Α. Π. — Ἐὰν ἔλαβα προηγούμενον γράμμα σας θὰ σᾶς ἔχω ἀσφαλῶς ἀπαντήσει. Ρωμαντικὴ προδιάθεσις. Φυσικὴ καλαισθησία. Κάποια ἀσυναρτησία εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Θὰ εὐνοηθῆτε ἀπὸ τὴν τύχη, πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε μιὰ μικρὴ ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴν παρασυρθῆτε εἰς προώρους περιπετείας. Γάμος ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Κοινωνικὴ ὑπόληψις. Οἰκονομικῶς θὰ εὐδοκιμήσετε. Θὰ βρῆτε ἀπροόπτους ὑποστηρίξεις εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας.

ΘΑΡΡΑΛΕΑΝ. — Ὑπάρχουν μερικαὶ καθυστερήσεις εἰς τὴν ζωήν σας, τὰς ὁποίας ὅμως θὰ ὑπερνικήσετε νικηφόρως. Εἶσθε στενόχωρος χαρακτὴρ καὶ ἀρκετὰ στρυφνή. Στερεῖσθε φυσικῆς ἐπιδεξιότητος. Νὰ ἐνισχύσετε τὴν καλαισθησίαν σας, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ὑστερεῖ. Ὁ γάμος σας θὰ ἐπιβραδυνθῆ ὀλίγον. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση, ἀλλ' ὄχι κατὰ τρόπον σταθερόν. Διὰ τὸν μνηστῆρα σας δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐὰν δὲν μοῦ δώσετε στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς του. Προηγουμένην ἐπιστολήν σας δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἴσως λόγῳ τῆς ἀνωμαλίας ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν νὰ μὴν περιῆλθε εἰς χεῖράς μου.

ΑΤΘΙΔΑ. — Δὲν σᾶς διακρίνει μεγάλη ψυχικὴ τρυφερότης. Τὰ αἰσθήματά σας εἶνε μᾶλλον ψυχρά. Ὡρισμένα γεγονότα σᾶς ἔχουν πικράνει καὶ ἔχουν ἀφαιρέσει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ζωτικότητά σας. Ἀντιμετωπίσατε πολλὰς ἐναντιότητας εἰς τὴν ζωήν σας. Κατὰ τὴν σημερινὴν περίοδον θὰ ἀντιμετωπίσετε πολλὰς δυσχερείας. Πρέπει νὰ δείξετε ψυχραιμίαν καὶ θάρρος διὰ νὰ τὰς ἀντιμετωπίσετε. Σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωήν σας δὲν βλέπω διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον.

ΕΤΝΑΝ Σ. Σ. — Αἱ πληροφορίαι ποὺ μοῦ παρέχετε εἶνε ἐπαρκεῖς. Ἡ ζωή σας δὲν ὑπῆρξε εὐτυχὴς ὡς σήμερα. Ὑπάρχει μία εὔνοια τῆς τύχης, τοποθετουμένη ὀλίγον βραδύτερον καὶ ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρη μιὰν ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν ὕπαρξίν σας. Θὰ ἔχετε ἐπίσης μίαν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὰς ἐλπίδας σας. Ἡ καθυστέρησις ὑπῆρξε μεγάλη, ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναπληρωθῆ.

Ρ. Ν. Σ., Κηφισιάν. — Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ ἔχετε μερικὰς ἐναντιότητας, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ θὰ εὐνοηθῆτε. Ἡ ὑποστήριξις τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς παράσχη τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον σας δὲν θὰ εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ διευκολύνη τὴν ἐξέλιξίν σας. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναπτύξετε δικήν σας πρωτοβουλίαν. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιηθῆ κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ ἀντιμετωπίσετε μερικὰς δυσκολίας καὶ πιθανὸν καθυστερήσεις εἰς τὴν πραγματοποίησίν των. Οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῆ.

ΕΛΦΡΙΝΤΗΝ Μ. Π. 1941. — Δὲν βλέπω σύντομον μεταβολὴν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ἡ ὑπερνίκησις τῶν σημερινῶν δυσχερειῶν θὰ βραδύνη ὀλίγον. Σημαντικώτερα θὰ εἶνε τὰ ἔτη 1945 καὶ 1949. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Θὰ γίνη κατόπιν αἰσθήματος καὶ θὰ σᾶς ἀναβιβάση εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον τοῦ σημερινοῦ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Μελλοντικῶς θὰ ἔχετε πλήρη οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν. Κοινωνικὴ ὑπόληψις. Ἡ ὑγεία σας χρειάζεται κάποιαν μεγαλυτέραν ἐπιμέλειαν. Ἀριθμὸς 9, χρῶμα κυανοῦν, λίθος τουρκουάζ. Διὰ τὸν ἀδελφόν σας: Πρόοδος βραδεῖα καὶ ὄχι πάντοτε συνεχής. Δὲν εἶνε σταθερὸς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του. Ἡ οἰκονομική του κατάστασις ἐμφανίζει μίαν στασιμότητα.

Η. Α. Π. — Ἡ ὁμαλὴ ἐξέλιξις τῶν σχέσεών σας προσκρούει εἰς σοβαρὰ ἐμπόδια. Δὲν εἶνε ἀνυπέρβλητα. Ἀλλὰ δὲν βλέπω εἰλικρινῆ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου σας διὰ νὰ δώση ἓν εὐτυχὲς τέλος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΧΡΗΣΤΟΥ. — Γράψετέ μου τί ζητᾶτε συγκεκριμένως. Αἱ χρονολογίαι ποὺ μοῦ δίδετε εἶνε συγκεχυμέναι. Ποία εἶνε ἡ δική σας καὶ ποία τοῦ φίλου σας. Δῶστε τες μου μὲ τὸ παληὸ ἡμερολόγιο καὶ μὴν κάμετε σεῖς τοὺς ὑπολογισμούς.

ΙΣΑΒΕΛΛΑΝ Β. Κ. — Αἱ σπουδαί σας θὰ τερματισθοῦν κανονικῶς καὶ χωρὶς σημαντικὰς καθυστερήσεις. Θὰ ἀκολουθήσετε ἐπιτυχῶς ἀνωτέρας σπουδάς. Ταξίδι πρὸς τὸ παρὸν ὄχι. Ἡ ἐξέλιξίς σας θὰ βραδύνη ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ καταλάβετε καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Εἶσθε ἄτολμος καὶ ἀδεξία. Δὲν βλέπω ἐπίσης μεγάλην καλαισθησίαν σὲ σᾶς. Μὴν σπεύδετε εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι πρὸς τὸ παρόν. Βραδύτερον ἡ κατάστασίς σας θὰ καλυτερεύση.

ΜΑΓΚΑΛΙ Ρ. Λ., Πειραιᾶ.— Ἡ φύσις σᾶς ἐπροίκισε μὲ ἀξιόλογα προσόντα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε. Θὰ ἔχετε μερικὰς καθυστερήσεις εἰς τὰς σπουδάς σας, τὰς ὁποίας ὅμως θὰ ἀναπληρώσετε εὐκόλως. Προσοχὴ εἰς τὰ ἐρωτικά σας αἰσθήματα. Εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ παρασυρθῆτε καὶ δὲν θὰ ἦτο συμφέρον γιὰ σᾶς νὰ δοκιμάσετε ἀπογοητεύσεις. Γάμος εἰς νεαρὰν σχετικῶς ἡλικίαν κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ συναντήσετε μερικὰ ἐμπόδια εἰς τὴν πραγματοποίησίν του. Προκαλεῖτε καλὴν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συγκρατήσετε μόνιμα καὶ σταθερὰ αἰσθήματα. Ἡ μελλοντική σας κατάστασις θὰ ἐξελιχθῆ μὲ τινας μεταπτώσεις. Οἰκονομικῶς ἡ θέσις σας θὰ καλυτερεύση.

ΠΟΛΥΞΕΝΗΝ Κ. Π. Ἐνταῦθα. — Εἶσθε πολὺ στρυφνὸς χαρακτήρ. Πρέπει νὰ ἐξομαλύνετε τὰς ἀντιθέσεις τοῦ χαρακτῆρος σας, ποὺ σᾶς κάμουν καὶ σᾶς νὰ στενοχωρῆσθε καὶ οὔτε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους εἶνε συμπαθεῖς. Θὰ δυσκολευθῆτε ὀλίγον εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ζωῆς σας. Ὁ γάμος σας θὰ γίνη κατόπιν αἰσθήματος, ἀλλὰ θὰ χρειασθῆ νὰ ἀντιμετωπίσετε ἀναβολὰς καὶ ἐμπόδια. Πρόσφατον αἴσθημα ἄξιον λόγου. Εἶνε προτιμότερον νὰ φανῆτε ἐπιφυλακτικὴ κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν. Ταξίδια ὄχι σοβαρά. Οἰκογενειακαὶ στενοχωρίαι. Ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου θὰ δοκιμασθῆτε ὀλίγον.

Ὁ δόκτωρ ΚΑΜΑ

Θησαυρός